

Да дръзнеш да заживееш на ръба

Лоурън Кънингам

и Дженис Роджърс

Оригинално заглавие:...

Българско заглавие:

Да дръзнеш да заживееш на ръба

Второ преработено издание юли 1998 Авторски права ВСИЧКИ ПРАВА ЗАПАЗЕНИ!

Превод: Екатерина Г. Николова Редактор: Любен Коев Коректор: Анелия Кирчева

Технически редактор: Стоян Стоянов

Издават: „СЪС“ и „БМБ“ ООД

по поръчка на Християнска Младежка Организация

БЛАГОДАРНОСТИ

Всяка книга е резултат от общи усилия. Благодарни сме на следните хора, които помогнаха и направиха възможно създаването на тази книга:

Дейвид Ейкман, Марти Ейкин, Дейвид Барет, Анди Бийч, Джеф и Джанет Бенч, Хари Кон, Уорнър Б. Ийтън, Люси Флеч, Дон Гауслин, Род Герхард, Фелис Грисуолд, Чък Хартъл, Рене Хартунер, Дейвид Хазърд, Пол Лонг, Уинки Претни, Фелисия Пътнам, Джим Роджърс, Джим Шоу, Скот и Санди Томикинс, Уилям Търнър, Пам Уорън и на всички, които споделиха преживяванията си, свързани с пълното доверяване на Бога за всичко.

Тази книга е предназначена за два вида читатели... две много различни категории с различни нужди и причини да я прочетат.

Единият вид читател е мисионерът, пълновременният християнски работник или потенциалният такъв. Той трябва да знае как да направи крачката към доверяването и подчинението на Бога по финансовите въпроси.

Вторият вид читател е човекът от църковната скамейка човекът, който си има „светска“ работа. Той също трябва да се на учи не само да се подчинява на Бога, но и да Му има пълно доверие за чудесата.

Не бихте могли да напишете една книга за две толкова различни аудитории. Но Бог така е създал нещата, че нищо не може да се направи без взаимопомощ .

В книгата има много неща за всеки от тези ключови участници в световните мисии: за тези, които вярно служат с молитви в местното паство и за онези, които го напускат, за да пътуват като мисионери.

И понеже всеки един от тези изпълнители е значим в общия Божи план, аз имам специално изискване. Прочетете тази книга изцяло. Защото макар и глава 9 да е предназначена предимно за хората от света на бизнеса, същите принципи ежедневно ще са необходими и за онези, които работят пълновременно като мисионери.

Също и хората, които работят в света, ще намерят много неща в глави 11 до 14, които ги правят съмишленици с мисионерите. Ще забележите, че повече от примерите в книгата са плод на 31 годишен опит, свързани с пълното доверяване на Бога за финансовото осигуряване на мисионерството в над 200 страни. И винаги, когато по конференции съм споделял финансовите принципи, базирани на различни опитности с бизнес ръководители, държавни служители от различни националности, съм стигал до заключението, че всички ние се изправяме пред едни и същи предизвикателства да направим крачка напред, да дръзнем да заживеем на ръба в името на Бога. Едновременно с това всички ние трябва повече да се учим един от друг, за да бъде ползотворно сътрудничеството ни при изпълнение на Божието дело на земята.

Да дръзнеш да заживееш на ръба

Никога не е лесно да тръгнеш по въжето заради Бога. Без значение дали това е първата ви възможност да чуете и да се подчините, или хилядната това винаги е „смушаващо“. Но веднъж преживели вълнението на безусловното подчинение, вече никога няма да бъдете същите. Моля се вие, четейки книгата, да се решите да направите първата или хилядната стъпка към следването на нашия смел Командир.

Лоурън Кънингам Кона, Хавай

Глава 1

Разглезени за обикновеното

Облаци от прах изпълваха въздуха след нас, докато хвърчахме по разбитите пътища на Нигерийската източна провинция в долината Ибо. Огледах отново моя домакин Уолтър Карнелсон, чиято румена физиономия сега беше покрита с пот и прах. Щях да бъда с този по възрастен от мен мисионер и събратята му 5 дни. Пет дни, които наистина очаквах. Той беше суров, пробивен евангелизатор и въпреки че аз бях млад и току що започващ работа мисионер, се почувствах добре, приемайки предложението за съвместни евангелизации с него. Най вълнуващото беше, че пред стояха нощи на проповядване сред езичниците ибо.

- Лоурън, действително се радвам, че дойде! Каза Уолтър, погледна, като отмести очи от пътя, но без да намалява скоростта. Пилетата се разхвърчаваха с кудкудякане, протестирайки, че пресичаме пътя им. Проповядвал съм без прекъсване всяка вечер в продължение на 4 месеца в едно от тези села каза той ухилен. Би било чудесно да чуя някой друг за разнообразие!

Промърморих нещо, за да отговоря, когато изведнъж: "Бам!" След това се чу неприятно "пляс, пляс, пляс" по твърдия неасфалтиран път. Колата се наклони на една страна, но Уолт задържа во лана и успя да спре. Измъкнахме се, за да проверим каква беше повредата. Нямахме нужда от обяснение. Съскащите звуци от спукана гума са едни и същи навсякъде по света.

- О, Господи! Какво ще правя? Възкликна Уолт, като ровеше с досада в багажника на колата за резервната гума.

- Какво има? Не можем ли да купим гума в Енугу? попитах аз.

- Ами можем, ама... потрепери гласът му, като се измъкваше с гаечен ключ и бурми в ръката.

Не каза нещо повече, дори след като друсайки се, се добрахме до караваната. Най накрая промърмори:

Съжалявам, че ще те разочаровам, Лоурън, и че няма да отидем при онези хора, но ще ми трябва време, докато намерим пари да сменим гумата. Цялата услуга ще струва около 45 долара. Не зная какво ще правим.

Тих глас в мен продума: "Ти имаш 45 долара." Да, но това са всичките ми пари запротестирах аз. А ще живея тук 5 дни, ще отида до Хартум в Судан за 2 дни. Два дни в непознат град, сред непознати хора. Трябва да отседна някъде, да ям, да си платя автобусния билет... а 45 долара не са достатъчни за това."

След това си помислих: ако бяха на моето място, мама и тате щяха да дадат парите, дори да им бяха последните. Бях ги наблюдавал 25 години как дават на другите, и Бог никога не ги изостави.

Уолт казах аз. Нека платя разноските по гумата. Хайде да идем да купим. Той слабо протестира.

Сигурен ли си, синко? Предстои ти дълго пътуване.

Но аз настоявах и накрая намерихме магазин на една прашна странична улица.

Гумата струваше 42 долара и аз останах с 3 долара в джоба, но г-жа Карнелсон не знаеше за това. Впуснахме се в 5 тежки, но чудесни дни и нощи. Във всяко село още щом пристигнем и започвахме да подготвяме апаратурата за евангелизаторския филм, като по чудо иззад храстите се показваха облаци. Понякога се събираха по няколко хиляди души, плътно прилепени един до друг в тъмнината и скупчени пред екрана. След филма аз проповядвах с помощта на преводач и ръчен високоговорител. Беше велико!

Но крайния ми срок събота, приближаваше. Все още имах само 3 долара ... какво щях да правя в Хартум?

Всеки ден по навик Уолт спираше пред тяхната пощенска кутия и аз все се надявах, че може би ще има писмо за мен... с нещичко вътре. Но знаеше ли някой къде съм? Можеше ли пощата да ме от крие чак тук, в Ибо? На петия ден Уолт още веднъж мина покрай пощенската кутия. Видях го да се подава иззад храста, влезе в караваната и се прегърби над купа писма, като нетърпеливо ги разравяше. Чух да казва:

Ей, Лоурън, виж, открили са те чак тук! и ми подаде едно писмо от мои приятели от Лос Анжелис. Отворих го и преглътнах вътре имаше цели 150 долара и то от човек, който никога нищо не ми беше давал преди.

Не биваше да се изненадвам от верността на Господа. Но с това някак си не може да се свикне когато живееш на ръба, доверявайки се на Бога, никога не знаеш откъде ще дойде "поредният" долар.

Знам какво си мислите. Сигурно си казвате: "Възможно е да е Божията намеса, но тогава той не е бил в голяма беда. Просто е нямало да отиде в Хатум, а е шял да остане при Корнелсонови, докато се намерят пари". Тогава нека ви разкажа за Еви и Риона...

Еви Мъглетън и Риона Петерсън вярвали, че Бог ги води към Албания – една от най недостъпните за Евангелието страни в началото на 70 те години. Още през 1967 година Албания се беше провъзгласила за първата атеистична страна в света. Всички църкви, синагоги и джамии бяха затворени, а онези, които не бяха съгласни с отричането на Бога, бяха затваряни живи във варели и пускани в Адриатическо море.

В продължение на 3 години Еви и Риона се молели и планирали пътуването си. По време на една от молитвите Риона ясно видяла в съзнанието си една картина: тя видяла себе си в Албания, в някакъв туристически автобус, и едно женско лице.

Най накрая те получили визи за Албания и били включени в туристическа група, предимно от младежи марксиста от западна Европа. Пътували с автобус, точно както във видението на Риона. Двете момичета успели да пренесат на части Новия завет през границата, като завързали книжките около кръста си. Когато се настанили след подробен оглед на багажа им, те успели да скрият целия си товар в различни ъгълчета на стаите си.

Един ден в хотелската стая на Риона влязла сервитьорка. За голямо учудване на Риона това била същата жена, чието лице момичето било видяло преди 3 години по време на молитва! Риона знаела, че трябва да се опита да за говори жената и да й даде един Нов завет. Тя прескочила езиковата бариера, използвайки най простите думи, които й хрумнали: "Маркс, Ленин – ноу (не)! Исус – иес (да)!" Жената отривисто взела Евангелието и го притиснала до гърдите си. Със сълзи на очи тя казала: "Аз също съм християнка!" и мушнала книжката в джоба си.

Няколко часа по късно силно се почукало на вратата. Отвели Риона в полутъмна задимена стая, където я чакали петима мъже. На масата лежал екземплярът от Новия

завет, който била дала на албанката. Сърцето на Риона замряло сигурно са хванали с него новата ѝ приятелка.

Започнали да я разпитват, обвинявайки я, че е шпионка и върши престъпления спрямо народа на Албания. Риона си оставала хладнокръвна, повтаряйки, че е невинна, но разпитващите я мъже все повече и повече се разгорещавали. Тогава главният обвинител извикал:

Не искате да ни сътрудничите! Добре, ще ви държим тук докато се пречупите!

В друга стая Еви била подложена на същия груб разпит. Това продължило две денонощия. Не им дали нищо за ядене само малко вода и няколко часа сън. Мъчителите им ги държали разделени, като през цялото време крещели обвинения в лицето им, опитвайки се да ги уплашат. Но двете жени тихо повтаряли, че са невинни. Накрая един от инквизиторите студено казал на Риона: Вие сте шпионирали срещу великата Народна република Албания, а шпионите се разстрелват. Утре в 9 часа сутринта ще дойдем да ви вземем.

На следващата сутрин грубо били изведени от стаите. Все пак Риона и Еви не били екзекутирани, а "само" без обяснения ги сто варили на границата, като конфискували билетите им.

Може и да не изглежда много голям проблем в сравнение с онова, с което вече се били сблъскали, но все пак те все още се намирали пред голямото предизвикателство да се доверят на Бога. Двете жени трябвало да прекосят с тежките си куфари 10 километровата огнестрелна ничия земя между границите на Албания и Югославия. След това трябвало да преминат 1000 км по протеже ние на бреговата линия на Югославия; да прекосят Северна Италия; да прекосят Алпите и да влязат в Швейцария, след което по някакъв начин да се приберат у дома, в Лозана. Биха ли се доверили изцяло на Бога, че ще ги отведе въкъщи, разполагайки с много малко пари, без билети и без да познават нито страните, през които трябвало да преминат, нито езика?

Те се отдали на вярата си. След всичко преживяно, щом като Бог може да ги освободи от огнестрелната зона, то със сигурност ще може да ги отведе у дома.

Последвала серия от малки чудеса... Невероятно как в ничията зона се появило такси, а шофьорът дори се съгласил безплатно да ги закара до границата. Оттук нататък те се придвижвали на "стоп". Но онова, което се случило точно на югославско италианската граница, наистина е загадка.

Било 7 часа вечерта и двете момичета се намирали на няколко километра от италианската граница, опитвайки се да решат какво да правят. Нямали италианска валута, а и нощното пътуване на "стоп" през Италия не било никак безопасно.

Точно тогава лъскава лимузина се отправила към тях. Еви махнала в посоката, в която трябвало да се движат към границата. Шофьорът кимнал, спрял и без да продума натоварил куфарите на двете приятелки, качил ги и се отправил към границата. Когато пристигнали, дълга колона от автомобили чакали да бъдат проверени и да преминат през паспортната служба. Но техният шофьор преминал по страничната лента за движение и без спиране прекосил югославската граница, леко махвайки с ръка.

Какъв е този? Удивила се Риона. Сигурно е югославянин от висок ранг, за да може така безпрепятствено да прекоси границата на една комунистическа страна!

Но те останали още по учудени, когато стигнали до италианската граница. Там също имало върволица от коли, които чакали да бъдат проверени. Този път шофьорът им дори не намалил скоростта и не махнал с ръка. Той минал по страничната лента и навлязъл в Италия.

Кой е този човек? се запитала отново Риона. Ако беше комунистически представител на властта, можеше да премине югославската граница без проверка, но би трябвало да спре за разрешение да влезе в Италия.

Шофьорът продължавал да мълчи. Царяла тишина. Най накрая той спрял колата в едно село на 10 км от границата, точно на автобусната спирка. Пъхнал голяма сума италиански лири в ръката на Риона, и поглеждайки я, най сетне проговорил:

Автобус Триест; Триест влак.

Това било всичко. Той просто продължил пътя си. Но следвайки инструкциите му, Риона и Еви се качили на автобуса за Триест, а от Триест хванали влака за Лозана, Швейцария. Малкото пари, които имали, плюс лирите, които им дал мълчаливият странник, им стигнали точно колкото да се приберат.

Изглежда ли ви странна тази история? Дали Бог е тъй реален и практичен, че дори да предвиди посоката на събитията и тяхното осигуряване? Вярвам, че четейки тази книга, вие ще се научите да Му се доверявате за различни неща.

Има много начини да се доверите на Бога за финансирането си. Можем да се научим да живеем с вяра, че Той ще помисли за всичко, и тогава да направим решителната стъпка, за да Го видим как работи за нас. И най-вече така можем да научим много за пътищата Му. След като веднъж сте опитали живота на вяра, ще можете да разчитате на Бога и за обикновените неща.

Наблюдавайки бързото нарастване на броя на работещите за "Младежи с мисия", много хора са ме питали как е възможно толкова много неща едновременно да се развият толкова бързо. Отговарям им, че не аз съм създал У\УАМ, а Исус. Аз все едно съм наблюдател или хроникьор на онова, което Той е направил. Важен ключов момент в бързото ни израстване като Мисия, винаги е бил начинът, по който Бог ни е водил във вярата и финансовите въпроси. Дори и да познавате Бога и чудната Му сила, невъзможно е да разберете как се намира изход от различните ситуации.

Искам да споделя принципите, които сме научили, за да помогна на християните по добре да виждат Божиите пътища и да се на учат да Му се доверяват. В нашия съвременен свят всички се нуждаем от пари, защото повечето от нещата, с които се занимава ме,изискват пари. Ако желаете, Бог ще ви води към живот, в който всичко е сторено с вяра в Него, включително и получаването, и влагането на вашите пари. Това послание се отнася за всички нас. То е за:

- младото семейство, което се опитва да свърже двата края, въпреки недостатъчните приходи;
- за пастора, който се чуди как да изплати заплатите на служителите и да ремонтира покрива, дори и ако няма постъпления от пожертвувания;
- за току що завършилия гимназия или колеж млад човек, който се чуди какво да избере финансовата осигуреност или привлекателното поприще;
- за поуморената семейна двойка, която се опитва да живее само от точно определените средства на издръжката;
- за мисионера, някъде там на самотния му пост, разтревожен откъде да намери парите, които му трябват;
- за хората, млади или стари,з а първи път пристъпили към пълноременно служение, без да са сигурни дали то може да ги издържа;
- за онези, които искат да жертват, но незнаят как най-добре да използват парите за Божия слава.

Тази книга е за онези, които очакват нещо повече, нещо вълнуващо по пътищата на Божиите дела по целия свят.

В каквата и ситуация да се намирате, желанието ми е да ви видя да вършите това, което Бог ви е призовал да направите, без значение колко смело е делото. Но изборът е ваш. Можете да се хванете за обикновеното, обичайното в живота, но можете и да поеме те по нов и вълнуващ път заедно с Бога. Готови ли сте да живеете на ръба?

Глава 2

Виждали ли сте някога загрижена птичка?

Виждали ли сте някога загрижена птичка? Птичка с дълбоки бръчки на челото? Или със замъглен поглед и тъмни кръгове около очите след дълги безсънни нощи? По това ще разберете, че тя се опитва да запази твърда и здрава човката си или се тревожи как ще изплати ипотеката на гнездото си.

Исус е Този, Който дава птиците за пример как би трябвало да посрещаме финансовите въпроси. В Матей 6:26 Той казва:

"Погледнете на небесните птици, че не сеят, нито жънат, нито в житници събират; и пак небесният ви Отец ги храни. Вие не сте ли много по скъпи от тях? "

Не, вие не сте виждали загрижена птица! Можем да научим от птиците тайната на този начин на живот. Исус казва, че не бива да се безпокоим за дрехи или за това, какво ще ядем и ще прием. Всъщност Той ни казва, че нашият живот трябва да се отличава от този на невярващите, които тичат след тези неща. Трябва да бъдем толкова спокойни и безгрижни, колкото са птиците.

Това отнася ли се за повечето от християните, които познавате? Това отнася ли се за вас? Какво ще направите, ако утре изгубите работата си или банкрутирате, или инвестициите ви се окажат неправилни? Как ще постъпите, ако Бог ви призове да продадете всичко и да Му служите като мисионер? Бихте ли Му се доверили за всички ваши нужди?

За повечето християни "живот на вяра" означава да бъдеш мисионер или да си на служение без заплата в малка църква, която може би няма никакви приходи или дарители. Аз обаче искам да разширя значението на този термин. Исус иска всички ние да живеем чрез вяра, както ще видим в следващите глави. Всички ние със или без заплата имаме предимството да виждаме как Бог промисля за нуждите ни.

Но най напред какво представлява вярата? И как се получава тя? Дали вярата означава да затворим очи и с цялото си същество да повярваме, че Дядо Коледа съществува? Няма значение колко силно ще вярвате защото това няма да го направи действителен. Подобна идея си е чиста фантазия. Обратно на това, Бог съществува независимо дали вярват в Него или не. Неговото съществуване и сила не зависят от силата на вашата вяра.

Дали вярата изисква от вас да изключите разсъдъка си и да се хвърлите от някоя скала, да се впуснете в неразумни авантюри? Едва ли! Сорън Киргелаард популяризира термина "сляп скок на вяра". Но библейската вяра нито е сляпа, нито е скок. Тя е ходене в светлина.

Библията казва, че "вярата е даване същественост на ония неща, за които се надяваме, убеждение за неща, които не се виждат" (Евреи 11:1). С други думи казано, че трябва да вярваш в нещо, което ще се случи, преди то да се е случило. Вярата е убеждението, че ще имаш онова, от което се нуждаеш, дори ако нямаш нищо. Вярата е силна убеденост в Божия промисъл, който включва разрешението на проблема ти, въпреки че ти не го виждаш.

Библейската вяра не е мислене според желанията тя не се основава на вашите егоистични желания, заради които сте готови някак да "повярвате", че ще ги осъществите. Нито пък е някакво концентриране на вашите умствени или духовни "сили" с цел да получите онова, което искате. Библейската вяра означава:

- да знаете какво Бог иска да правите;
- да се подчинявате, независимо от това, какво иска Бог от вас и тогава...

- да Му се доверите, че Той ще направи онова, което вие не можете, но по начин и време, които Той ще избере.

Има една хвалебна песен, в която се казва: "Довери се и се подчини, защото няма друг път..." Аз ще перифразирам: "Подчини се и се довери...", а след това остави Бог да действа.

Според Римляни 10:17 "... вярването е от слушане, а слушането от Христовото слово". Вярата се основава на онова, което Бог ще ви каже в писаното Си слово "логос"; и чрез живото Си слово, предназначено лично за вас "рема". Библейската вяра не е декларирането на нещо абсурдно, което после ще трябва да се изпълни. Дори Бог да поиска нещо, което на пръв поглед изглежда невъзможно, то никога няма да бъде глупаво и ненужно. Вяра та започва с умението да се чува какво говори Господ. Истинското водителство от Светия Дух, ремата, никога не противоречи на логоса, нито на характера на Онзи, който е написал логоса.

Да знаеш какво Бог иска от теб да изпълниш е първата част на библейската вяра. Втората част са отделните постъпки на подчинение, които Той сочи да извършиш. От ваша страна се изисква действие, защото вярата не е пасивна.

Красноречив пример за това е случилото се преди няколко години, когато все още живеехме в Училището за евангелизатори в Швейцария. Бях в ходатайствената молитвена група, заедно с няколко младежи, когато Бог ме учуди с идеята Си, че мисията ни ще трябва да закупи ферма. Беше невероятна изненада ние не се молехме за ферма, но словото много ясно се запечата в съзнанието ми. По онова време УЛУАМ имаше няколко имота, които из ползвахме за обучение на мисионери и за бази по време на тяхната практика. Казах на нашите приятели за видението, след което всички заедно помолихме Бог да потвърди, че идеята идва от Него. Мозъкът ми бързо заработи, обмисляйки всичко това. Представих си как фермата би могла да бъде идеално място не само за обучение на млади мисионери, но и източник за тяхното изхранване.

Много скоро Бог потвърди думите си чрез още двама души от молитвената група. И едва тогава приключихме молитвата си, благодарейки на Господа, защото Му се доверявахме, че Той ще придвижи нещата.

Следващият ден беше събота и докато правех поредния си джогинг бавно, равномерно бягане минах покрай една ферма, която досега не бях забелязал, въпреки че се намираше близо до нашето училище. Имаше търг и всички фермерски инструменти се разпродаваха. Вече знаех, че трябва да действам, да пристъпя чрез вяра към изпълнението на онова, което Бог беше обещал предния ден. Бързо се върнах, взех двама души, които говореха френски Джо Портейл и Хайнц Сутер, и отидохме на търга точно навреме, за да успеем да купим един фургон, едно руло бодлива тел и гюм за мляко.

Откарахме фургона, като го закачихме за колата. След това го паркирахме на площадката пред училището и прибрахме другите неща, за да изчакаме, докато Бог ни даде фермата. Предполагам, че това ви изглежда глупаво, но ние бяхме достатъчно простодушни, за да вярваме, че Господ е обещал и ще изпълни обещанието Си.

През същия този уикенд една жена от членовете на ..... замина за Европа да посети родителите си. Тя каза на баща си, пастор швейцарец, че Бог съвсем скоро ни е открил, че ще се сдобием с ферма.

Някои родители сигурно биха се отнесли с недоверие или критично към подобно твърдение, но така се случило, че бащата на това момиче бил в управителния съвет на духовно сдружение, чието седалище било разположено в красива ферма (оценена за над 1 милион долара). Ръководителите на това сдружение от известно време усещали, че са изчерпали възможностите си, и от 3 години търсели някаква християнска организация, на която да предоставят фермата.

И така, получихме ферма за 1 милион без да платим и стотинка за нея. Най големият ни разход бяха 1000 та швейцарски франка, които дадох за фургона, рулото с бодлива тел и гума за мляко! И вече 20 години тази ферма се използва като център за обучение и източник на храна за много мисионери. Фургонът служеше като "украса" на поляната пред училището, докато го за караме във фермата, където най накрая се разпадна от дъждовете и слънцето. Хайнц Сутер (който сега управлява фермата) запазил дъска от фургона и я използвал за табелка с надпис "Библия", която ми подари. Тази табелка винаги ми напомня, че Бог ще промисли за всичко, ако аз предприемам действия на подчинение винаги, когато Той казва.

Помислете си за великите чудеса, описани в Библията. Много често те са изисквали първо да се предприемат стъпки на подчинение.

Стените на Йерихон паднали, но чак след седемдневно обикаляне около него.

Нееман бил излекуван от проказа, но след като пътувал с дни, за да се потопи 7 пъти в река Йордан, както му било казано от Божия пророк.

Исус изпратил слепеца да измие очите си във фонтана на Силоам, преди да го излекува.

На Петър му било казано да отиде на риболов, за да получи пари, и ги намерил в корема на една риба. Конкретните стъпки на подчинение правят чудеса.

Третата част на вярата е да се доверите и да оставите Бог да върши Своего дело.

Когато и да говорим за доверието, трябва най напред да познаваме този, който иска да му се доверим. Представете си, че при вас дойде някакъв моряк и ви помоли да подпишете договор със следните думи: "Не е необходимо да прочетете цялото съдържание, нито пък да знаете всичко за моята компания, за маршрутите, по които плаваме, за услугите, които извършваме. Просто ми се доверете!" Бихте ли му се доверили? Можете ли?

Ето защо доверието и вярата в Божието слово трябва здраво да стои на основата на познаването на Божия характер и на написаното от Бога. Изучавайте неговите качества от Библията, запознайте се с всички Негови обещания, четете разказите за Неговата вяроност, която се проявява и сега; дори си записвайте всички мигове от вашия живот, в които Бог се е борил за вас. И след като вече сте дълбоко убедени, че Той заслужава да Му се доверите, ще можете да получите и вяра.

Понякога да живееш чрез вяра означава да чакаш, давайки възможност на Бога да действа.

Веднъж един фермер ми обясни този принцип по следния начин:

"Представи си, че Бог те накара да седнеш на един клон, ти се качваш и чуваш "р р; р р", обръщаш се и виждаш как дяволът седи зад теб с трион в ръка и реже твоя клон. Библейската вяра ще те накара да седиш на клона и да наблюдаваш как Сатана отрязва всички клони, докато накрая цялото дърво се свлича заедно с него... а ти продължаваш да си седиш нависоко върху твоя клон! Ето, това е вярата! Тя не е в дървото, нито пък в клона вярата е в Божието слово и в Онзи, който стои зад Словото Си.

Защо християните никога не доказват чрез живота си, че Бог заслужава такъв вид доверие, а си остават на земята, никога не пристъпили към клона, никога не извършили нещо извън рамките на обичайното. Все едно, че се молят на банковите си сметки: "О, банкова сметко, ще ми позволиш ли да направя нещо за Бога?"

Тези, които слушат Господа ще открият, че вършат неща, които не са по силите им, но успяват с Негова помощ. Те ще Му се подчинят, а след това ще Го оставят Той да довърши започнатото. С други думи, библейската вяра изисква вие да направите възможното, а Бог да извърши невъзможното. Вярата действа само тогава, когато няма друг източник, освен Бог.

Нека ви разкажа за един млад човек, който се качи на клона.

Дейвид Спайдър беше с нас на Вирджинските острови и ни помагаше да ги огледаме за подходящи места, където да поканим желаещите да участват в организираното от нас Лято в служба на Бога. Когато Дейвид отишъл в Сейнт Джон, за да купи необходимите за една от групите неща, се случило така, че провизиите стрували повече от очакваното. Трябвало да се върне за службите в Сейнт Джон до неделя, но вече бил похарчил всичко. Заедно с групата в Сейнт Джон се молили и всички почувствали, че просто трябва да тръгне и да се върне навреме в Сейнт Томас. Единственият въпрос бил: «Как ще си плати превоза?»

Дейвид трябвало да тръгне, но все още нямал пари. От предишното си пътуване знаел, че събирали таксите по средата на пътя. Тръгнал потока и за миг се спрял пред трала. Дали наистина е чул правилно думите на Бога? И тогава отново тих глас, вътре в него му казал: "Да, върви!"

Намерил си място на палубата и скоро вече разговарял със съседите си един доктор от Карибите и съпругата му. Те внимателно го разпитали защо пътува по островите и Дейвид просто им обяснил, че е заедно с цяла група младежи, които говорят на хората за Бога.

Времето минало бързо прекалено бързо за Дейвид, на когото му спирал дъхът при мисълта, какво ще си кажат новите му приятели, когато контрольорът открие, че не може да си плати билета? Много скоро контрольорът се появил и започнал да събира таксите. Дейвид продължил учтиво да разговаря, като внимателно изучавал палубата с поглед, отчитайки човешкия прогрес в корабостроенето.

Много по скоро, отколкото му се искало, до него се приближил контрольорът. Дейвид бръкнал в празния си джоб и тогава докторът казал: "Не, моля ви, нека аз платя билета ви!"

Вие може никога да не попаднете в подобна ситуация, но може те да се окажете в положение, което изисква непосредствената Божия намеса. Как можете да сте сигурни, че Бог ще ви държи, докато дяволът сече клона, на който седите? Тайната е в подчинението на Божията воля и в личното ви познаване на Оня, комуто се доверявате.

Бог може да ви призове да започнете работа със заплата; ако Му се подчините, това може да ви доведе до живот на вяра. Ако не преставате да Го слушате, да Го питате как да използвате парите си и да се подчинявате на думите Му във всичко, вие ще живеете чрез вяра.

Господ може да ви накара да направите някои инвестиции. Ако те са направени според Неговата воля, вие живеете чрез вяра и е без значение дали ще получите печалба или ще загубите. Познавам един бизнесмен, който е получил водителство да направи инвестиции в Китайската Народна Република. Всичките му тамошни авантюри му носят само загуби, но затова пък Бог му е дал възможност да печели навсякъде другаде, където влага парите си, а фактът, че има предприятия в Китай, дава възможност на християните да влизат в страната и да евангелизират. Този бизнесмен дори се сприятелил с някои членове на правителството и споделил вярата си с тях. Мога да кажа, че този човек е мисионер, работещ чрез вяра в истинския смисъл на думата.

Бог може да ви призове за мисионер и в по обикновения смисъл. Той може да ви накара да споделите намеренията си с други хора, с цел те да вземат участие във вашата работа. Но е възможно да ви изпрати в съвсем непозната страна без пари, без познати без определено място, където да отседнете, без работа. Секретът е да чуете правилно, да се подчините и да се доверите. Подчинявайки се, ние обвързваме Бога с нашия живот. И след като парите влияят на живота ни. Бог ще се заеме с финансите ни по много интересен начин, но само ако му позволим. Може би сте чували израза "Това е

нещо, което трябва да се вложи в банката". Вярата в Бога и Неговото слово за вас със сигурност са неща, които трябва да внесете в банката.

Глава 3

Защо да живеем чрез вяра?

Защо Бог иска да живеем чрез вяра? На първо място, защото животът чрез вяра доказва на нас и на света, че Бог е реалност.

Когато бях студент в Университета на Южна Калифорния, имах един професор, който се опитваше да разруши вярата на студентите си в Бога. Той беше блестящ, но ожесточен син на Божи служител. Този човек беше загубил вярата си и през целия семестър се опитваше да предизвика всеки, който я имаше, като задаваше въпроси, на които тогава не можех да отговоря. Но имаше нещо, което не можех да пренебрегна това бяха моите преживявания, моите опитности. Бях виждал твърде много неща, които можеха да бъдат извършени единствено от Бога.

Мисля, че това е основната причина, поради която Господ води всички нас, работещите в "Младежи с мисия", да Му се доверим за всички финансови нужди: храна, напитки, дрехи (нуждите са специално споменати от Исус в Матей 6:31-33), както и разходите за пътуванията. Десетки хиляди служители от над 100 националности са се пръснали по света, приемайки това предизвикателство и вярвайки, че там, където Бог води, Той премисля и храни!

В началото и аз се притеснявах. И въпреки че Божията воля беше толкова ясно изразена, аз бях почти готов да дам заплати поне на секретарите на 3-4 от мисионерските групи. Но Господ ни каза да няма нито една платена длъжност в "Младежи с мисия". Всички като се започне от мен и се стигне до най-младия доброволец, до обикновения член на евангелизаторската група и механика на автобуса им трябваше да се доверят на Бога за своето осигуряване и пътуване.

Никога не съм мислил, че това ще бъде единственият начин да се издържа една мисионерска организация. Но това беше пътят, по който Бог ни водеше. Доста по късно научих, че почти всички видове мисионерски сдружения с повече от шепа хора, действат на същата основа, като всеки отговаря за собствените си разходи.

Доста отдавна осъзнахме защо Бог ни беше повел по този път. Така печелехме ясното убеждение, че Той е реален. И когато срещу нас се опълчваха разгневени студенти марксиста в Университета на Латинска Америка, и когато се изправяхме пред самодоволството и безразличието на европейските интелектуалци, ние знаехме, че Бог е реалност. Той съществуваше, иначе не бихме могли да намерим пари за пътуванията си, нито пък щяхме да има ме какво да ядем.

Сумата не е важна, когато имате доверие в Бога. Когато няма те пари точно тогава, когато най-много ви трябва, и десетдоларовата банкнота може да ви се стори като един милион. Веднъж, като младоженци, със съпругата ми Дарлийн пътувахме от Чикаго за Нескожин, където ни предстоеше служба. Парите ни бързо се стопяваха, защото трябваше да плащаме пътни такси. На всеки няколко мили плащаме по четвърт долар, което съвсем намаляваше и без това оскъдните ни средства.

Слушай, Дар казах, докато броях онова, което беше останало в джоба ми, да преминем през поредния пункт. Имаме 35 цента, 25 цента за пътна такса и 10 цента, за да позвъним на пастор Уилкерсън, когато пристигнем в Киноша.

Тя се усмихна, когато пунах монетата и подкарах към бариерата: Слава Богу! Отървахме се! Каза тя. Съгласих се, но радостта ми не трая дълго.

Не минахме голямо разстояние, когато видяхме друг знак, указващ да намалим скоростта и да се приготвим за поредната пътна такса. Господи, какво да правим? Погледнах към Дар, но тя вече изтърсваше чантата си, надявайки се някоя монета да се е пхнала някъде. Трябваша ни 25 цента, и то веднага.

Мисля, че точно в този момент ми проблесна: спри и отвори задната врата. И точно между вратата и рамката стоеше една 25 центова монета. Каква голяма монета! Никога през живота си не бях виждал толкова ценна монета. Това съвпадение ли беше? Не мисля.

Имало е случаи, когато нуждата ни е била много по голяма. В началото на нашето служение ние с Дарлийн бяхме в Едмонтън в Алберта, Канада. Трябваше да разговаряме по телефона с нашата секретарка в Пасадена.

- Лоурън, не знам какво ще правим с напрегнат глас каза Ло Рейн Тийдж. – От доста време не сме имали никакви приходи, а сметката, която трябва да платим до момента възлиза на около 52000 долара!

Казах ѝ, че ще гледаме да направим нещо. Но когато затворих телефона бях напълно зашеметен. Месеци наред закръпвахме положението, но изведнъж се оказа, че ни трябваша прекалено много пари. Проснах се на леглото и извиках:

О, Господи, това е Твоя нужда, аз не мога да се справя! Малко по-късно телефонът настойчиво зазвъня. Отново беше Лорийн.

Познай какво се случи, Лоурън прокълтя гласът ѝ в слушалката. Получихме чек за 2000 паунда от една английска банка.

Жената започна да обяснява, че парите били дадени от анонимен дарител от трета страна и че Британската банка само прехвърляла сумата на нашия офис.

И още нещо, Лоурън продължи тя, позвъних и направих справка за курса на британската лира спрямо долара. Общо чекът възлиза на 5200 долара.

Това съвпадение ли беше? Не мисля.

Доказване на реалността на Бога

Моят приятел Андрю, известен като "Божия контрабандист", обяснява нещата по следния начин: Да предположим, че сте в джунглата. Без да подозирате, един лъв ви дебне, но изневиделица върху главата му пада кокосов орех и лъвът се гътва мъртъв. Вие изненадано се обръщате и въздъхвате от облекчение. Това би могло да бъде случайност, просто добър късмет. Но какво ще си помислите, ако същото се случи и на следващия ден? Друг лъв скача върху вас, но получава удар по главата от кокосов орех. На следващия ден още един лъв и още един щастлив кокосов орех. Колко пъти трябва да ви се случи това нещо, за да разберете, че не се дължи на случайност?

В нашата мисия всяка година временно работят над 20 000 ду ши плюс 7000 пълновременни служещи, които живеят в нашите бази, пръснати в над 100 страни. Различни групи от доброволци са посетили с Божията любов всяка известна нам страна на земята. И отново, и отново всички тези хора стават свидетели на подобни "случайности". Някои от нас са преживели с тях десетилетия. Нека ви разкажа за Невил Уилсън от Фиджи, роден и израснал в Нова Зеландия, а понастоящем ръководител на У\АМ в Тонга и Южния Пасифик. Ето неговият разказ:

"Бяхме в началото на нашата дейност в Нади, Фиджи. Всички членове на групата бяха от Фиджи, защото чужденци не можеха да получат визи за островите. Когато разбирахме, че въпреки всичко, ще имаме гости, трябваше пеша да изминаваме петте километра до летището, понеже няхаме пари за такси. Но всеки път Бог ни снабдяваше със средствата, необходими да наемем такси за гостите си и да ги откарваме от летището до базата. Всичко ставаше неочаквано.

Например веднъж, докато чакахме самолета, срещнахме един наш приятел, който ни даде известна сума, без да знае, че се нуждаем от пари. Бог промисляше и за допълнителни разходи. Обикновено парите, които получавахме, ни стигаха дори и да закараме гостите си до летището, когато си тръгваха. След това ние се връщаме обратно пеша, обсъждайки онова, което Бог беше сторил за нас и приятелите ни.

Нашият център представляваше обикновена къща като на съседите ни, построена сред тръстиката и с пръстен под, покрит с рогозки. Една вечер при нас дойде една жена и ни донесе 5 самуна хляб. Те можеха да хранят 7 души няколко дни. Но 15 минути по късно някой почука на вратата, за да ни даде хляб. След това дойде и съседът ни, с още хляб. В продължение на час бяхме събрали 2 дузини хляб.

Защо ни е толкова много хляб? попита жена ми. Сигурно ще дойде някой.

Не беше минал и час, когато ни се обадиха, че от Нова Зеландия тази нощ ще пристигне група от 15 души."

Друг път пък Бог дал на Невил и Сю нещо повече от хляб и по вече от онова, от което се нуждаели. Било Коледа на 1979 г. и те се намирили в Мауи, Хавай, заедно с някои други приятели, включени в евангелизаторска група. Невил се чувствал самотен, било му тежко, защото само преди няколко седмици починал баща му. Невил стоял на верандата и си спомнял как всеки път за коледна та вечеря баща му донасял шунка. Дотолкова се вживял в спомените си, че чак му се приляло. В това време се задал някакъв черен пикап с цяла тумба хора. За голяма изненада на Невил колата се насочила точно към къщата му, спряла отпред и висок младеж му подхвърлил парче шунка с думите: "Весела Коледа!"

Във II Летописи 16:9 Божието слово казва: "Защото очите на Господа се обръщат насам натам през целия свят, за да се показва Той мощен в помощ на ония, чиито сърца са свършено разположени към него..."

Моят професор по философия мислеше, че е невъзможно да се Докаже несъществуването на определено нещо. Но можете да докажете съществуването му ако наистина съществува. Библията казва, че Бог е верен и че праведните никога няма да гладуват, нито пък децата им ще просят хляб (Псалм 37:25). Това е нещо съществуващо, което може да бъде доказано чрез живота, чрез долари и центове. Нещо повече, вярата не е реална, ако не може практически да се докаже в реалния свят на ежедневието.

Боб разказва за един забележителен експеримент, доказващ реалността на вярата, направен от един млад шотландец на име Джордж Петерсън в дните след Втората Световна война.

Всичко започнало от един спор между трима млади мъже в ресторанта. Джордж настоявал, че Библията е Божие слово и че всяка отделна дума е вярна. Единият му приятел бил агностик, от казващ да приеме нещо толкова „ненаучно и не достоверно". Вто рият млад мъж бил номинален християнин, неубеден във факта, че Библията е Божие слово.

Разгорещеният спор не стихвал и тогава Джордж предложил нещо много дръзко: заявил на двамата си приятели, че ще докаже истинността на Библията по научен път. Тогава извадил портфейла си, изсипал парите върху покривката и ги преброил имало 2 паунда и 7 шилинга. Джордж погледнал приятелите си в очите и заявил: "Има Бог и Той се е изявил в и чрез Словото Си... Ще раздам всичките си пари и ще се отърва от облигациите си". Казал им също така, че скоро ще замине за изпитите си по медицина и че се готви за мисионер. "Ще взема със себе си само тези 2 паунда и 7 шилинга плюс последния разплащателен чек, така че през идущи те месеци, докато съм в Лондон, няма да получавам никаква финансова помощ, нито издръжка. Ще имам само Господа. После Джордж продължил: Ще ви обещавам нещо няма да казвам за това си решение на

никого. За него ще знаем само ние тримата и Бог. Няма да споменавам нито на родителите си, нито на някоя църква или мисионерска организация. Няма да променя облеклото си и ще продължа да водя обичайния си начин на живот, за да не си помисли някой, че не ми достигат парите. Единственото нещо, което ще искам, е да бъда осигуряван за всичко от Бога. Ако помоля дори един човек за помощ, обещавам ви, че ще се върна у дома и никога повече няма да спомена, че вярвам в Бога и Неговите обещания.

Така Джордж Петерсън се впуснал в нещо, което нарекъл "комарът", с гола вяра във Всемогъщия. И както всички добре знаят, докато играел своя "комар", Джордж бил весел студент от добро семейство, който сам се издържал по време на следването си и не изпитвал недоимък.

Почти веднага след сделката с приятелите си, Бог започнал да изпраща при младежа хора с малки суми, които му казвали: "Бог ми поръча да ти дам това..." или "Вземи това от Господа". Обясненията били различни, но парите винаги пристигали навреме, почти минути преди да възникне необходимостта от тях.

Имало само едно изключение: не се получили парите, нужни за пътуването към дома. И понеже не можел да си купи билет, Джордж платил само за разстоянието, за което имал средства, а след това два дни вървял пеша до Шотландия. По късно Петерсън споделя, че това е било изпитание на неговата вяра, т.е. Бог е искал да види до каква степен може да се отчая, но да запази доверието си в Него.

Това е било нещо повече от комар, чрез който един студент се опитвал да докаже на приятелите си, че е прав. Тази опитност Джордж Петерсън би могъл да реши да получи, като отпътува за Тибет. По онова време там не е имало пощенски връзки и обикновените начини за подпомагане на мисионерите щяха да бъдат неприложими. Там навярно щеше да се срещне с тибетските монаси, притежаващи впечатляваща окултна сила, а след това да бъде затворен или изгонен от китайските комунисти след завладяването на страната. Но преди кракът му да беше стъпил в Тибет или Китай, той беше доказал истинността на Библията. Той беше изиграл своята игра на „комар“ и беше спечелил.

Да виждате как вярата ви расте

Първата причина, поради която трябва да се живее с вяра, е да се докаже съществуването на Бога. Втората да увеличим вярата си. На всички ни е дадена мярка за вярата в Римляни 12. Тя е дар, но трябва да расте чрез приложението ѝ. Вярата нараства, когато се упражняваме в нея. Това е нещо като физическите упражнения - разликата между "Арнолд Шварценегер" и всички нас е техният стремеж да увеличат силата и масата на мускулите си чрез тренировки. "Без болка не се печели", ни повтарят те и подхвърлят с лекота тежката "пудовка".

Имаше един период от моя живот, когато бях изключително слаб и немощен. С дни не можех да повдигна глава от възглавницата. Един ден успях малко да я помръдна; след това продължих да правя същото, защото това движение беше единственото, което ми се удаваше. След време станах достатъчно силен, за да мога да се обърна на една страна. След няколко месеца дори можех да се придвижвам пълзейки, но не можех да стана и да вървя. И един ден, когато бях вече на година, проведох.

Дори тогава имаше нещо, което ми пречеше. Нарича се гравитация. Можех да направя само няколко стъпки и после все падах и падах. Но понеже се трудех всеки ден, израснах силен и здрав, и по малко падах, съпротивлявайки се на силата на гравитацията. Най-накрая можех дори да бягам и да скачам.

Разбирам, че тази ми опитност далеч не е уникална. Но замисляли ли сте се някога за процеса на развитие, който Бог е отредил да преминем като новородени? Не би ли било по лесно, ако я нямаше гравитацията? Току що прохождащите деца щяха да могат да подскачат и да се носят из въздуха, вместо да се борят с гравитацията, за да се изправят. Но тази борба е необходима, за да ни помогне в развитието на нашите мускули.

По същия начин, ако нямаме никакви житейски нужди, ако можем да вършим всичко без Божия помощ, как ще се научим да Му се доверяваме? Апостолите в Лука 17:5 викат: "Увеличи вярата ни". Те са видели много чудеса, сторени от Исус, които със сигурност са им вдъхнали допълнителна вяра. Но е трябвало и те да преминат през същия процес, през който преминаваме ние. Също както е вдъхнатия ни живот от Бога, вярата е Божи дар. Но за да расте, тя трябва да се прилага и изпитва.

Шейла Юмел е позната на милиони хора със своята музика и като съорганизатор на християнската телевизионна програма "Клуб 700". Но преди да стане известна, тя била едно момиче, което вървяло напред и изпитвало младата си вяра. Шейла разбрала, че УАМ планира евангелизаторска практика по време на летните Олимпийски игри в Монреал 1976 година. Като студентка в Лондонския библейски колеж, тя нямала търпение да замине и да разказва за вярата си пред посетителите на Олимпиадата, дошли от целия свят.

Единственият проблем бил, че нямала пари. Казала си: "С толкова труд събрах пари, за да си купя нови джинси "Ливайс", че едва ли ще успея да спестя за самолетен билет до Канада!" Както и да е, тя се молила и получила силно убеждение, че ще замине за Монреал, но че не трябва с никого да не споделя за нуждата си, а само да се моли.

Малко по малко през слепващите седмици започнали да пристигат парите. Различни хора започнали да ѝ дават по малко, докато необходимата сума била почти набавена. Шейла имала пари за самолета от Лондон до Ню Йорк и ѝ оставали достатъчно, за да си купи билет за автобуса до Монреал. Но и трябвали още 70 долара за да се върне обратно в Ню Йорк.

Шейла не се притеснила особено нима Бог не беше ѝ изпратил няколкостотин долара, за да отпътува? Тя заминала за Монреал и прекарала там 2 седмици с още 1600 доброволци, членове на У\УАМ от различни националности. Всеки ден тя излизала в парковете и по улиците заедно с евангелизаторските групи и говорела на минувачите за вярата си. И всеки ден очаквала да види как Бог ще я отведе у дома.

Към края на посещението ни, аз събрах всичките 1600 души на обща среща пред старата къща, която бяхме закупили за център за обучение. Все още не познавах Шейла, но знаех, че сред присъстващите има много млади хора, които бяха дошли с еднопосочен билет, вярвайки, че Бог ще промисли за завръщането им. Помолих всички, които имат финансови нужди, да излязат отпред. Стотици се устремиха напред. Тогава казах всички да наведат глава и да помолят Бога да им каже при кого от младежите да отидат и колко да му дадат. А на онези, които стояха изправени отпред, напомних да не се ръководят от собствените си нужди и да направят това, което Бог иска.

Тогава Шейла си помислила: "Чудесно! Ето откъде ще си набавя липсващите 63 долара". Тя имала само 7. Но за нейна голяма изненада усетила, че трябва да даде своите последни 7 долара. Момичето си помислило, че е невъзможно това да ѝ го казва Бог прекалено безотговорно ѝ се струвало да се лиши от всичките си пари.

Само че Светият Дух продължил да ѝ натяква, докато накрая не останало съмнение, че това е Негово водителство. Започнала небрежно да се разхожда около групата, в която всички били навели глави в упорита молитва, а някои се прегръщали и си разменяли долари. Това било невероятно красива сцена.

Шейла повтаряла в молитва: "На кого искаш да дам парите, Господи?" Изведнъж погледът ѝ попаднал на едно русокосо момиче и тя почувствала, че трябва да даде 7 те долара на него. Докато давала парите, момичето широко ѝ се усмихнало, като казало, че точно толкова ѝ трябват. Окуражена, Шейла се върнала обратно на мястото си, но молитвата вече привършвала и хората започнали да се разотиват. "Какво става с моите 70 долара, Господи? Нищо не разбирам! Аз наистина разчитах на Теб, бях смирена и Ти се подчиних, а сега ще трябва да прекарам остатъка от живота си в Канада!" Шейла се усамотила на брега на рекичката, която тече край базата, седнала и изляла цялата си жалба пред Бога. След малко Го чула да ѝ говори: "Шейла, вярваш ли Ми, или вярваш само на онова, което разбираш?" Тя скрила лице в ръцете си и се обляла в сълзи, молейки Господ да ѝ прости неверието.

На следващата сутрин всички опаковали багажа си за отпътуване. Различни автомобили откарвали младежите на летището, по гарите, по автобусните спирки или към базите на У\УАМ в Северна и Южна Америка. Шейла също излязла навън с раница на гърба, спален чувал и празни джобове. Благодарила на Бога за новия ден и за всичко, което била научила за доверието в Него.

Докато чакала на спирката автобуса за автогарата, Шейла чула някой да я вика по име. Тя се обърнала и видяла една млада жена, която работела в администрацията.

Има грешка в сумата, която сте платила за престоя си тук обяснила ѝ тя. Дала сте повече от необходимото.

Шейла отворила плика, който ѝ мушнала в ръката администраторката. Вътре имало 7 банкноти от по 10 долара. Тогава пристигнал автобусът за автогарата.

Такива чудеса не стават всеки ден, но те са онзи "воден" знак, който ни гарантира Божията вяност и ни зарежда с вяра за годи ни напред. Подобни особени събития не доказват нашата духовност, а доказват, че Бог е достатъчно велик, за да се справи с всякакви обстоятелства и изпитания.

Господ водил израилтяните през пустинята 40 години, като им осигурявал храна от небето, вода от скалата и дрехи, които не се износвали. Той им обяснил защо постъпва така: "И да помниш целия път, по който Господ, твоят Бог, те е водил през тия 40 години... за да те научи, че човек не живее само с хляб, но с всяко слово, което излиза от Господните уста" (Второзаконие 8:2-3). Бог все още има нужда от хора, които да живеят по този начин да не разчитат само на себе си, нито пък на определена система, а на Него.

Много народи в днешно време са на границата на банкрута. Световната икономика е нестабилна, държи се само на едно правителство, което вярва на следващото, на една личност, която вярва на друга; хората поддържат производството, вярвайки в паричното обръщение, защото зад него стои правителството.

Ние не можем да насочим вярата си към която и да било човешка система, защото те ще паднат. Можете да вложите парите си в застрахователни полици, в акции и бонове няма нищо лошо в това. Но не възлагайте вярата си на тях. Дайте доверието си на Някой, който стои по-високо от човека. Открих, че хората с егоистични наклонности не могат да помагат, а само рушат, дори понякога да се изкушават да помогнат на някого. Аз не се доверявам на човека. Но се доверявам на Божиите хора и на Него. Освен това оставям Бога да ръководи и пази грешните.

Трябва да гледаме на него като на Източник на всичко. Естественият стремеж на човешкото сърце е винаги към независимост, далеч от всяка зависимост човешка или Божия. Но не се ли молеше Исус с думите: "И хляба насъщен дай ни и днес"? Забележете, Той не казва да се молим, за всеки случай, и за хляба си през следващата седмица. Ежедневната зависимост от Бога ни е научила, че ние се подчиняваме на волята Му, защото всеки ден можем да гледаме към Него, за разлика от невярващите.

Тези, които ще живеят чрез вяра, трябва винаги да си напомнят това. Защото е много лесно да започнем да се надяваме на онези, които Бог някога е употребил да отговарят на нуждите ни. Когато има звън на монети, много често, ако не сме внимателни, се облягаме на хора, които ни дават. Трябва да се борим със склонността си да разчитаме на видимия, а не на невидимия свят. Но онова, което не се вижда, е действително по сигурно, по надеждно. Бог казва, че небето и земята ще преминат, но Словото Му никога няма да премине. Той ни обича и се интересува от всяка област на нашия живот, от всяка нужда. И ще докаже Себе си пред нас и пред света, като се грижи за живота и успехите ни.

Слушане на Бога и научаване на пътищата Му

Друга причина, поради която трябва да живеем чрез вяра, е да се научим как да слушаме, когато Бог ни говори, и да Му се подчиняваме. Господ казва, че Небесният ни Отец знае от какво се нуждаем, още преди да сме Го помолили. Тогава защо иска да Го молим? Защото иска да държи отворени линиите за комуникация между нас и Него. Ако Му се доверим за финансите, Той ще ръководи всяка наша стъпка. Той ще има пълното ни внимание и ще ни учи какви са пътищата Му, характерът Му, силата Му. Спомнете си народът на Израел познаваше Божиите постъпки, но Мойсей познаваше пътищата Му (Псалм 103:7). Бог иска от нас дълбоко да Го опознаем, за да можем повече да Му вярваме. И тогава Той ще ни постави в ситуации, чрез които да се научим да познаваме пътищата Му, разчитайки на помощта Му.

През 1972 г. планирахме най голямата евангелизаторска офанзива по онова време бяхме решили да отидем в Мюнхен, Германия, за летните Олимпийски игри. Най голямото препятствие, което трябваше да преодолеем, беше настаняването. Очаквахме 1000 души от целия свят. Но къде щяха да живеят? Всички хотели, младежки общежития, стаи под наем и дори частните ви ли с допълнителни стаи бяха резервирани преди месеци.

Няколко месеца търсихме място за настаняване, но по тежко беше положението с нашата печатарска преса. Бяхме получили па ри за издаване на евангелизаторска литература, но беше по икономично да купим Хайделбергска преса и сами да печатаме, като разчитаме на доброволци. Огромната машина щеше да пристигне след броени дни, а ние нямахме място, където да я поставим. Из пратихме двама души младите Гари Стивънс и Дауг Спаркс да търсят подходящо помещение. Гари ми телефонира от Германия:

- Лоурън, намерихме място за печатарската преса...

- Какво представлява, Гари? Барака, навес?

- Ами да, само че бараката е залепенa за замък от 16 век. Намира се в градчето Хурлах. Освен това замъкът се продава!

Някак, още щом чух това, знаех, че замъкът беше за нас, въпреки че нямаше никакви излишни пари да купим каквото и да било.

Заминах заедно с двама мои приятели Дон Стивънс и брат Андрю. Докато пътувахме, Бог ме учуди с първоначалната сума, която ми каза да предложим на собствениците на замъка. Когато се срещнахме, аз просто им изложих нашите условия: ще им дадем 100000 германски марки (около 31000 долара) след 10 дни, но веднага ще се нанесем в сградата. (Нямахме друг избор пресата трябваше да пристигне на следващия ден).

Собствениците бяха изненадани, но след кратко съвещание се съгласиха с предложението ни и ни дадоха ключовете, като един от пълномощниците им отбеляза:

Вие имате необичаен подход за водене на преговори при покупка. Държите се така, сякаш ще купувате фунийки за сладолед.

А аз си мислех, че би било чудесно, ако всеки път нещата се оправяха толкова лесно. Още същата нощ се нанесохме в замък, а след седмица събрахме 100000 марки от различни дарители от Европа, почувстваха, че Бог иска да постъпят така. Веднага след нанасянето ни, буквално няколко часа след това, пристигна Хайделбергската преса. Беше толкова лесно.

Мислех си: "Велико нещо! Бог ни говори и ни подсказва сроковете, хората се съгласяват с условията ни, а после Господ кара отделни хора да ни дадат пари. Тогава се премествахме във вече нашия собствен замък и го използваме за база на служението си".

Бог искаше да ни научи да вървим по пътищата Му, което означава да разчитаме на Него, а не на различните методи. Това означава, че всеки път начините ще бъдат различни. И скоро щях ме да разбера колко различни.

Лин и Марти Грийн напуснаха центъра ни в Швейцария, за да започнат работа в Англия. Един ден се обади Лин, развълнуван от факта, че усетил как Бог иска да им даде сграда.

- Невероятно е, Лоурън чух гласа му по телефона. Това е една чудесна стара английска къща... достатъчно голяма, за да побере 100 души учители и студенти. Нарича се Хоумстед Менър (Имение в крайречната низина). Никога не бих се спрял на нещо такова голямо, но всички от групата се молихме и почувствахме, че това е от Бога.

- Велико! Казах аз. Още един замък. Бог е толкова добър, че когато разчитаме на Него, бизнесът с купуването на имоти е свършено лесен.

Отлетях за Англия. На летището "Хийтроу" ме посрещнаха Лин, Марти и още 7 души от У\УАМ. Аз също се бях молил и се съгласих, че да, такова беше Божието желание.

Качихме се на колата и се отправихме към Кроули, след това към Хоумстед Менър, на 37 мили от центъра на Лондон. Не бях подготвен за старата елегантност на триетажната къща и за другите постройки, разположени на 13 акра земя. Началната цена беше около 60000 лири (по онова време 144000 долара), в която беше включена сумата от 5000 лири за мебелите в главното крило. Собственикът беше разделил имота: отделно бяха продадени 3 акра земя с басейна и футболното игрище от едната страна на пътя, както и още 3 акра от другата страна. Онова, което беше останало, беше парче земя, наподобяващо формата на китара, като грифът представляваше дълго триленгово шосе, водещо към къщата и основните крила.

Оставихме микробуса на шосето и пеша се отправихме към огромното имение, отбелязвайки ръчно изработената дъбова ламперия и матовите огледални стъкла на прозорците на предверието. Нещо вътре в мен проговори: "Това е, което искам да ви дам за Център за обучение на мисионери".

След като огледахме основните постройки, някои от нас решиха да обикаляме имението и да се молим Бог да ни го даде. Упорито вървахме през калта и въодушевено Го славехме за това, че щеше да ни изпрати необходимите пари. (По онова време УАМ в Англия имаше в банката само 200 лири.)

Когато привършихме "разходката с вяра", вместо да се върнем по шосето, ние решихме да обходим и парцелите, които бяха разположени отстрани, т.е. земята, която не се включваше в обявеното за продадено имение: трите акра с басейна и футболното игрище и другите три акра.

След нашия молитвен марш Лин и Марти осведомиха и останалите християни в Англия за плановете ни да купим Хоумстед Менър като център за обучение на мисионери. За 4 месеца бяха събрани 6000 лири от дарения достатъчно, за да се внесе

депозитът. Изглеждаше така, сякаш това ще бъде поредното лесно завоевание на вярата... също като в Германия.

Всичко трябваше да се уреди в къс срок. Лин, Марти и още 22 души си бяха намерили място, където да отседнат, но след няколко дни трябваше да пристигнат няколко десетки младежи, а нямаше къде да бъдат настанени.

В действителност ние се бяхме подложили доброволно на специален курс на обучение, организиран от Небесния ни Баща. Той повече искаше да ни научи да разпознаваме пътищата Му, отколкото лесно да получаваме имоти и къщи за делото Му. Най-неочаквано, за наша изненада, Хоумстед Менър беше продадено на друг!

Ние отново се обърнахме към Бога и Го попитахме защо стана така ние мислехме, че Негово беше желанието да купим имението. Не получихме никакъв отговор... само тиха убеденост, че Той ни е говорил. Хоумстед Менър трябваше да бъде наше.

Бог потвърди това чрез много християни, които продължаваха да изпращат пари за закупуването му, въпреки че знаеха, че вече е продадено. 60 те хиляди лири бяха събрани и ние ги вложихме в банката на отделна сметка.

Лин успя навреме да наеме къща, в която да се разположат летните бригади. След лятото продължихме настоятелно да се молим за Хоумстед Менър. Бяхме отчаяни. По това време Лин и Март* с 40 души живееха в малка къща в Лондон, ползвайки една единствена баня по списък!

Делото ни продължи да се разраства. Вече имаха групи, работещи в централен Лондон и други квартали. Едновременно с това продължиха да водят библейски уроци в тяхната малка къщичка. Често положението беше комично. Веднъж се наложило един от учителите да води лекциите си в най-голямата стая, т.е. в спалнята с размери 13 на 15 стъпки и претъпкана с легла.

Минаха месеци, но Бог не ни позволи да се откажем. Хоумстед Менър смени собственика си... и цената му нарасна 3 пъти!

Междувременно нашите приятели се местеха от едно място на друго. Най-накрая взехме под наем Айфийлд Хол, друга видна, но почти западна къща, която беше на около 6 мили от Хоумстед Менър. И отново всички резервации бяха направени през лятото, точно преди да пристигне поредната група от млади евангелизатори. Единственият проблем беше липсата на мебели в Айфийлд Хол.

Няколко дни преди пристигането на младежите, Лин решил просто така, от любопитство отново да отиде до Хоумстед. Кога то спрял, видял, че работници изнасят мебелите от къщата. Обяснението им било, че новите собственици ще отворят подготвително училище за надарени деца и ще купят ново обзавеждане. Лин си спомнил, че за същите мебели, които част от първоначалната цена на имението, трябваше да се платят 5000 лири.

- Какво ще правите с тези мебели? попитал Лин.

- Предполагам, че ще ги разпродадат на търг отговорил майсторът.

- Мога ли да ги купя?

Изглежда майсторът бил натоварен с някакви пълномощия, защото веднага запитал:

Колко даваш?

Лин поел дълбоко въздух и предложил: 100 лири.

Майсторът свалил кепето си, огледал се наоколо как работниците все още изнасят от къщата мебелите, нагласил шапката отново на темето си, погледнал Лин и контрирал: 200 лири.

Сделката приключила при крайна междинна цена от 150 лири. Така УУАМ се сдобил съвсем евтино с мебели, които отначало да купим за внушителната сума от 5000 лири. Лин сподели:

Чувствахме се точно като Исус Навиев, който с радост занесъл големия грозд на израилтяните.

А за всички нас тези мебели представляваха залог за това, че в бъдеще ще притежаваме Хоумстед Менър.

Веднъж по време на пътуванията ми до Лондон, Лин ме посрещна на Хийтроу и ми предложи да се молим Бог да ни позволи да направим публично извинение и да върнем 60 те хиляди лири на дарителите, защото вече си мислехме, че сме сбъркали и че Бог не ни е посочил Хоумстед Менър, а Айфийлд Хол. И в действителност там продължаваха да живеят стотина души, някои със семействата си.

Но Господ не ни позволи да се измъкнем толкова лесно. Той ни увери, че е правилно наемането на Айфийлд Хол, но ни даде ясно да разберем, че думата Му, дадена отпреди 4 години, не се е променила щяхме да станем собственици и на Хоумстед Менър. Съвсем добре разбирахме как се е Йосиф чувствал в Египет, дока то е бил изпитван от Божието слово (Псалм 105:19). Много по лесно щеше да бъде просто да се извиним и да кажем, че сме се заблудили.

Най-накрая, 4 години след нашия молитвен марш в калта през 1975 г., получихме предложение от собствениците на Хоумстед. Те бяха готови да приемат отдавна заявените от нас условия да продадат имението за 60000 лири!

Освен това, през 4 те години на очакване, отделените земи от двете страни на пътя отново бяха присъединени към имението, което означаваше, че за 60000 лири ние получавахме къщата, всички пристройки към нея, плувен басейн, футболно игрище и 3 акра обработваема земя, т.е. всичко, което преди бяхме обиколили с молитва.

След като се преместихме в Хоумстед Менър, организирахме още един марш този път хвалебен, в който взеха участие 175 души. В крайна сметка бяхме извоювали много повече, отколкото само едно имение сега вече можехме да обучаваме млади мисионери. А и бяхме научили много за Божиите пътища и начини на действие:

Той ни показа, че когато говори, дори обстоятелствата да сочат друго и нещата да вървят зле, Той е Онзи, който премахва препятствията. И не винаги всичко ще се развива така лесно, сякаш купуваме фунийки за сладолед.

След като Господ ни предостави и Айфийлд Хол, ние разбрахме, че думата Му не е само или, или, но и това, и онова.

Разбрахме, че за нашия Небесен Баща ние сме много по важни, отколкото всякакви видове имущество. Той по скоро би предпочел да ни научи да вървим по пътищата Му, за да изгради характера ни и да увеличи вярата ни, отколкото незабавно да отговори на нуждите ни.

Щом Бог е загрижен повече за нас, отколкото за парите, то какво значение трябва да им отдаваме ние? Има ли въобще Господ работа с парите или Нему принадлежи само духовната сфера? В следващата глава ще видим как са свързани духовната и материалната сфера.

Глава 4

Бог и парите

Извадете от джоба си банкнота от един долар, разгънете я и я разгледайте. Погледнете гравюрите и рисунките отпред. Обърне те я и разгледайте странните знаци отзад. Това е парче хартия оцветена с добре съчетани черно и зелено мастило с

висококачествени нишки червени и сини нишки. Вие държите само едно листче, изрисувано с мастило. Американското правителство всяка година пуска в обръщение 1 600 000 000 едно доларови сертификати със сребърно покритие. Отпечатват се още 5,4 билиона банкноти от 5, 10, 20, 50 и 100 долара. Те не представляват нищо друго, освен огромни ролки зелена хартия, които минават през печатарските машини, нарязват се, правят се на пачки и се разпращат по банките в цялата страна.

Това е просто стока със същия успех същите машини могат съвсем лесно да отпечатат и етикети за бутилки. Но машините печатат пари хартийки, чрез които се оценява труда на хората, или с помощта на които един продукт се превръща във форма, подходяща за носене в джоба и предназначена за набавяне на други стоки и услуги, от които се нуждае човек дори и за предприемане на околосветска обиколка. Пари.

Но нещо скрито в тези гравирани парчета хартия разрушава семейства, отнема свободното време на хората и дори здравето им. Тази вечна хартийка кара младите хора да примамват приятелите си да купуват унищожителните наркотици. Пак тя е покварила хората на правосъдието, които продават живота си, но не за да поддържат закона. Алчността за пари е водила възрастните, които са превърнали милиони деца в стока на порно пазара. Желанието за богатство е предизвикало дори войни. По такъв начин парите притежават ужасната способност да контролират човешката душа.

Силата на парите носи или живот, или смърт. Нека ви разкажа две истории.

Преди близо 20 години един човек от Южна Калифорния даде на У\УАМ 2000 долара, за да се купи център на островите Фуджи, разположен близо до летището на Нади. От години това място беше свободно, докато един ден през 1983 година на Фуджи пристигна пионерска група начело с Невил Уилсън (в предишната глава ви разказах малко за него). Започнаха да строят база обикновена постройка, много наподобяваща къщите на местните жители, пръснати сред плантациите от захарна тръстика. Но това не пречеше на Невил и приятелите му в различните служения включително започване на 24 часова верижна молитва за евангелизирането на всички народи на земята. Така започнатата верига се е движила по часовниковата стрелка до 1 януари 1989 година, което прави 24000 часа в молитва за страни като Монголия, Саудитска Арабия и Русия.

В базата никога не са имали много пари, но затова пък са притежавали амбицията да въздействат на цели нации. Осем от техните мисионери са пътували дори до Индия. Желанието на тези хора е да променят и Фуджи, и с тази цел основали начално училище, в което да обучават децата на най-бедната част от населението работниците от плантациите, повечето от които са от Индия.

В индийските национални училища на Фиджи, имат обичай да слагат на първите чинове само онези ученици, които се справят много добре с материала, а онези, които са с по-слаб успех, трябва да заемат задните чинове. Според местните жители децата на тръстиките работници не могат да бъдат добри ученици и затова от поколения наред те седят в дъното на класните стаи. И изведнъж, благодарение на училището на УАМ, децата на наемниците в тръстиките можели да се разположат в първите редици! А някои от родителите им отхвърлили индуизма и приели вярата в Исус Христос.

И всичко това децата с ново бъдеще, родителите с нова вяра, младите мисионери и 3 годишната молитва всичко това е станало възможно, само защото един човек от Калифорния инвестирал 2000 долара за Божието дело чак на далечните острови Фиджи. Изглежда така, сякаш парите са пораснали почти като семето, което веднъж посято, ще израсте под Божиите грижи.

Не винаги парите се дават така безвъзмездно, нито пък винаги носят живот. Те могат да донесат и смърт. Нека ви разкажа още една история.

Късно през нощта висок оранжев стълб от пламъци и дим се извисил към небето над Остийн, Тексас. Когато пожарникарите пристигнали, огънят бил обхванал вече цялата двуетажна сграда и хората били изскочили отвътре по пижами, по бельо или омотани в чаршафи. Един млад пожарникар с ужас забелязал в прозореца на втория етаж млада жена в напреднала бременност, която отчаяно крещяла. Най накрая, в отговор на неистовите викове отдолу на един млад испанец, тя скочила чул се само тъп звук от падането.

Пожарникарите се юрнали да свързват маркучите, за да изпреварят изгарящата топлина, но опитът им подсказвал, че е твърде късно и не може да се спаси нито сградата, нито уловените в капана на огъня хора. По всяка вероятност причината за пожара е било избухване от газовата инсталация или някакво друго избухливо вещество.

От входа, препъвайки се, излезли мъж и жена, целите в пламъци като горящи факли. От "Бърза помощ" се завтекли към тях и ги покрили с одеяла, за да ги изгасят. После внимателно им помогнали да се качат в линейката.

Не, не мога да тръгна плачела жената с изкривено и набраздено от сълзи лице. Бебето ми остана вътре! Трябва да отида и да си взема дъщеричката!

А тогава апартаментът им вече приличал на разпалена пещ. Един от лекарите само я прегърнал и помъкнал към линейката.

Почти на разсъмване открили останките на 15 месечното момиченце във все още димящите руини. Но преди да намерят телцето на детето, властите трябвало да научат истината за пожара.

Някакъв човек, ядосан от това, че един негов познат няма да може да му върне 8-те долара, стрелял през прозореца на апартамента, като възпламенил някакво избухливо вещество. Сградата била изгорена до основи, 48 души останали без покрив, 7 души получили изгаряния и били настанени в болница, едно дете загинало... И всичко това само заради 8 долара.

Защо парите имат такава власт над човека?

Какво мисли Бог за парите? Дали ги смята за необходимо зло? Исус не е ли поставил парите и Бог на двата полюса, когато е казал: "Не можете да служите и на Бога, и на парите" (Матей 6:24).

Парите сами по себе си не представляват зло, но любовта към парите е пагубна. Павел казва, че в любовта към парите се корени всичкото зло (1 Тим. 6:10). Защото поради греха в човешките сърца, сребролюбие то води до болка и робство дори и християните. Парите са като хамелеон приемат цвета на сърцето на притежателя им. Има понятия, като "кървави пари" или "мръсни пари". Дори първосвещениците са разбрали това, когато са от казали да вземат обратно парите от Юда.

Все пак, парите сами по себе си не представляват зло те са само хартийки, оцветени с мастило. Нито пък Бог и парите се противопоставят взаимно. В действителност Бог ги употребява като инструмент за различни цели да ни изпитва, да открие какво се крие в сърцата ни. Защото по начина, по който използваме парите си, личи какви са нашите предпочитания.

Когато някой спечели от лотарията, първият въпрос, който му задават репортерите, е: "Какво ще правите парите си?" Онова, което не осъзнаваме, е, че Бог ни задава същия въпрос за всеки долар, който е в ръцете ни. Онова, което правим с него, разкрива характера ни. Ако сме верни с парите си, Исус обещава, че ще бъдем и духовно богато възнаградени (Лука 16:11).

Бог използва парите и като средство за обучение в доверие към Него. Спомняте ли си как Бог отвел Илия до едно поточе, край което той живял във времето на жесток глад? Не след дълго той при добил лош навик знаел, че враните ще му донесат и

закуска, и вечеря, седял си на сянка край студения поток и чакал. Тогава бавно, но категорично неговият ручей пресъхнал.

Бог не му позволил да се почувства защитен от наличието на водата, въпреки че тя била предвидена за него. Господ искал да отведе Илия на друго място и това струвало на пророка бистрото поточе.

Когато пресъхнат финансите ни, ние сме готови да слушаме Бога, Който желае връзката ни с Него. Единствената Му цел е да ни учи и да ни приближава до Себе Си. Защото ние толкова лесно се отдалечаваме, но и толкова неусетно, че само Той вижда реалното състояние на нещата.

Трябва да разберем, че липсата на пари, както и наличието им, е от Бога. Много често по време на пътуванията ми из развиващите се страни изглеждаше сякаш личното ни "поточе" ще пресъхне. Спомням си веднъж, Дарлийн си беше у дома, в Хавай, и не подозираше колко беше изгънял портфейлът ни, докато един ден се оказало, че в банката нямаме вече пари. А тя се канела да вечеря навън с приятели. Жена ми проверила всички чанти и портмонета преобърнала наопаки чекмеджетата и намерила няколко монети, с които можела да си плати пътя до ресторанта. По късно Дар сподели:

Бог знаеше, че Го слушам и затова Го попитах защо нямам пари. След известно време Той ми отговори: "До неотдавна се на дяхахте на Мен дори за дребни нужди като пастата за зъби. Хиляди младежи от УЛУАМ живеят по същия начин и аз исках само да ти припомня, че и за техните, и за вашите нужди промислям Аз.", Чувал съм за пресъхването и на много други поточета за някои от тях по-много по-драстичен начин от този ви разказах. Един човек изля сърцето си пред мен и ми разказа как двамата с жена си обикаляли църквите и помагали с каквото могат, но минала година и все още нито един човек не им беше дал и долар. Нито един долар. Тогава си помислих, че зная причините за подобно нещо, но не аз трябваше да обяснявам на човека, а той трябваше да го разбере от Бога.

Както и да е, но аз със сигурност зная едно нещо подобна драматична липса на пари е същото чудо, както и внезапното им получаване.

Има едно правило: когато изворчето ни пресъхне, трябва да питаме Бога накъде да вървим и какво да правим, както постъпи Илия.

Парите заемат голямо и важно място в живота ни и затова в Божието слово им е отделено голямо внимание например стиховете, в които е засегнат въпросът за финансите, са поне 3225. Няма нищо чудно в това, че Бог говори в Св.Писание за парите и Своето отношение към тях. По нататък ще видим какво точно казва Библията за тази важна област от живота ни. С помощта на библейските принципи ще можем да правим в пълна зависимост всичко, което Бог изисква от нас.

Много хора смятат, че богатството носи финансова свобода. Бог също обещава свобода, но тя е доста по различна от празните обещания на брокери и търговци. Той ни обещава, че преди всичко ще познаем истината, а тя ще ни направи свободни. Тук се включва и фактът, че трябва да разберем каква е истината за парите. Едва тогава ще сме истински независими.

Но най напред трябва да научим някои неща за нашия враг и парите, защото и Сатана има пръст в управлението на финансите.

Глава 5 Царят на Уолстрийт

„А които ламтят за обогатяване, падат в изкушение, в примка, и в много глупави и вредни страсти, които потопяват хората в разорение и погибел. Защото сребролюбието е корен на всякакви злини... „ (1 Тимотей 6:9 10)

През 1851 година Калифорния съществувала като щат само от преди година. Но нещо жълто и блестящо било открито в реките на севера. Нещо, което обсебвало и променяло хората. Злато!

Мъж на име Колонел Редик Маккий бил изпратен да оглави една от трите изследователски групи, организирани от Бюрото по индианските въпроси. Експедицията се отправила по маршрут на север, към Кламат Ривър до Скот Вели, където живеели индианците шаста. Изследователите били топло посрещнати от племето, което вече било приело няколкото миньори преди това. Въпреки че имали войнствен вид, индианците шаста се държали любезно и внимателно, съвсем открито и с доверие.

Колонел Маккий свикал всеобщо събрание на племето, за да изработят документ, нещо като договор, който трябвало да утвърди и защити правата им, ако пристигнат още бели хора. Междувременно правителството и Маккий очаквали огромен наплив от златотърсачи, търговци и други подобни, защото се знаело, че е открито злато. Три хиляди воители шаста откликнали на поканата и се разположили на лагер край форт Джоунс.

В крайна сметка преговорите завършили и 13 вожди подписали договора пред свидетели, начело с Колонел Маккий, който обявил:

А сега ви каним на голямо тържество. Ние го наричаме барбекю. Заповядайте на богата трапеза, за да полеем нашето приятелство.

Някои от индианците не присъствали на барбекюто, защото нямали доверие на белите мъже. Но повечето от воините отишли. Хиляди индианци насядали около дългите маси и всеки получил чиния с прясно месо и малък комат хляб. Събрали се на малки групи и започнали да ядат. Само няколко от тях забелязали, че белите им домакини нищо не ядат. От храна били лишени и няколкото индианки, женени за миньорите.

На следващия ден един лекар карал каруцата си през Скот Ве ли и забелязал някакви купчини покрай пътя. Спрял, бързо слязъл ! и треперейки от ужас, разбрал, че купчините били от мъртви тела. Но все още не бил подготвен за онова, което видял надолу по пътя стотици мъртви индианци лежали докъдето му стигал погледът, а телата на някои все още се тресели в агония.

Отначало докторът се уплашил, че може би причина за смъртта им е някакъв вид чума. Но те падали по пътя за дома, прибирайки се от барбекюто, ставайки жертва на пържолата и хляба, добре подправени със стрихнин. До залез слънце докторът и хората с него преброили повече от 3000 мъртъвци. Помагал им един от шепата оцелели шаста Тайи Джим. За случилото се било огласено в "Алма нюз" на 5.XI. 1851 година в Калифорния, но не било образувано никакво официално разследване за причините за масовото унищожение. Оцелелите индианци шаста изчезнали, вследствие на калифорнийската златна треска.

Ужасната смърт на воините при форт Джоунс представлява една нищожна част от злините, причинени от Сатана. От векове злото много често се свързва с алчността за богатство. Ако не внимаваме, можем лесно да забравим да отминем стиховете, които толкова пъти сме чували например стиха, който предупреждава, че в сребролюбието се корени всичкото зло.

В Езекиил 28:12-19 се открива прозорец към миналото, към времето, когато Луцифер се е разбунтувал и се е превърнал в Сатана. Забележете по какъв начин алчността става част от непокорството му. Също отбележете подробното описание:

"Сине човешки, дигни плач за Тирския цар и кажи му Така казва Господ Йеова: Ти си печат на съвършенството, пълен си с мъдрост и съвършен по хубост. Ти бе в Божията градина, в Едем, ти бе обсипан с всякакви скъпоценни камъни: със сард, топаз, Диамант, хрисолит, оникс, яспис, сапфир, антракт, смарагд и със злато; направата на тъпанчетата и на свирките ти е била приготвена за тебе в деня, когато си бил създаден. Ти беше херувим, помазан, за да засеняваш; и аз те поставих така, щото беше на Божия свят хълм; ти ходеше всред огнените камъни. Ти бе съвършен в постъпките си от деня, когато бе създаден, додето се намери беззаконие в тебе. От много голямата ти търговия напълниха всичко всред тебе с насилие и ти съгреси; затова те отхвърлих като скверен от Божия хълм и те изтребих отсред огнените камъни, херувими засеняващи! Сърцето ти се надигна поради хубостта ти; ти разврати мъдростта си поради блясъка си; аз те хвърлих наземи, изложих те пред царете, за да те гледат. Ти омърси светилищата си чрез многото си беззакония, чрез несправедната си търговия; затова извадих огън изсред теб „ който те изяде, и те обърнах на пепел по земята пред очите на всички, които те гледат. Всички, които те познаваха между племената, се удивиха на тебе; ужас си станал, и не ще те има до века."

Библията ни казва онова, което трябва да знаем, но не винаги то е цялото знание. Например ние не знаем нито как Луцифер е търгувал, нито с кого. Но е имал определена роля в управлението на богатствата. Този пасаж го нарича "цар на Тир". Очевидно Езекиил е изказал пророчество с двоен смисъл от части се е отнасяло за действителния цар на Тир, стоящ начело на нацията, която е заемала водещо място в търговията по онова време. Но в част от стиховете става дума за Луцифер. Нито един земен цар не може да е бил "в Едем", нито пък да е бил "херувим помазан", поставен на "Божия свят хълм". Тези определения в Езекиил 28 явно се отнасят за онзи, който е добре познат като Сатана. Как можем да опишем тази негова роля в днешно време? Не можем да го наречем цар на Тир. Може би било подходящо да го назовем Царя на Уолстрийт. Както знаете, Сатана се опитва да контролира търговията на земята, контролира и хората чрез тяхната алчност. Чрез нечестни сделки той се стреми да въздейства не само върху бизнеса, но и на науката, технологията, здравеопазването; политиката и управлението, на средствата за информация; на изкуствата, спорта, образованието, дори на църквите и семействата.

Сатана прилага тази тактика, за да зароби хората финансово: алчността, стремежът към власт, гордостта, и особено страхът от финансова несигурност са най-силните му оръжия.

Когато говорим за алчност, обикновено си представяме богат скъперник, нещо като чичо Скрудж, седящ върху купчини пари и вечно броящ монетите си. Само че алчността е по характерна за бедните и за не особено богатите, които често са обладани от желание да владеят. Алчността кара някои родители в Индия да чупят краката на децата си, за да могат да ги изпратят на улицата да просят. В Америка пък едни деца убиват други, за да откраднат скъпите им спортни обувки.

От друга страна хората, които притежават богатство, се изкушават от възможността да властват над другите, манипулирайки бедните чрез съответната им алчност. В Кънектикът един собственик на магазин за обувки фалирал. Обяснението му било, че е поставил знак на витрината, който показвал на пласъорите на наркотици, че не желае да се замесва в бизнеса им. Няколко месеца преди да банкрутира, човекът бил посетен от представители на производителя на най-търсените маратонки, за да го уведомят, че планират да открият няколко нови магазина в града. Когато собственикът

им обяснил, че в неговия район няма да има голямо търсене, търговците го посъветвали: "Ще спечелите нови купувачи като пласъорите на наркотици, например. Те ще купуват и най скъпите ни обувки".

След като отказал, дребният собственик банкрутирал. Репортерът, който го интервюирал, се заинтересувал по какво могат да се познаят пласъорите. Отговорът бил лесен: "Когато младеж на 18 20 години кара скъпа спортна кола, гордо пристъпва със скъпи златни верижки по ръцете и на врата, разхожда се свойски из магазина ви и си избира най скъпите обувки, които заплаща със сто доларови банкноти, без да се затруднява да изчака за рестото... може да ви стане ясно откъде си набавя парите".

Но кои са действителните властници на тази алчност? И какво следва след това? Можете да притежавате колкото си искате обувки, телевизори, видеокасетофони, коли и къщи. Постепенно играта събужда жажда за по-голяма игра, тя става самоцел, стига да води до властване над другите чрез парите.

Гордостта е другият начин, по който Сатана управлява хората и финансите им. Чували ли сте как различните търговци обещават "гордостта на притежанието"? Една телевизионна реклама представяше луксозна кола и зад кадър се чуваше кадифеният глас на говорителя: "Какво друго ще даде храна на духа ви?" Подобни до садни призови към гордостта са проява на Сатана, на царя на Тир, чието сърце се е покварило от възхваляването на великолепието около него.

Царят на Тир управлява хората и чрез страха от финансова несигурност. Съществува страх от недостатъчно наличие на пари, страх от загуба на контрол и страх от липса на власт. Ако страхът ни пречи да се подчиняваме на Божията воля за всичко, то ние се поддаваме на манипулация от страна на царя на Тир.

Например, властелинът на нечестната търговия може да подтикне един диктатор да завладее друга страна и да обсеби 25% от световните запаси от нефт. Това предизвиква страх в сърцата на иес кръговете от Токио до Ню Йорк и Франкфурт. Цената нафта скача, въпреки че все още има предостатъчно залежи. Инвеститорите започват да губят увереност, нарастват стремежите към нови кладенци, а хората спират да купуват и така намалява, и дори спира, притокът на пари. Така започва рецесия или депресия. И всичко заради страха, отровил атмосферата. Той може да предизвика объркване и паника в националната икономика, което, от своя страна, ще доведе до огромна безработица.

Ето защо Сатана управлява хората чрез финансите, прилагайки алчността, жаждата за власт, гордостта и страха.

Как трябва да се отнасяме към всичко това? Трябва ли да страним от областта на финансите, като се опитваме да мислим за по-святи неща? Или ще оставим световната търговия на нашия враг? Не вярвам това да е Божията воля. Също така звучи невероятно Бог да иска да оставим училищата, правителствените учреждения, влиянието над изкуствата, медиите, развлеченията и спорта. Напротив това са области, в които трябва дълбоко да навлезем. Чрез молитвата и предприемането на всички праведни и честни действия, към които ни води Святият Дух, ние служим на Христовото царство и делото Му. Исус е дошъл, за да изкупи земята, човек по човек и институция по институция. И ние не трябва да се страхуваме от царя на Тир, защото той няма лостове и механизми, чрез които да ни управлява. Исус казва на Сатана: "Ти нямаш нищо в мене" (Йоан 14:30).

Финансите в световен мащаб оперират чрез покупко-продажби, предлагане и търсене на стоки. Търсенето често се базира не на действителни нужди, а на алчност, гордост и страхове. Затова пък Божието царство е съвършено различно и по мощно. То функционира на основата на даване и получаване. Хората, които слушат Святия Дух,

подчиняват се на Бога и дават безвъзмездно, обезоръжават царя на Тир и неутрализират неговата сила.

Този вид даване разклаща сатанинския контрол над земята. Ние можем да счупим катинара на клетката на алчността, с духовната щедрост на Святия Дух. Ние можем да изгоним духа на манипулирането и контрола, ако имаме всеотдайното сърце на слуга. Можем да противостоим на гордостта с кротост и тихо достойнство. А стоим срещу страха с Божията свършена любов.

Когато Йоан Кръстител започнал да проповядва за идването на Месия, той призовавал към покаяние, като предупреждавал, че "брадвата лежи вече при корена на дърветата..." и всяко дърво, което не дава добър плод, ще бъде отсечено. Когато множествата го запитали какво значи да се покаят, Йоан свързал щедростта с онова, което вече бил казал за брадвата в корена на дърветата "Който има две ризи, нека даде на тогава, който няма; и който има храна, нека прави същото". На бирниците той отговорил: "Не изисквайте нищо повече от това, що ви е определено", а на военните казал: "Не насилвайте никого... и задоволявайте се със заплатите си" (Лука 3:9-14). Както се вижда, почти всички действия, свързани с покаянието, пряко засягат парите.

Следователно щедростта има връзка с покаянието и с отсичането корените на злото.

С този факт на практика съм се сблъсквал. Когато пристъпихме към преговорите за закупуването на Кона в Хавай, където сега се намира Университетът на нациите, трябваше да заменим алчността с щедрост. Тази история подробно е разказана в книгата ми "Побеждаващият Божи път".

Евангелското женско общество "Сестрите на Мария" имало подобно преживяване. Майка Базилия Шлинк е основателката на това служение, което води началото си от Германия, в трудните следвоенни години след Втората световна война. Сестрите от тази религиозна общност водели живот на хваление, доверявайки се Бог да промисли за ежедневните им нужди. С подкрепата на предимно млади монахини протестантки, "Сестрите на Мария" успели да си купят първото парче земя в Дармщад. Жените се научили да градят и разчитали Бог да им изпраща средства, за да построят сградата постепенно: най-напред параклиса, а след това отделните помещения за уединение на посетителите от всички деноминации, решили да търсят Господа.

Точно до тяхното имение имало малко парче земя, за което сестрите получили подбуждение да се молят, за да си построят Работилница. Те били решили да искат точно тази земя и никоя друга.

Тя била собственост на възрастна жена, която отказала да я продаде или размени за друг парцел. Собственичката повтаряла, че при никакви обстоятелства хората не бива да дават онова, което са наследили от родителите си.

Един ден сестра Еулалия отишла в дома на възрастната дама, като се надявала да я склони да отстъпи. Жената я нямало, но там бил племенникът ѝ. Той въвел монахинята в стаята на леля си. Само един поглед бил достатъчен, за да се разбере, че тази жена не би се разделила с нищо свое до края на живота си. Стаята била претъпкана с мебели много повече, отколкото биха били потребни на един човек. Повечето от нещата били вече разнебитени или счупени. След това племенникът показал на посетителката стълбата, която леля му използвала, за да се качи на леглото си, което представлявало купчина от дюшеци, някогашно притежание на предците ѝ. Очевидно тази жена била човек, който никога нищичко не давал другиму.

Когато сестра Еулалия разказала за видяното, "Сестрите на Мария" решили, че човек, до такава степен привързан към предметите от света, може да бъде освободен само след упорита, сърдечна, продължителна молитва. Освобождаването на възрастната жена било много по трудно начинание, отколкото да се измоли парче голо

поле, на което да се построи дом за хваление. Та нали една душа била в робство. Сестрите решили да постят, знаейки напътствието на Исус: "А тоя род не излиза, освен с молитва и пост" (Матей 17:21). Освен отказването от храна, имало пост от различен характер да се откажат от нещо, което било в пряка връзка с робството на онази жена.

"Сестрите на Мария" и без това живеели съвсем скромно, нямали много пари и с труд изкарвали по нещичко за лични нужди. Въпреки това всяка една от тях отпратила молитва към Бога Той да ѝ посочи, ако в нея има някакъв дух на обвързване, нещо, което е по силно от привързаността ѝ към Исус. За една това било малко дървено кръстче, за друга красива пощенска картичка. В случая не била важна паричната стойност, а отношението на вяръност, на привързаност. След прекараната "седмица на отдаване", пратеничка на обществото отново посетила възрастната им съседка. Тя не повярвала на ушите си, когато била посрещната с думите:

Не ми е толкова тъжно за земята, а по скоро за сливите, които растат там; не ми се иска да ги изгубя.

Т. е. жената изразила готовност да продаде парцела си, но щели да ѝ липсват сливовите дървета. Бог бил извършил чудо.

Бил подписан договор за продажбата на имота, но била включена клауза, според която плодовете от дърветата принадлежат на дамата. Така всяка година до нейната смърт "Сестрите на Мария" ѝ изпращали всички сливи.

Сатана управлява богатството, което по право принадлежи на Бога. Нашата сила да му се опълчим ще дойде, ако жертваме за Господа и Му се подчиняваме и за най дребните неща. Това, което Бог иска не е жертвоприношение, а послушание (1 Царе 15:22) Много често нашето покорство ще има значението и смисъла на жертването. Важното е, че не жертвата, а подчинението пред Бога побеждава врага. Няма нищо умно в това просто да изпразним джобовите си. Четох някъде как една бедна вдовица била шокирана от разточителството, с което живеело духовенството за сметка на оскъдните средства, давани му от такива като нея. Тя възкликнала: "И като си помисля само, че заради тези хора една седмица не съм хапнала нищо друго, освен пуканки!"

Дори да давате на духовник, който е с авторитет и не пилее онова, което е получил, вие не можете да дадете на всички като него. Бог не казва, че всеки трябва да раздаде всичко, което има, за да посрещне всички нужди. Това, което Той иска, е да се подчините на подбуждението, което ви дава. И ако един ден случайно ви каже да раздадете всичко, то тогава Сам Бог ще извърши чудо и ще задоволи всичките ви потребности.

Послушанието при даване е акт на духовна борба. Например, ако някой в Чикаго откликне с щедрост и даде парите си, за да подпомогне мисионерската работа на другия край на земята, сатанинските сили веднага се насочват към Чикаго. Сумата не е важна, но вложеният смисъл, мотивировката, са много важни. Всяка сума, дори вдовишката лепта, дадена безкористно и в послушание, нанася удар върху силите на мрака и по самия Луцифер. Да дадеш безкористно, означава, че не го правиш, за да си помогнеш с нещо да получиш по удобен стол в църквата или по-здраво братство. Дава се без колебание и се забравя за даденото, а само Бог е Този, който може да върне благословието на даващия човек. Този вид даване разтърсва Сатана и той започва да губи власт над страната, която получава, и още повече над страната, от която дават.

Това е основната причина, поради която християните от Азия, Африка и Латинска Америка трябва повече да подпомагат мисиите, бедните и нуждаещите се в други страни. Докато развиващите се народи не се научат да дават, те няма да притежават сила и бедните ще си останат бедни.

Щедростта е онова, което прави Коледа толкова специален празник дори за хората, които нищо не разбират от Бога, Божия Син и Рождество Христово. Като се изключи комерсиализма и други подобни уловки, Коледата е време за щедрост и раздаване. Точно поради това и икономиката получава благословение поне за следващите 5 месеца.

Жертвеното даване до точката, от която започва упованието на Бога за всички нужди, също кара Сатана да трепери от страх. Царят на Тир бива победен от собствения си страх, породен от факта, че вие вярвате в Бога, слушате Го, вършите онова, което Той ви посочва и просто чакате Той да промисли за вас. Решително застанете срещу страха от финансова необезпеченост, вдигнете глава победете го и се доверете само на Бога. Вашите лични преживявания и опитности ще ви покажат колко верен е Той.

Имам един куриозен случай в моя живот, когато в продължение на 3 години разчитах единствено на Бога за нещо съвсем прозаично за облекло. Исус е обещал, че нашият Небесен Отец, който облича цветята в полето, ще ни даде хубави дрехи.

По време на ранното ми мисионерстване, проповядвах в една църква. След службата при мен дойде една жена и ми предложи да ми купи костюм. Помислих си, че ще ми напише чек или ще ме заведе в магазина, за да си избира дреха. Но се оказа, че тази жена работи като продавачка в секцията за мъжко облекло в Сиърс Уни версален магазин. След като ми взе мярка, тя просто се сбогува, и тъй като беше служителка в магазина, купи костюма с отстъпка, леко го поправила, за да ми бъде точен и ми го изпрати.

Това беше нещо много необходимо за гардероба ми. През следващите 3 години същата жена ми изпрати 3 или 4 костюма от добро качество. Въпреки това аз открих, че подобна конкретна помощ, беше и малко изпитание за гордостта ми, приготвено от Бога. Аз никога не бях позволявал някой друг да ми избира дрехите. Чрез този малък урок, Господ ме караше да отстъпя това дребно право, тази малка област от личния ми живот на Него. В замяна Той задоволи конкретната ми нужда и доказа верността Си, че ще промисли за всичко. Така живях само 3 години, но разбрах, че Бог би могъл да промисли за най елементарните неща на ежедневието, след като Му отстъпя това си право.

Хората, които отстъпват правата си на Бога и Му се доверяват за всичко, най много плашат Сатана. Той няма какво оръжие да използва, ако се разкаем от алчността, ако редовно проявяваме щедрост и даваме безкористно, без капка съжаление за онова, което сме дали. И какво ли би могъл да направи Сатана, ако сме изоставили гордостта и сме се смирили, оставяйки се без страх на грижите на Бога? Каква власт би могъл да има дяволът над нас, над парите ни, над кариерата ни, над бизнеса ни? Нищо не би могло да му бъде подвластно. И както е предречено в Езекиил 28, "Ще бъде обърнат на пепел по земята пред очите на всички". Почти можете да чуete презрителния смях на хората в Исаия 14:16,

Където се пророкува за бъдещия ден, в който всички ще видят истинската същност на Сатана: "Ония, които те видят, ще се взрат в тебе, ще те разгледат и ще рекат: тоя ли е човекът, който правеше да трепери земята?" Няма нужда да чакаме то зи ден, за да видим истинския Сатана. Можем още сега да го разберем, като опознаем Бога. Единствено подчинявайки се на волята Му, можем да спрем влиянието, което има царят на Тир върху отделния човек, върху групите, организациите, институциите и народите.

Глава 6

Как да се предпазим от крах

- Център Кливланд, тук Алфа Чарли 346. Намирам се на 10 50 стъпки височина. В облаците съм... нямам ориентир. Трябват ми радарни вектори. Край.

- Шест Алфа Чарли, тук Кливланд. Роджър. Разбирам, че нямате инструменти извън строя. Включвам код 4582 за радарна идентификация. Какъв ви е курсът?

- Шест Алфа Чарли, курс 250 градуса. Кажете кода отново. Лошо е. Не мога да се ориентирам. Не виждам земята!

- Шест Алфа Чарли, тук Кливланд. Включете код 4582. Наблюдавайте индикатора за местоположението, сър. Задръжте това ниво на крилете и намалете мощността за започване на бавно приземяване. Следим ви на радара.

- Губя контрол... губя го... обръщам се... Започвам да се въртя!.. Въртя се!... Накъде да летя? Помощ! Помощ!

- Шест Алфа Чарли, освободете контролните уреди, сър! Следете индикатора. Управлявайте в обратна посока, насочете се обратно...

- Помощ! Помощ! Не мога да спра...

-Шест Алфа Чарли, Шест Алфа Чарли, разчитате ли данните? Тишина.

- Нямаме радарна връзка.

Предадох ви записа на разговора между кулата за управление на полетите и пилота на малък самолет, претърпял катастрофа. Изследването на причините за разбиването на самолета доказва, че всички уреди по време на полета са работили безотказно. Но пилотът, необучен да лети без външни видими ориентири, загубил контрол. На таблото с уредите са фигурирали всички данни, необходими за безопасното приземяване. Какво е липсвало? Обученост на пилота и дисциплина да игнорира онова, което му подсказват инстинктите, а да се довери на наличните източници »а информация, т.е. на уредите. Кое е било горе и кое долу? Онова, което пилотът е приел за истина, се е оказало лъжа. Усетът му го е подвел и това му е коствало живота.

Когато се учим да живеем чрез вяра в сферата на финансите, трябва да се облягаме не толкова на собствените си възприятия, колкото на външните източници на информация. Това е нещо като полет, осъществен единствено с помощта на уредите. Това, което виждаме пред себе си понякога е бледо и неясно, но ние можем да държим правилен курс с помощта на точната информация. Нашият източник на информация е Божието слово.

Библията ни посочва много принципи, чрез които да разпределяме финансите си. Бих искал да се спра само на най основните. Тези истини са общовалидни, независимо дали имате постоянно работно място или сте мисионер.

Принцип 1: Не се тревожете за пари.

Една от първите заповеди на Библията е да не се тревожим за нищо. Изказана е толкова категорично, колкото и заповедта да не крадем и да не обиждаме по възрастните. Думите "не се страхувай" или подобни изрази се срещат приблизително на 100 места в Светото Писание.

Исус специално ни поучи да не се тревожим за пари, когато проповядваше от хълма. Знаменателно е, че е отделено толкова голямо място за тази заповед. Нима Христос не би могъл да се опита да ни предпази и от много други злини на света? Би могъл да ни обърне внимание на възможните заблуди и грешки, които съпътстват човека, или да говори за многото страдания по света. Но Той свежда всичко до нашата преангажираност и тревоги около парите.

Може би сте във финансова криза. Вслушайте се тогава в думите на Христос така, сякаш никога преди не сте ги чували:

"За това ви казвам, не се безпокойте за живота си какво ще ядете или какво ще пиете, нито за тялото си, какво ще облечете. Не е ли животът повече от храната, и тялото от облеклото? Погледнете на небесните птици, че не сеят, нито жънат, нито в житници събират; и пак Небесният ви Отец ги храни. Вие не сте ли много по скъпи от тях? И кой от вас може с грижене да прибави един лакът на ръста си? И за облекло защо се безпокойте? Разгледайте полските кремове как растат; не се трудят, нито предат; но казвам ви, че нито Соломон във всичката си слава не се е обличал като един от тях. "но ако Бог така облича полската трева, която днес я има, а Утре я хвърлят в пещ, не ще ли много повече да облича вас, малOVERCI? И тъй, не се безпокойте и не думайте "Какво ще ядем?" и "Какво ще прием?" или "Какво ще облечем?" (защото всичко това търсят езичниците), понеже Небесният ви Отец знае, че се нуждаете от всичко това. Но първо търсете Неговото Царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави. Затова, не се безпокойте за утре, защото утрешният ден ще се безпокои за себе си " (Матей 6:25-34).

Не би могло да бъде по ясно казано. Един човек изказва съща та мисъл съвсем сбито:

"Тревогите са вяра в дявола".

Прочетете Псалм 37 ключовото му послание е да не се тревожим за финансовите си нужди. На 3 места псалмопевецът казва: "Не се раздражнявай", а в 8 мия стих обяснява: "Не се раздражнявай, понеже това води само към златорство".

Дали вашите тревоги са резултат от нещо извън вашия контрол, като например икономиката или освобождаването от работа, или са следствие на нещо, което сте извършили, например надвишаване на наличността в разплащателната сметка, Библията и в двата случая заповядва да не се губи самообладание. Не се притеснявайте заради пари. Бог ще ви посочи начина, по който ще преодолеете затрудненията си. Възможно е да имате нужда от покаяние и поправка, ако паричните ви проблеми са възникнали в резултат на финансова злоупотреба или липса на мъдрост. И все пак не бива да се тревожите, защото така само ще предприемете неправилни действия.

Изборът ви в полза на запазеното спокойствие ще изисква точно толкова усилия на волята, колкото са били необходими на онзи пилот, летейки през облаците, да пренебрегне сетивата си и да се опре на данните от уредите. Лилиян Трашър беше точно такъв човек, предпочел да не се тревожи за пари.

Лилиян Трашър заминала за Египет в началото на нашия век, опирайки се единствено на Божието слово тя нямала издръжката на никакво религиозно сдружение или мисия. Сърцето на младата жена било изцяло отдадено на хилядите сирачета и изоставени деца. Изглеждало, че няма как да помогне на децата, понеже нямала средства за самата себе си, а още по малко за беззащитните сирачета. Но тя била убедена в онова, което Бог й казал да направи.

Лилиян започнала да събира деца през 1911 година и съвсем скоро отговаряла вече за 1500-2000 деца и вдовици. В продължение на 51 години, включително и по време на Втората световна война, делото й зависело изцяло от Бога и от помощите на различни хора за каузата Му. Мълвата за дейността на тази самоотвержена жена се разнесла и много хора започнали да изпращат храна, дрехи, пари. Но ежедневието на Лилиян зависело изцяло от упованието на Бога и избора да не се тревожи за нищо. За едно свое типично преживяване тя пише в книгата си следното: "Един ден излязох да посетя една моя болна приятелка египтянка. Прекарах целия ден с нея и тя ме попита колко деца имам в сиропиталището. Казах й, а тя поиска да разбере колко пари имам.

Отговорих ѝ, че разполагам само с 5 долара и че съм взела назаем 250 от една моя приятелка".

Болната жена, знаейки че скоро щели да строят нова сграда към сиропиталището, изпаднала в паника:

Е, ти сигурно няма да започнеш строежа, докато не намериш допълнителни средства.

Отговорът на Лилиян бил неочакван:

О, ние няма да чакаме да дойдат пари. Когато сме достатъчно уверени, че ни трябва нова сграда, ще започнем, дори и ако имаме само 5 цента. И след време не само че домът ще бъде готов, но и всичко ще е платено.

Лилиян се опитала да убеди в това приятелката си, като ѝ разказала миналото си разказала ѝ за двуетажния приют за момиче та и за това, че тя не дължи нито цент. След няколко такива истории, жената продумала:

Ако не знаех, че е истина, щях да те обвиня, че ме лъжеш!

По-нататък Лилиян пише: "Когато си тръгнах вечерта, мъжът ѝ ми даде 25 долара. На следващата сутрин от Америка пристигнаха още 55 долара и можах да върна една част от 250 те, които дължах.

Когато след обяд отидох при децата, видях, че бебешките легла се нуждаят от гумени подложки против напикаване, защото старите бяха прекалено износени. Казах на една от учителките, че за Целта ми трябва поне 100 долара. Докато говорех, ме повикаха на телефона. Търсеше ме една много богата госпожа вдовица.

Тя ме уведоми, че иска да посети сиропиталището и не след Дълго долу спряха 2 коли. Едната кола беше пълна с портокали за Децата и тя лично им ги раздаде. А когато си тръгваше, вдовицата постави в ръката ми 150 долара."

Лилиян веднага отишла направо в магазина и купила нови подложки, а с остатъка доплатила заема си. На другия ден се получили 500 долара от дарител американец солиден принос за предстоящия строеж. Тя телефонира на загрижената си приятелка и ѝ разказала какво е извършил Бог само за няколко дни.

- О, благодаря на Бога! възкликнала жената. Цяла нощ не мигнала от притеснение за теб и всичките сирачета!

Египтянката изгубила съня си, но Лилиян не страдала от безсъние, защото избрала да не се тревожи, убедена, че Бог ще промисли за всичко.

Принцип 2: Степенувайте нещата правилно

Трябва да търсим, първо, Божието царство и Неговата праведност. Онова, което е на първо място в съзнанието ни, то ще погълне по-голямата част от енергията и времето ни. То ще бъде базата, върху която ще правим избора си и ще ни вълнува повече от всичко. Ако трябва да бъдем откровени, ще открием, че от вре ме на време въпрос Но 1 за нас са парите, а не Бог и Неговото царство. Ако Господ заема онова място в сърцето ни, което по право е Негово, въобще няма да се впечатляваме от парите. Дали има ме или нямаме пари, погледът ни трябва да е прикован към Бога, а не в счетоводната ни книга. Много често големината на тревоги те ни около парите показват какви са предпочитанията ни.

Принцип 3: 3: Бъдете старателни и проявявайте отговорност.

Да търсим първо Божието царство не означава, че трябва да проявяваме финансова безотговорност. Казано е да знаем състоянието на имота си (Притчи 27:23) и колко е важно трудолюбието (Притчи 12:24). Всеки човек трябва да произвежда и да се грижи за личните си нужди (1 Солунци 4:11-12; Солунци 3:10)

Спомнете си четвъртата от 10-те Божии заповеди. Много често обръщаме внимание само на един и аспект почитането на съботата. Но не забравяйте, че в тази заповед се казва още: Шест дни ще се трудите.

Някои смятат труда за проклятие и че бихме били много по добре, ако не се налага да работим. Не вярвам да е така. Когато Бог казал на Адам, че трябва да се труди, за да отгледа зърно за хляб, въобще не е било проклятие. Желанието да си полезен е дълбоко вкоренено във всеки от нас бездействието е истинското проклятие. Именно затова много здрави възрастни хора, освободени от длъжност против желанието им, умират толкова бързо. Трябва да се върнем към истините от Трудовата етика на пуританите трябва да работим, и то упорито. Тогава Бог ще благослови делото на ръцете ни.

Библията също така ни казва, че сме отговорни и за семейството си, и за родителите си (1 Тимотей 5:4). Различни ще бъдат начините, по които всеки индивидуално ще носи финансовите си отговорности, защото Бог призовава всеки поотделно и му дава различни специфични способности. Но това не означава, че трябва да пренебрегнем чувството за отговорност.

Принцип 4: Влагайте разумно парите си и ги умножавайте.

Исус ни е дал притчата за талантите. Тя ни дава ясно да разберем, че на нас принадлежи правото да правим възможно най-мъдрите инвестиции. Нашите пари биха могли да се използват разумно и да се увеличат, донасяйки благословение на много хора. Това, разбира се, не означава непременно финансово забогатяване. И това може да се включи, но има много по-важни въпроси. Например, развива ли се характерът ни, ние израстваме ли? Разраства ли се Царството Христово на земята? Растежът е съставна част на живота. И, разбира се, една компания или една инвестиция, също могат да изявят Христовата милост.

Принцип 5: Бъдете щедри.

Всеки християнин трябва да бъде щедър. Това е част от промяната, която настъпва в нас, след като получим новородение в Христос. Тогава ние ставаме като нашия Небесен Баща, който е най-щедрият от всички.

Първата причина, поради която е необходимо да проявяваме щедрост, е да покажем признателността и любовта си към Него. Не можем да изпращаме чекове на Небесата, адресирани до Господ Исус. След Неговото възнесение единственият начин да Му отделяме финансови средства е като даваме на другите. Следователно даването е своеобразна форма на хваление.

Един от основните начини за жертване на Бога е десятъкът отделяне на 10 % от приходите за Божието дело. Чрез примери и директна заповед, десятъкът се приема като нещо нормално за всеки Божи последовател. В Стария завет се вижда, че десятъкът е съществувал преди Закона (Битие 14:20), а Исус ясно казва, че той не бива да се пренебрегва и трябва да продължи събирането му (Матей 23:23).

Само че даването на десятък не ни прави щедри. Ако даваме само 10 % от онова, което имаме, това ни прави само с 1 % по-добри от крадците. Божието слово посочва, че десятъкът е Божия собственост и всичко дадено, което е с по-малка стойност, показва, че крадем от Бога (Малахия 3:8, 9 и Левит 27:30-32). Наличието на Десятъка само ни напомня, че Нему принадлежи всичко, 100 % е Негово. Господ казва, че златото, среброто, земята и всичко в нея е негово (Псалм 24:1). Следователно ние не притежаваме нищо, а онова, което имаме, е чисто и просто взето назаем от Бога и ние сме отговорни за мъдрото използване на средствата за делото Му.

Именно затова начинът на даване, описан в Новия завет, върви след десятъка. За щедрост не можем да говорим, докато не проявим минималната способност за даване – десятъка, описан в Стария завет. Жалко, но много християни все още не са спрели да крадат 10 процента принадлежащи на Бога – в действителност повечето от църковните членове не внасят десятък. Според проучванията, направени от Джон и Силвия Ронсвал, приходите на глава от населението са се увеличили между 1968 и 1985 година,

но процентът на внесените средства в църквата е намалял от 3 на 2,8. Те предвиждат, че ако тази тенденция продължава, съвсем скоро приходите на църквата ще бъдат по малко от 1,94 от доходите на вярващите.

Божие слово твърди, че финансовото ни състояние ще е лишено от благословение, ако не отделяме десятък (Малахия 3 9) Може би сте в подобна ситуация и не виждате как ще оцелеете я ще платите всичките си разходи, щом не разполагате с необходимите пари. Нека ви разкажа една история.

Един гостуващ пастор току що бил завършил вълнуващата си проповед върху задължението на всеки християнин да внася десятък. Той наблегнал на това, как Бог ще докаже верността Си и ще промисли за всеки, който Му дава дължимите 10 процента. След това пасторът на малката конгрегация споделил пред гостуващия проповедник: "В действителност ние с жена ми не сме отделяли десятък от няколко години насам. Едва свързваме двата края, за да си платим наема и храната!"

Гостът слушал благосклонно. След това насърчил новия си приятел да започне най-напред да отделя по 10% от парите си, а след това да разпределя средствата си за плащане на сметки и такси. "А ако не ти достигат парите или имаш нужда от нещо, само ми се обади и ще ти помогна да се справиш с положението приключил разговора гостът.

Минала 1 година и младият пастор телефонираше на възрастния, като споделил с вълнение:

Нямаше нужда да ти се обаждам през годината. Всяка седмица, точно както ти ми каза, най-напред отделяхме десятъка си. И парите винаги ни стигаха. Просто не знам как точно, но винаги имахме пари за всичко необходимо.

~ Слава на Бога, братко казал евангелизаторът. А след това изказал убедителен довод: "Но защо бяхте готови да разчитате на мен, а не на Бога?"

Нека не забравяме, че сам Господ е обещал да ни благославя, ако даваме десятък: "Донесете всичките десятъци във влагалището, за да има храна в дома Ми, и опитайте Ме сега в това, Господ на силите, дали не ще ви разкрия небесните отвори, та да излея благословение върху вас, тъй щото да не стига място за него" (Малахия 3:10). И въпреки това, един духовен служител беше казал, че през всичките години на служение по хлъзгавия път на живота си не е срещнал нито един човек, който да обича да дава или да си внася десятъка.

След като щедростта, препоръчана в Новия завет, започват от 10-те процента, какво и колко всъщност даваме? Как разбирате кога да отговорите на нечия нужда и кога да задържите парите, за да посрещнете финансовите си задължения, включително и по отношение на семейството ви? Правилото на Новия завет е просто: всичко, което сте и имате, принадлежи на Бога. И също като Исус трябва да питате Небесния си Баща как да постъпите. Просто кажете: "Ето ме, Господи. А това са всичките ми пари. Какво ще ми кажеш да направя?" Когато видите нечия нужда, питайте дали да дадете пари и колко. Подчинете се на Бога. Даването според Новия завет се основава на пълното подчинение, на слушането на Божия глас и на изпълняването, каквото и да ви каже Той да направите. А след това Му се доверете и оставете Той да извърши онова, което вие не можете.

Глава 7

Божиите практически стопански науки

Двамата мъже явно бяха от Запада. Просто дрехите ги издаваха, докато вървяха надолу по осеяната с дупки улица. Те се спираха от време на време, като поглеждаха в

малко листче и го сравняваха с пътните знаци и табелите. Те не можеха да помолят някого да ги упъти, защото се намираха в София, България, през 1968 година. Най накрая двамата мъже влязоха в една къща, за изкачваха се по стълбището нагоре към таванските стаи и почукаха. Отвори им жена с прошарени коси и бързо ги покани да влязат. Само един поглед беше достатъчен, за да се разбере колко бедна е жената. Една крушка, която наполовина беше закрита, за да не свети директно в леглото, малка маса, два стола и няколко стратегически подредени букета, готови да прихванат капките от прокапалия покрив. Посетителите, датски християни, се представили като Йенс и Петер. Веднага след това извадиха от джобовете си български левове и ги дали на жената.

Те са за нуждите на светите хора тук обясни Йенс, особено за жените на пасторите.

О, мои скъпи братя! промълви тя, стискайки банкнотите в мазолестите си ръце. Какъв невероятен отговор на молитва! Радвам се, особено заради децата. Йенс не можа да отговори, а само се смути при нейния изблик на благодарност и гледаше някъде над главата ѝ. Дали в къщата имаше дървеници? Той знаеше, че това, което правеха в момента беше нелегално и забранено. Но те знаеха също така, че много пастори са в затвора и семействата им са без всякаква подкрепа. Повечето вярващи бяха превърнати насила в слуги или изгонени от работа само защото вярваха в Христос. А много от тях имаха големи семейства. Затова чужденците донесоха пари за храна, наеми и дрехи. А на тази жена можеше да се има доверие, че ще даде парите на онези, които имат нужда.

Когато Йенс и Петер понечиха да си тръгнат, българката запротестира. Не, не бива веднага да тръгвате! Не си отивайте, приемете моето гостоприемство, бъдете мои гости.

Двамата датчани се огледаха и не можаха да си представят как ще вземат каквото и да било от тази толкова бедна светица.

Не, наистина... ние току що се нахранихме... Трябва да вървим... Жената настоя и с гордост ги настани на масата, внимателно постави две водни чаши от гладко стъкло, а след това извади от един шкаф малък буркан със сладко. Наля студена вода в чашите, след това предложи две чаени лъжички, с които гостите трябва да си гребнат от скъпоценното сладко. Това беше всичко: само чаша вода и лъжичка сладко.

Как ще измерите щедростта? Не можете да ѝ дадете цена в долари и центове. Тя винаги зависи от съотношението между даденото и онова, което дарителят притежава като цяло. Тази жена, подобно на вдовицата, дала скромната си лепта, за която говори Исус, проявила невероятна щедрост.

Всяка година САЩ подарява стоки, пари и други на стойност 2% от общия национален продукт 90 билиона долара всяка година, защото една от най богатите страни в света би трябвало да дава, за да подпомогне нечий човешки нужди. Но изненадващ е отговорът на въпроса, кои от американците дават с готовност. Според проучване, направено от Вашингтонското бюро за изследване на обществото, най голям процент дарители се срещат сред хората с годишен доход, по нисък от 10 000 долара. Бюрото за преброяване на населението констатирало същия факт: семействата с годишен доход по 15000 долара са склонни към даряване два пъти повече, отколкото семействата с доход над 100 000 долара. Въпреки че Америка като цяло си остава богата страна, все още тя се крепи на щедростта на малката вдовишка лепта.

Даване с вяра

По този начин се е процедирало по времето на Павел. Той обикалял църквите в Македония, които въпреки почти бедствената бедност, съществували в изобилна радост

и сред "преизобилното богатство на тяхната щедрост" (2 Коринтяни 8:1 5). Тези хора, въпреки "голямото си утеснение", умолява ли Павел да им даде възможност да споделят и помогнат за нуждите на светиите и в други страни. Тези стихове от 2 Коринтяни 8 ни посочват няколко аспекта от библейското понятие "щедрост":

Тя не е задължителна или установена със закон, а винаги е доброволна. Ние си запазваме правото на лично притежание, но безкористно даваме онова, което искаме да споделим с други хора (Деяния 2:43 47).

- Тя е почти разточителна не се дава само онова, което няма да ни липсва (стихове 2, 3).

- Дори и да ни коства известно усилие, или да ни е скъпо онова, което даваме, ако го даваме защото Бог така ни е казал, има велика радост, дори веселие в тази постъпка (стих 4; 2 Коринтяни 9:7).

- Тя се проявява най напред от любов към Бога, а след това от любов към хората (стих 5).

Този вид даване с вяра винаги ще бъде възнаградено от Бога. То е продиктувано от дълбочината на сърцето и затова щедростта е качество, което се разпростира и върху други области, не само върху парите. Ако имаме щедро сърце, ще сме щедри с времето си, щедро ще прощаваме, ще обучаваме, ще обичаме, щедро ще проявяваме всички дарби, с които Бог ни е дарил.

Божият промисъл

В предната глава видяхме, че даряването е форма на хваление към Бога. Но Той е предвидил някои практически резултати вследствие на щедростта ни, включително и конкретни резултати за конкретни категории хора.

Библията разкрива начините, по които Бог е промислил за хората. Всеки от нас спада към една от тези категории:

- хора, които издържат семейство:
- бедни и нуждаещи се:
- светци:
- хора, живеещи с манна.

1. Хора, издържащи семейство

Бог каза на Адам, че ще си изкарва хляба с пот на челото. Това е първата заповед, дадена след падението. Онези, които издържат семействата си, са мнозинство. Това са всички, които произвеждат блага или работят в областта на услугите. Повечето от пасторите и евангелизаторите се отнасят към тази категория, защото те подготвят служби, за които им се заплаща. Принципът пълновременните служители да получават заплата, е подкрепен и от Исус (Лука 10:7), и от Павел (1 Коринтяни 9:7 14; 1 Тимотей 5:17 18).

Един млад духовник изказал мнение, че целта му е така добре да инвестира средствата си, че да може да се отдаде на служението си без особени грижи за няколко години напред. Като начало това звучи добре, защото би могъл да стане пастор там, където не е във възможностите на вярващите да му плащат. Той би могъл да се заеме с каквато си иска духовна работа, без да се тревожи за средства и помощ. Не питам какви са мотивите на въпросния духовник, но бих искал да зная дали планът е мъдро обмислен. Понеже фактически така се нарушава библейския механизъм за подпомагане на онези, които са на духовно служение.

2. Бедни и нуждаещи се

Нуждите на бедните трябва да се задоволяват чрез проявената от нас щедрост. Библията поддържа правото ни на лично имущество, но ни напомня, че трябва щедро да подпомагаме бедните и нуждаещите се хора.

В Писанието е казано, че сред нас винаги ще има някой беден. Причините за това са различни някои бедняци са невинни подсъдими; други са бедни вследствие на неправилно взети решения. Но при всички случаи не би трябвало да закоравяваме сърцата си (Числа 15:7, 11; Йоан 3:17), да си измисляме извинения и да отпращаме бедните с празни ръце. Исус не иска от нас да даваме само на невинно бедните, Той не казва: "Давайте на онзи, който иска... освен, разбира се, ако е измамник или не е постъпил разумно, за да задържи парите си". Христос казва: "Дайте му". Даряването е проява на милост, а милостта не се проявява за заслуги.

"Ако осиромашее брат ти и видиш, че ръката му трепери, тогава да му помогнеш като на чужденец или пришелец, за да живее при тебе" (Левит 25:35).

Когато бях все още малко момче, живеехме в Ел Центро Калифорния, точно срещу градския парк. Бяха тежки времена и в парка обикновено спяха стотина и повече бездомни скитници. Често някои идваха у нас, заставаха пред задната врата и като мачкаха шапката си, със страх питаха ще им дадем ли нещо за ядене. Така и не видях майка ми да върне някой от тях, въпреки че самите ние живеехме оскъдно, разчитайки само на десетъците и на онова, което хората от църквата ни даваха. Но мама все намираще нещо, което да даде на бедняците да хапнат и може би щеше и да ги завие, докато спяха в парка, за да не измръзнат.

Има много начини да се помогне на хората, някои от които имат по-продължителен ефект. Библията разграничава мързеливците и угнетените бедняци. Казано е, че "ако не иска някой да работи, той нито да яде" (1 Солунци 3:10). Затова трябва да се опитаме да помогнем на бедния да започне да се издържа сам. Но най-важното нещо е да не закоравяваме сърцето си и да не пренебрегваме отговорността да направим нещо, за да помогнем.

Господ е дал много обещания на онези, които дават на бедните.

Тук са изброени само някои от тях:

- "Който показва милост към сиромаша, заема Господу" (Притчи 19:17).
- "Един разпръсва щедро, но пак има повече изобилие" (Притчи 11:24).
- "Който има щедро око, ще бъде благословен" (Притчи 22:9).
- "Ще бъдеш велик" (Исаия 58:10).
- "Ще преуспяваш" (Притчи 11:25).
- Бог "ще снабди всяка ваша нужда" (Филипяни 4:19).
- "... Отец... ще ти въздаде" (Матей 6:4).
- "В зъл ден ще те избави Господ" (Псалм 41:1).
- „Ще се изпълнят житниците ти с изобилие" (Притчи 3:10).
- "Който дава на сиромашите, няма да изпадне в немотия" (Притчи 28:27)
- "... ще имаш съкровище на небесата" (Матей 19:21).
- "Ще познаеш Господа" (Еремия 22:16).
- "Ще живеете безопасно в земята си" (Левит 26:6).

Господ Исус също е казал, че когато застанем пред Него по-време на Страшния съд, един от критериите, по които ще бъдем съдени, е отношението ни към бедните (Матей 25:31-46).

3. Светците

Третата категория хора аз наричам "светците". Употребявам този термин вместо термина "мисионери", защото твърде често просто си представяме мисионерите като хора, носещи маската на състраданиято, проповядващи под дърветата на някоя джунгла, за обиколени от туземци. Коренът на думата "мисионер", означава "светец".

Той е човекът, изпратен от една група да направи нещо за друга група. Това може да е някой, изпратен в гетата на Детройт, или друг, изпратен в Швейцария за

изграждане на компютърен център с банка. Светецът може да отнесе Евангелието и сред никому не известно племе в най отдалечените райони на Амазонка.

Онези, които щедро подпомагат светците, не получават лични облаги. Те дават заради любовта си към Бога и за да се чуе за Него навсякъде. В (Римляни 10:14 15) се казва: "Как прочее ще призват тогава, в когото не са повярвали? И как ще повярват в тогава, когото не са чули? А как ще чуят без проповедник? " как ще проповядват, ако не бъдат пратени?" Бог настоява да проявим щедрост и да даваме, за да могат светците да разнасят Благата вест (1 Йоан 6 8).

4. Хората, живеещи с манна

Някои хора, специално призвани от Бога за делото Му, се издържат директно от Него. Също като израилтяните, които се хранели с манна в пустинята, или подобно на Илия, комуто носели храна враните, директното издържане от Бога не трае дълго; то е за кратко време, при необичайни обстоятелства, именно с цел да се изяви силата Му.

Срещали сме се с подобни обстоятелства. По време на пребиваването си в Гърция за подготовка на нашия кораб на милосърдието "Анастасис", 175 души от У\УАМ се убедиха в съществуването на промисъла с манната. Една сутрин 8301 риби изскочили на брега, точно пред лагера им. Младежите внимателно ги осолели и така си осигурили храна за няколко месеца, която да разнообрази принудителната им диета. Никой не можал да обясни защо рибата започнала да изскача от водата. Местните гърци, дори и най-старите, никога не били виждали подобно нещо. А рибите наизскачали само там, където били хората на У\УАМ. Изглежда, че това е било "манна промисъл".

Странен инцидент преживяла Риона Петерсън младата жена, за чието пътуване до Албания вече ви разказах. По време на друга мисионерска обиколка Риона и нейната приятелка Силия се намирали в Единбург и на следващия ден трябвало да отплават с ферибот до Хибридските острови. Но имали много малко пари и не знаели какво да правят, затова помолили за Божия промисъл. А как би могъл да постъпи Той, след като парите им трябвали за следващите 24 часа, а в този град те нямали никакви познати?

Двете жени вървели по Принцес Стрийт, изгубени сред тълпи те от пешеходци. Когато спрели на светофара, за да изчакат зелената светлина, Риона погледнала надолу към бордюра и възкликнала:

Силия, виж тук, на обувката ми! Откъде са се взели там? и тя извадила от токата на обувката си банкнота от 1 паунд. След това видяла още една такава банкнота под другия си крак. Двете приятелки се заоглеждали, но никой не се обърнал, за да потърси изгубените пари. Пък дори и някой да ги е изтървал, как би могла банкнотата толкова лесно да се закачи за токата? Денят не бил ветровит, за да се предположи, че вятърът е духнал парите и някак ги закрепил за обувката. Не по малко чудно било, че така те получили точната сума, за да си купят билети за ферибота. Жените били сигурни, че по някакъв начин Бог е поставил банкнотите на единия крак на Риона и под другия. Защо подобни случаи са толкова редки? Тези истории са толкова необичайни, че е трудно да им се повярва. Но след като Господ е хранил милиони Свои хора 40 години по съвсем мистериозен начин в пустинята, материализирайки храна за тях; след като пак Той поставил пари в устата на рибата, за да ги намери Петър, тогава защо да не направи това и друг път?

Има няколко причини, поради които подобни "манна" случаи са толкова редки. Обикновено Бог употребява хора, които да посрещнат нечия нужда. Именно това е първата причина по този начин Той не просто отговаря на физическите нужди, но ни обединява. Чрез щедрото даване ни прави съпричастни към човешките нужди.

Друга причина, поради която Бог предпочита да действа чрез хората е желанието Му ни покаже, че по-голямо благословение е да даваш, отколкото да получаваш. Той

иска да ни изяви благословенията, произтичащи от щедростта. Едва тогава ще станем като Него. Бог "обича оногова, който дава с радостно сърце", без да се скъпи (2 Коринтяни 9:7), понеже и Неговото сърце е всеотдайно. Щедростта дава безкористно, без капка съжаление, без егоистични мотиви и без желание за манипулиране. Човекът, който дава "с радостно сърце", просто подарява и разчита Бог от ново да напълни чашата му, за да може да продължи да дава.

Преди да умре (1983 година), Кори Тен Бум често гостуваше в училищата на У^АМ. Никога няма да забравя простата илюстрация, която тя направи в подкрепа на тезата, че Бог ще възнагради щедрите. Тя стоеше пред групата бъдещи мисионери и постави на масата 2 бутилки, пълни с пясък. Едната бутилка беше с тясно гърло, а другата с широко. Тя наведе бутилката с широкия отвор и пясъкът бързо се за изсипва върху масата, изпразвайки съда. След това тя направи същото с второто шише, от което пясъкът едва едва се процеждаше.

Виждате ли, драги студенти, бутилката е като някои християни. Те отдават дължимото на Бога, но не толкова свободно и с желание. Сега нека видим какво става по нататък.

Кори изчака и последната песъчинка да падне, и започна да пълни шишетата. Онова, което имаше широко гърло, се напълни бързо до горе, но доста време ѝ беше необходимо, за да напълни бутилката с тесния отвор. Обяснението беше просто: който дава по бавно, получава по бавно.

На коя бутилка приличате вие?

Глава 8

Издържката на мисионерите. Начинът на Исус

Защо Бог не ни предостави наведнъж всички пари, които ще са ни необходими за Неговото дело на земята? Той със сигурност би могъл да накара някой милиардер да напише тлъст чек за финансиране на организация, решила да изпълни Великото поръчение. Или би могъл да помогне на някой, който Го обича, да се спъне в скрито съкровище и да го даде веднага за Божието дело. Или защо пък да не направи така, че някой от хората Му да спечели 10-те милиона долара, разигравани на лотария?

Всеки, който със сълзи на очи и сетни сили се е питал как ще продължи служението си, сигурно си е задавал някой от тези въпроси. Един мисионер в отчаяние нареждаше: "Никога нямаме достатъчно пари, за да свършим онова, което трябва. Чувствам се така, сякаш Бог е завързал едната ми ръка зад гърба и ме кара да работя само с другата. Просто няма смисъл!"

И защо мисионерите трябва да пишат писма? Сигурен съм, че всеки мисионер е усещал досада от писането на писма или сглобяването на новинарски листове, предназначени за църкви, съмишленици, приятели, роднини и други подобни. Но повечето свикват, макар че има и такива, които смятат това за излишно. Накрая хората, работещи за Божието дело, остават малцина, и приемат трудностите за нещо естествено. И все пак, защо е необходимо най-великото дело на света да се придвижва по този начин?

За да си отговорим, трябва да се опитаме да погледнем на служението и парите така, както Бог гледа на тях. Ние смятаме, че приемаме някаква работа, получаваме пари за това и те доказват, че нашите цели са изпълнени. В края на краищата те са цели и на Божието дело, нали?

Само че Бог има далеч по различни и високи цели. Неговото първо желание е да възстанови и изгради взаимоотношенията между нас и Него и между нас и другите. Ето

защо Той е решил, че ние трябва да разчитаме на финансова подкрепа от страна на други хора, а през това време Той ще се грижи за Неговата част от работата.

Исус е изработил модела, предназначен да онагледи това пра вило за нас. В юношеството си се е издържал от дърводелство, но по време на 3 годишното си пълноременно служение Той и учениците Му са разчитали на "Йоана, жената на Иродовия настойник Хуза, и Сусана, и много други, които им услужваха от имота си" (Лука 8:3).

Когато хората дават, за да подпомагат Божието дело, могат да очакват редица приятни преживявания. Като доказателство на казаното може да послужи случилото се в Ню Орлеанс. Десетгодишната Лиза си заработила 15 долара при разпродажбата на коли в някакъв гараж. Вместо да ги похарчи за бонбони, играчки, дрехи или други прищевки, детето решило да даде парите на мисионера Чък Морис, член на У\УАМ.

Оценявайки постъпката на Лиза по достойнство, Чък се замислил как максимално да оползотвори парите. Сетил се за Дейвид момче без работа и дом, което спяло в градския парк. Преди няколко дни Морис говорил с него и той приел Бога. Желанието на Дейвид било да си намери работа, но това било невъзможно, защото не притежавал лична карта, която да представи на властите в Луизиана. Чък решил с 15-те долара на Лиза да плати за такава карта, така че младежът да има право да кандидатства за платена работа.

По късно мисионерът изпратил писмо до 10 годишната дарителка, в което ѝ обяснявал за каква цел е употребил доларите. След няколко седмици и Дейвид ѝ писал, за да ѝ благодари за това, че с нейна помощ си е намерил работа. Оттогава Лиза редовно се моли за него, защото е убедена, че парите, които е жертвала за Бога, са променили един човешки живот.

Това е само една кратка история сред милионите други такива, но тя много добре илюстрира крайната цел, която Бог си поставя чрез финансите човешките взаимоотношения. Бог изявява любовта Си чрез даряване Той не само е отдал единствения Си Син като възможно най всеотдайния акт на щедрост в човешката история, но Той непрекъснато раздава блага на всеки един от нас.

В Божието слово се говори, че всеки дар, идва от Небесния ни Отец (Яков 1:17). Ние пък, на свой ред, изявяваме любовта си към Него, като даваме на околните. И тогава, освен че по този начин заздравяваме взаимоотношенията си с Бога, ние се свързваме и с човека, комуто сме дали нещо, комуто сме помогнали.

Даване и привързаност взаимнообвързващо даване

Исус казва, че там, където е съкровището ни, ще бъде и сърцето ни Ако подаряваме съкровището си на отделни хора, за да подпомогнем служението им, нашите сърца ще бъдат с тях. Ще се чувстваме отговорни да се молим за тях, също като малката Лиза от Ню Орлеанс. Може да се намираме на другия край на света, може никога да не отидем там, където мисионерства човекът, комуто сме помогнали, но нашата жертва ще ни сближи, ще ни направи съпричастни на Божието дело в онази далечна непозната страна. Това е начинът, по който Бог кове и укрепва човешките взаимоотношения.

Освен това, има нещо важно и за онзи, който получава той смирява себе си. Когато някой ти дава нещо, особено ако този някой жертва от малкото, което има, това те кара да внимаваш и да оправдаеш доверието, което ти се гласува. Тази опитност е много важна. Гордостта ни се свива от тежестта на отговорността и съзнанието, че не можем да се отплатим, а само да благодарим за щедростта, проявена спрямо нас. Единственото нещо, което можем да направим, е да се молим Бог да благослови човека, който ни помага.

Много пъти съм разговарял с хора, които искат да станат мисионери, но някой хубав ден, когато ще могат сами да платят за пътуванията си. Дори да допуснем, че някои успеят да не се заплетат в заеми и намерят начин да осигуряват и придвижват финансите си, те ще загубят нещо много ценно – онова ужасно и едновременно с това чудесно и смиряващо взаимно обвързване, което винаги се проявява тогава, когато някой сложи банкнота в ръката ти и ти обясни, че Бог му е казал да ти я даде.

Появява се особена връзка винаги между вас и онзи, който ви е дал някога нещо. Вие се тревожите за него, молите се за него по начин, много по различен от начина, по който го правите за съвсем непознати хора, които не са ви подарявали нещо лично. Естествено, ще желаете да споделяте с дарителя новините около вашата работа, като обясните каква част от Божието дело са подпомогнали дадените от него средства.

Всичко се развива приблизително по този начин, защото прилагаме Божия метод да си помагаме, да даваме един на друг, когато сме части от Христовото тяло. И понеже всеки вид служение се нуждае от пари, Той ни гарантира, че винаги ще имаме нужда един от друг и че вечно ще усъвършенстваме взаимоотношенията си.

А в същото време ще бъдат посрещнати нуждите на мисионерите, хората в градовете ще имат по обширен поглед върху нещата и ще започнат да гледат на света така, както Бог го вижда – и всичко това, защото са дали някому нещо, за да помогнат на работата му "там някъде". И молитвата ще стане по ефективна във всяко отношение и ще бъде най-необходимото оръжие в духовната битка. Нищо подобно не би се случило, ако не зависехме от парите и от хората, които ги дават, за да придвижват Божието дело напред.

Може да прозвучи невероятно, ако кажа на един мисионер или пастор, че работата му ще стигне до задънена улица, ако разчита само на милиардерски чекове или на подкрепата на някоя мощна фондация. Но това невероятно нещо е вярно, защото истинският мисионер се нуждае не само от пари, а от нещо повече – той има нужда от хора зад себе си, които да го подкрепят с молитвите си и заедно с него да воюват в духовната борба.

Планът 30/30 за подпомагане на мисионери

Когато бях в Африка, един млад човек от Зимбабве, Арчи Гуви, ми зададе следния въпрос:

Лоурън, Бог ме призовава за мисионер, но нямам финансова възможност. Нашите хора не са свикнали да отделят средства за подпомагане на такива като мен. Какво да правя при това положение?

Отговорих му:

Тогава трябва да научите вашите хора да дават. Нима в Библиите им, написани на родния им език, не се казва, че трябва да отидат по целия свят и да проповядват Евангелието на всяка жива твар?

Когато Арчи колебливо заобяснява, че не мисли, че бедните вярващи биха могли да му помогнат, за да замине, аз го попитах каква е цената на една кола в Зимбабве. Оказа се, че е 25 цента.

- Е, Арчи продължих аз, познаваш ли 25 души, които ще те почерпят с една кола, ако им отидеш на гости в някой горещ ден?

- О, да, познавам.

- Биха ли те черпили всеки ден? Толкова ли добре те познават и те обичат?

- Може би... така смятам.

- Ами тогава просто намери 25 души, които да се съгласят вместо да те черпят с една кола всеки ден, един от тях да събира и да ти дава парите, които биха похарчили за това.

Следващият път, когато се заинтересувах за Арчи, той беше вече заминал като мисионер. Помислих си, че трябваше да го поощря да намери 30 души, а не 25, защото месецът се състои от 30 дни, а не от 25.

Какво би станало, ако всеки мисионер си постави за цел да намери 30 души, като всеки от тях поеме разходите му за 1 ден? Това значи, че той ще разполага с 30 души, чиито сърца ще следват съкровището си, ще се молят за този човек, ще го подкрепят по всякакъв начин, когато той има нужда от насърчение.

Да предположим, че настъпи някакъв кризисен момент, който изисква незабавна силна молитва. Тогава въпросният мисионер ще може да се свърже с 30 души, а всеки от тях вероятно ще има по десетина познати, готови да помогнат с молитва. В крайна сметка 300 души биха се молили за изпадналия в нужда мисионер.

Този принцип може да се приложи във всяка организация, подобна на У\УАМ, чиято цел е да разпространи Евангелието във всяка част на света. Тогава ще се получи числото 300 000 или до ри 3 000 000 души, обединени в обща молитва.

Този метод може да помогне и за разрешаването на различни ежедневни проблеми. Навсякъде съм се срещал с пастори, натоварени с нечия мисионерска молба за помощ. Пасторът иска да помогне, но изпитва голямо затруднение при убеждаването на хората от църквата да дадат пари. През цялото време той тика огромен камък нагоре по хълма, опитвайки се да накара вярващите да проявят загриженост за непознати хора.

Съществуват и други проблеми, свързани с личното даване на средства на мисионера. Познавам духовни работници, разочарова ни дълбоко и принудени да напуснат мисионерското поприще, защото църквата им внезапно е спряла финансовата подкрепа поради смяна на пасторите. Предишният пастор си е заминал, а новият не познава мисионера или не вярва в онова, с което той се е заел. Възможно е и църквата финансово да не е добре тогава средствата, отделени за издръжка на мисионери, се спират. Или още по лошо църквата се е разцепила и не съществува като цяло, оставяйки някогашния си пратеник на сухо.

За разлика от описаните случаи, при плана 30 дни /30 души подобно нещо не би могло да се случи. Дори ако средствата, събирани от 30 отделни човека се изпращат чрез църквата, дори ако един от поддръжниците умре, банкрутира или отпадне по някаква причина, мисионерът ще трябва да пости само един ден от месеца, докато се намери заместник, защото много по лесно е да се замести един човек, отколкото да се заместят повечето или всички, които са помагали до момента. Но преди всичко си помислете за онова сърдечно взаимно обвързване, което се в Христовото тяло, когато хората си помагат.

Начинът, по който постъпваше Исус. Предимствата на личностното подпомагане на мисионерите.

Христос е бил подпомаган от приятели не от група, нито от някаква безличностна фондация само от приятели. Няма нищо противобиблейско в неличностния начин на мисионерското подпомагане. Но има много предимства, когато хората взаимно се подкрепят:

- Онези, които дават, изпитват радост от това, че участват в нечие служение.

Сърдечните връзки се изграждат между хората, а не между организационните структури.

- Има директна отговорност, която мисионерът поема пред своите приятели.

- Чрез редовната кореспонденция, дарителят получава директна информация за онова, което се върши на мисионерското поле.

- Взаимообвързващото даване не се поддава на влияние и не може да бъде засегнато от рецесия или тежки времена.

- Дава възможност на всеки мисионер да получи необходимата помощ, а не само на онези, които са се заели с "по вълнуващо" служение.

Към края на живота си д-р Доналд Макгавран, експерт по мисионерската дейност във Висшата Семинария, призовава християните да организират мини мисионерски центрове, които директно да се включат в подпомагането на двама или трима мисионери.

Причината е ясна има много недостатъци в традиционния начин, според който църквата издържа цял списък мисионери. Много често някой не знае колко са и кои са онези, които фигурират в списъка. Понякога се случвало така, че едва след 8-10 годишно отсъствие, някой от въпросните пратеници посещавал църквата, която го издържала. Това, разбира се, било абсолютно недостатъчно, за да може някой лично да го опознае. В резултат се получавало така, че никой не четял рапортите на мисионерите, освен вечно заетият секретар или човекът, който отговарял за мисионерската дейност. Пък и не е изключена възможността тези двама души да са от скоро в църквата и никога да не са се срещали с хората, чиито писма редовно се получават по пощата. Тази система затруднява дори и пасторите, независимо от това, че те имат силна мотивация, когато подтикват паството си да жертва за нечия мисия. Някои от тях споделят, че са принудени да организират впечатляваща среща между мисионера и конгрегацията, за да не могат вярващите да останат настрана и безучастни.

Норвежкият експеримент

Един от най-новаторските планове в тази област беше осъществен от У\УАМ в Норвегия. Норвежците организираха „Гоу Фело ушипс" (т.е. Братства на изпращачите). Те представляват малки групи, организирани с цел да подпомагат и изпращат мисионери извън страната. Те имат следните принципи на функциониране:

1. Всяка „гоу фелоушип" група е организирана с цел да подпомага един мисионер. (В различни области в Норвегия съществуват общо 28 действащи групи).

2. Всяка група има в състава си хора най-малко от две различни конгрегации, което максимално укрепва сътрудничеството в Христовото тяло.

3. Групите се събират един път седмично, за да се молят за мисионера. Освен това четат писмата, изпратени от него и от Националния център на У^АМ. Веднъж в месеца групата получава видео репортаж от цялостната мисионерска дейност на У\УАМ. Сюба! Регзресйе22222

4. Заедно се молят за онези неевангелизирани хора, при които е заминал техният мисионер. Понякога групата започва молитва за конкретни нехристиянизирани хора, още преди да се намери човек, готов да работи с тях.

5. Имат координатор на пълнопременно служение, отговарящ за всички „гоу фелоушипс групи". Той работи в офиса на УМММ в Норвегия и лично държи връзка с групите, като ги осведомява за новините в евангелския свят.

Можете ли да си представите динамичността на подобни групи? Норвежците планират след 10 години да имат вече 1000 групи, подпомагащи 1000 мисионера. Сигурен съм, че местните пастори ще видят колко запалени са хората от "Братството на изпращачите да издържат и подкрепят по различни начини мисионерската дейност на църквата им. Някои вероятно ще посветят отпуската си на пътуване до страната, в която работи изпратеният от тях човек, а много други сами ще поемат пътя на мисионерството.

Свободата да правим грешки. Свободата да се подчиняваме на Бога

Някои духовни ръководители се страхуват от този вид директно участие на хората в мисионерската финансова издръжка. Съществува опасността от загуба на

контрол върху жертването от членовете на църквата. Не бива да се забравя обаче, че това е също част от проявяването на щедрост. Всеки път, когато сте щедър и давате, губите контрол над парите.

Сблъсках се с това изпитание още щом Господ ни даде да разберем, че трябва да сформираме мисионерска организация, без да имаме в нея хора на заплата. Ние не събираме пари, които да вложим в централен фонд за образуване на заплати на нашите работници. Поради тази причина не можем да подпомагаме висшите и действащите си мисионери.

Трябваше да предоставя максимална свобода на действие на няколкото стотици мисионери, пръснати по света. Това им даде по-големи възможности да търсят Бога, да получават Неговото водителство и да следват пътя си в пряко подчинение на Него. Правилни ли са грешки? Сигурно. Но само така се задействаше естествената система за проверка и балансиране хората с нови идеи можеха на практика да се опитат да ги осъществят и така да разберат дали са били под Божието ръководство или са се поддали на някоя шурава, безполезна идея.

Духовните водачи трябва да внимават, за да не подложат на контрол и манипулиране Божиите служители, ръководени от Святия Дух. Ние, християните, трябва да даваме с отворени обятия, а не да се опитваме да ограничаваме и ръководим онези, на които даваме. В противен случай ще унищожим инициативността и в крайна сметка можем да се озовем в един отбор с царя на Тир метода на сатана е да управлява хората чрез парите.

Неотдавна един бизнесмен предложи да изготви бюджет за нуждите на мисионерите в Индия, разчитайки на мнозинството от свои поддръжници. Но това не е нито библейска щедрост, нито даване на драго сърце.

Как тогава се извършва финансовата отчетност при малките групи, подпомагащи мисионери? Това задължение може да се поеме от местната църква, помагача на групата, като се използват квитанции за отчитане на посочената от мисионера сума в края на годината. Църквата може да се опасява, че по този начин ще се намали собственият ѝ фонд, но въпреки това, по време на 30 годишната ми работа съм виждал как хората с готовност дават на онези, които са решили да следват Божиата воля като мисионери. И винаги са били богато възнаградени от Него. Това е потвърждение на библейската истина за даването и получаването (Лукаб:38).

Ако мисионерите са осигурени от отделни хора, то църквите като цяло биха могли да намерят по подходящ за тях начин на даване да осигуряват средства за големи проекти, но с ясно начало и край.

Библейските принципи за събиране и образуване на парични фондове

Библията ни учи на много принципни положения, валидни при събирането и образуването на парични фондове и издържането на мисионери (виж 1 Коринтяни 9 и 2 Коринтяни 8 и 9).

Един от принципите, на които Библията учи, е, че пълновременният духовен работник трябва да се отнася към човешките дарове като към нещо свещено, отдадено за Бога. Понеже даровете, давани на левитите в Стария завет били святи (Левит 22), то всеки пълновременен духовен работник трябва да приема подаръците с чувство за отговорност и страх пред Бога. И никога не бива да пренебрегва факта, че хората са жертвали, за да му дадат.

Друг принцип, даден в Свящото Писание, е финансовата отчетност, която се очаква от всеки, разполагащ с пари, дадени от различни хора за Божието дело. Когато Павел изпратил Тит на обиколка за събиране на помощи за бедните светии, той изпратил и един неназован брат, който бил добре изпитан и упълномощен да помага на

Тит в счетоводството. Както казва Павел: ..."като избягваме това, някой да ни упрекне относно тоя шедър подарък, който е поверен на нашето служение; понеже се грижим за това, което е честно не само пред Господа, но и пред човечите" (2 Коринтяни 8:20 21). Отбележете не е достатъчно да бъдеш честен само пред Бога, но и пред хората.

Някои правят груба грешка, като подаряват и дават пари за хора или за проекти, които са измамни и често несъществуващи. Това е не само неетично от страна на измамника, но дори противозаконно. Понякога грешим, защото даваме средства там, където на нас ни се струва, че са необходими, без да се интересуваме какво мисли по въпроса Онзи, Който може би по добре от нас знае нуждите на Божието дело. От друга страна, няма извинение за онзи, който получава той винаги трябва да уважава дарителя и да се вслушва в мнението му, като го пита за какво би искал да употреби парите му.

Молитвената мрежа и взаимозависимостта

Когато хората дават, водени от Святия Дух, ще видим богатството на неговото. Основната Божия цел не са парите, а човешки взаимоотношения. Бог ще използва финансовото партньорство, за да изгради молитвената структура и така да заздравя връзките между Своите деца. Когато даваме, една част от съкровището ни ще бъде на едно място, с определен духовен работник, а друга част на друго място, с друг човек. Малко от него ще е в родината ни, малко в друга част на земята. Така все повече и повече ще се развива чувството ни на радост от онова, което все по-ясно ще виждаме да се върши за Бога по целия свят. И ние ще имаме дял в тази дейност, и ние ще бъдем парично заинтересовани.

Странна изглежда понякога Божията система на действие в областта на икономиката. В УАУАМ се раздават изключително много средства, за да се посрещнат нечий нужди. Виждам съм как едни и същи пари просто сменят притежателите си и това понякога ме е шокирало, защото тази огромна и отговорна работа е всъщност на Бога, независимо дали ние сме в Америка, или в Хилоу на Хавайските острови.

Като ръководители на училището за мисионери в Хилоу, бях ме обезпокоени от нарасналата сума от неизплатени учебни такси. Събрахме се всички, за да питаме Бога какво се опитва да ни каже чрез създалата се ситуация.

Хрумна ми да прочета 2 Коринтяни, 8 глава. Знаех, че се отнася за жертването заради нуждаещите се светии, но когато започнах да чета, в съзнанието ми се забиха стихове 14 и 15: "но да има равенство, така щото вашето сегашно изобилие да запълни тяхната оскъдност,... та и тяхното изобилие да послужи на вашата оскъдност; така щото да има равенство. Според както е писано: който беше събрал много, нямаше излишък; който беше събрал малко, не му беше оскъдно".

Спомних си думите на един стар проповедник, който твърдеше, че във всяка група от вярващи Бог вече е отделил необходимата Нему сума, за да може същата тази група да свърши работата, към която Той я води. В нашия случай изглеждаше така, сякаш Бог искаше от нас, ръководителите и студентите, да поемем разноските на не платилите студенти, които възлизаха на няколко хиляди долара.

Събрахме се всички учители, ръководство и студенти. Най напред накарах всички, които бяха с неизплатени такси и сметки, да станат и да кажат каква е сумата, която дължат. След това помолих ги да се молят самостоятелно или по семейни двойки, като питат трябва ли да дадат пари на някого, на кого и каква сума.

Аз и жена ми Дарлийн тихо се молехме един до друг. След няколко минути аз прошепнах:

Разбра ли нещо, Дар?

Почувствах, че Бог ми каза да дадем 100 долара на Том Хелас отговори тя.

Но, мила, трябва да се молим за нуждите на студентите, а Том е от ръководството.

- Не го казах, но мисълта ми беше ясна: "Грешно си разбрала – това не е от Бога."

След това й обясних, че съм получил ясно водителство да дадем 50 долара на някой студент. Пък и в банкова та си сметка имахме само толкова.

Всички все още седяха с наведени глави. Някои вече си пробиваха път, парите се разменяха, някои в групата се прегръщаха, други се усмихваха с благодарност, трети плачеха.

Е, добре, Лоурън каза Дар, може да става дума само за мен. Може би само аз трябва да получа и да дам на Том 100 долара.

Тогава осъзнах, че май съм пропуснал нещо. И решихме отново да попитаме Бог, но този път за онова, което Той беше казал на другия. Аз го попитах трябва ли да дадем 100 долара на Том, а Дар зададе въпроса за 50 те долара и студента. За моя изненада и двамата получихме силното уверение, че точно това ни е наредил Господ. Понякога е възможно да получите различни ръководства и да не разберете, че Бог не иска да ви каже "Или едното, или другото", а "И двете".

Попълних чек за 50 долара и го дадох на съответния студент. Върнах се на мястото си и зачакахме следващата стъпка на Бога. Не можехме да дадем 100 долара, защото ги нямахме.

Точно в този момент се приближи Том Хелъс, чието изражение беше на недоумение. Застана до нас и тихо заговори, за да не пречи на другите, които все още се молеха в очакване да чуят Божия глас.

Ние с Даян... започна той, сочейки жена си ... Уф ... молихме се. И ... мислим, че Бог ни каза да дадем 100 долара на един студент. Но нямаме никакви пари. Лоурън, мислиш ли, че Бог би постъпил по този начин?

Аз се ухилих:

- Да, мисля. Ако искаш да знаеш, Бог каза на Дар да ти дадем 100 долара, въпреки, че ги нямаме. Нека изчакаме малко, да видим какво ще направи Господ.

Не след дълго една от ръководителките, Деби Смит, се запъти към нас със същото въпросително недоумение, изписано на лицето ѝ.

- Лоурън, бог ми каза да ви дам 100 долара, но те не били за вас. Възможно ли е?

- Напълно е възможно, Деби. Застани тук и ме почакай.

Намерих Том и Даян и ги заведох при нея. Тя ми връчи 100 те долара, аз ги предадох на двамата съпрузи, а те на свой ред тръгнаха да търсят студента, за когото бяха предназначени парите. Поклатих глава от удивление. Защо Бог просто не намери Деби да даде парите направо на студента? Защо замеси мен, Дар, Томи и Даян, и едва тогава Деби? Мисля, че така Господ ни разкри микрокосмоса на Своите финансови операции, които се задвижваха по същия начин и в по големи мащаби. Едни и същи пари принадлежащи Нему, както казва Словото, преминават от ръка в ръка, посрещайки различни нужди и позволявайки ни да участваме в чудото на промисъла, укрепвайки едновременно с това нашето единство и нашия стремеж към подчинение.

Христовото тяло разполага с парите, необходими за всяко Божие дело. Д-р Дейвид Барет, редактор на Световната Енциклопедия на християнството, констатира, че 2/3 от световното богатство принадлежи и се управлява от християни. Нямаме нужда от повече пари, а трябва да позволим повече и по голямо количество от тях да влязат в обръщение. Колкото повече даваме един на друг, църква на църква, независимо от националните и деноминационни прегради, толкова повече Христовото тяло ще се обедини и ще се доближи до Бога.

Глава 9

Живот чрез вяра в "осемчасовото" ежедневие

Някога, много отдавна, в далечната история на християнската църква, е пуснало корени погрешното мнение, че съществува "светски" свят и свещен свят. Някои хора принадлежат към духовенството и изпълняват пълноременно цялостно служение това с нещо свещено, тайнствено. Останалите живеят и работят в "действителния свят", имат „светски“ задължения, но могат да участват в Божието дело, като подпомагат онези, които са в пълноременно служение.

Вероятно никога не сте се замисляли колко дълбоко това се отразява на ежедневната ви работа. В най добрия случай, подобно на много християни, вие може би сте приели професията си за нещо естествено. Или в най лошия случай, смятате, че тя е нещо повече или по малко мръсно, но необходимо. Вие посещавате неделните служби, за да вземете един духовен душ преди да се втурнете отново във водовъртежа на ежедневието.

Духовните победи и чудесата съществуват, но те сякаш стават някъде другаде, в тях действащите лица са мисионерите, хората, заети с пълноременно служение. Или, може би, всичко това може да се каже и за някой от „светски“ редици, но само ако той е извършил нещо много духовно, като например накарал е работодателя си да повярва.

Това ли е действителното състояние на нещата? Не вярвам, че е така. Чудесата могат да стават на мисионерското поле, във вашата професия, на вашето работно място. Бог има желание да се намеси и да ви помогне, но най напред ще трябва да разберете в каква светлина Той вижда по нататъшното ви развитие. Ако обичате Исус и Му служите по начина и на мястото, където Той ви е призвал, ще можете да живеете чрез вяра и да виждате духовни победи и във фабриката, и в съда, и в адвокатурата, и в магазина. Както вече казах в една от предните глави, думата “мисионер” означава “светец”. Затова Исус е казал за всичките Си последователи: “Както Отец изпрати Мене, така и Аз изпращам вас”(Йоан 20:21)

Възниква само въпроса за местонахождението и типа на работата. Как сте си избрали професията или работното място?

Питахте ли Бога какви са плановете Му за вашия живот? Или подобно на повечето християни, вие сте решили, че докато Господ ви призове на пълноременна служба, ще трябва сами да избирате пътя си.

Хиляди хора са се заели с неща, които никога не са им донесли щастие и удовлетворение. Затова не бива да се забравя, че всеки има своето призвание и че всички ние трябва да вършим всичко Божия прослава. Той не дели служенията на духовни и светски. Ние правим това. Целта на Бога е да изпълни замислите Си и всички ние да вземем участие в това. Крайната цел е да се установи господството на Исус Христос навсякъде в обществото и всички хора на планетата да чуят благовестието. И също като по време на жътва, Бог ще ни каже на кое поле да отидем да работим.

Да знаете какво е вашето призвание

Имате ли някакво призвание? Някакво чувство за съдбовност? Смъртно усещане за мисията на вашия живот? Ако не сте разбрали предназначението си, можете да го научите, но само ако отстъпите правото, вие да решавате съдбата си. Защото единственият на чин да имате Божието ръководство, е да отстъпите на Бога правото да взема решения. Той може да ви накара да се заемете с нещо по различно, но може и да

ви остави там, където сте. Може да из прати вас и семейството ви на другия край на света, но след като сте убедени, че и сега вършите работата, с която Той ви е призвал да се заемете, то вие вече действате, както би действал един мисионер.

Как постъпва мисионерът? На първо място, търси Бога за всички детайли, за да е наясно как ще изпълни задачата си. Той се моли, слуша вътрешния глас на Духа и действа, ръководейки се от него. А когато онова, с което се е заел, изглежда невъзможно, трябва да се довери на Бога и да Го остави да извърши чудото.

Нека се върнем към дефиницията за вярата от втора глава: вярата е чуване на Божия глас, пристъпване към действие и накрая пълно доверие, че Бог ще извърши онова, което вие не можете. Този вид вяра е в сила, независимо от това, дали сте част от местна та църква или проповядвате Евангелието сред някое непознато племе в долината на Амазонка.

Много християни не биха се заловили за никаква духовна работа, като например обучението на децата в неделното училище, без да се молят предварително. Но същите тези хора не пристъпват към молитва, когато става дума за нещо от "светските" им ежедневни задължения. А би трябвало да се допитват до Бога за неща, като например какви маркетингови цели да си поставят, как да контактуват най добре с колегите си, по какъв начин да подобрят системата на работа или да намерят разрешение на възникнал проблем в компютърната техника.

Двама учени Род Герхард и д-р Уил Търнър, работеха над нов микрокомпютърен контролен уред, нужен за Университета на нациите към У.А.М. Когато работата се задълбочила, те се натъкнали на някакъв проблем в компютърната система, който ги забавил няколко дни. Нито телефонната консултация с производителя, нито техните методични опити успели да установят в какво се състои проблемът. Просто системата не действала така, както трябва.

И понеже все стигали до задънена улица, двамата учени започнали да работят и през нощта, а понякога дори до ранни зори. Една нощ те спрели за малко да си починат. Било към 2 ч. след полунощ и двамата мъже излезли да се поразтъпчат в топлата хавайска нощ, да разведрят мозъците си.

Род погледнал към ярките звезди, чиито проблясъци се вижда ли през разлюлените палмови листа, и тихо се помолил: "О, Господи, Ти знаеш отговора. Моля Те, помогни ми!" И точно тогава дошло разрешението на проблема ... Всичко изпъкнало в съзнанието му ясно и точно. Род се втурнал към Уил:

Знам причината! Хайде да вървим! и двамата се устремили към лабораторията и приложили начина на действие, предложен от Род. Системата незабавно се отворила и заработила. Не след дълго двамата учени, уморени, но ликуващи, заключили и се прибра ли да почиват.

Род отбеляза, че скептиците ще кажат, че идеята му е хрумнала просто защото е дошло време пренатовареният му с варианти мозък да избере един от тях. А това би могло да се случи и на учен атеист. Вероятно Робърт Шулер е прав като твърди, че всички съзидателни идеи идват от Бога и зависят от вярата на онзи, иго ги получава. Но Род и Уил са убедени, че в онази нощ Бог им е дал отговора.

Има случаи, когато не само трябва да помолим Бога, но и да дадем отпор на дявола. Понякога в играта се намесва врагът на душите ни – Сатаната. Затова в такива случаи е необходимо да се обърнем директно към него и да започнем духовна битка, за да го отстраним от пътя си и да спрем разрушителната му дейност. Защото съществува вероятността, трудностите в работата ни или неприятностите ни да нямат естествени причини, а да са дело на дявола.

Не би трябвало навсякъде да виждаме демонична намеса, но е необходимо да не забравяме, че врагът ни може би се е заел за работа. Можем да се справим с него бързо

и лесно, като употребим властта си над него, предоставена ни от Исус (Яков4:7, 1 Петрово 5:8, 9). Ако изцяло сме се отдали на Бога и сме се заели с онова, което Той ни е призвал да вършим, то тогава и Той е съпричастен на нашия успех.

Предприемаческият дух е ясно изразен в сина ми Дейвид, независимо от това, че все още е в колежа. Докато беше 15 16 годишен, той се зае с два дребни бизнеса: пълно обзавеждане на коли по поръчка и „Дейвид & Дейвид“ видео производство. И двете дейности се осъществяваха в партньорство с друг студент по киноизкуство Дейвид Токайос.

Още в началото на съвместната си дейност двамата Дейвидовци решили винаги преди редактирането или сглобяването на даден видеоматериал да се молят заедно. Те предоставили на Бога правото да им посочва с какво да се заемат и се противопоставяли на всяка стъпка, предприета от дявола. Така работите им вървели гладко, докато един ден забравили да се помолят преди да започнат новия филм, понеже бързали. И всичко сякаш вървяло наопаки всяко нещо, свързано с редактирането, се проваляло. И колкото повече проблеми им се стрували на главата, толкова повече се отчайвали най напред от оборудването, а след това един от друг. Изведнъж двамата младежи осъзнали къде се крие причина та за неуспеха им. Спрели работа, направили съвместна молитва, починали си малко и отново се заели с работата си. Трудностите били преодоленни, а продукцията успешно завършена.

Бог наистина ли желае видеоматериалът да успее? Или това е цел на врага ни? И двамата имат отношение към работата ни Ако сме посветили работата си на Бога, то Той ще се грижи за интересите Си. А понеже дяволът работи против Бог и хората Му, то тогава той работи, опитвайки се да внесе объркване.

След колежа синът ми реши да се оттегли за известно време бизнеса и да завърши две училища към УАМ училището за изучаването на Библията в Хонолулу и училището за обучение на ръководни кадри в Чили. Това нямаше да се отрази отрицателно на „Дейвид & Дейвид“ видео производство, защото наскоро бяха успели да изплатят големия си заем. Но Дейвид Токайос реши да поеме всички задължения и за 6 те месеца Бог благослови бизнеса им десетократно.

Подгответе се за превъзходство в работата

Първото нещо което всеки бизнесмен християнин трябва да знае е, че той е мисионер и трябва да има призвание. А второто важно нещо, което трябва да осъзнае е, че Святият Дух го подготвя да се справя отлично със задачите, чието изпълнение зависи от призванието.

Дейвид Екман, главен кореспондент на списание "Таим", е мой приятел Той е оглавявал бюрата на "Таим" в Берлин, Ерусалим и Бейджинг. Той вярва, че е настъпила повратна точка за християните в Америка с т.нар. "маймунски процес на Скоупс" от 1925 година.

Може би сте чели за това историческо събитие. Било заведено съдебно дело между щата Тенеси и Джером Скоупс. Причината за делото било прокарването на закон, обявяващ за незаконно учението за еволюцията в държавните училища на щата, и нарушението му от страна на учителя Джером Скоупс, който си позволявал да преподава атеистичната теория за еволюцията.

Християните били доста заинтересувани от това събитие и всеки ден препълвали съдебната зала. За съжаление делото било спечелено от еволюционистите. Но по лошото в случая били репортажите в медиите, които представяли вярващите в Библията християни като необразовани хора, отричащи "научната" мисъл.

Според Дейвид Екман това събитие, съпътствано от промените в мисленето в университетите и коледжите в края на века, от блъснало вярващите в отбранителна

позиция. До този момент те са имали влиятелни позиции в образованието, правителството, бизнеса и изкуството. Но след известно време, смята Екман, много християни просто се оттеглили от съревнованието, започнали да потъват в посредствеността, станали подозрителни и скептични спрямо образователната система, и още по-лошо решили, че са по низши от останалите.

Преувеличавам ли? Как бихте постъпили, ако дъщеря ви дойде и ви каже, че Бог иска тя да бъде част от информационната система? Как ще си я представите – като ценен кадър в телевизията, или като редактор на водещ вестник? Или автоматически ще я посъветвате да си потърси работа в християнските медии?

Казвали ли сте някога думи като: "Е, като за християнски роман (или филм) беше доста добре"? Не казвам това, за да омаловажа значението на християнските медии, но е истина, че много млади хора се стремят към топлите и добре защитени местенца" и недобросъвестно избягват твърдостта на неприветливия свят. Съгласен съм с моя приятел Дейвид Екман, че е необходимо отново да завоюваме водещите позиции, които някога сме предали. Защото, щом живеем в "християнско гето", сигурно сме помогнали при строежа на стените му. Всичко това ще струва много труд и усилия, но християните трябва винаги да успяват там, където Бог ги е призовал. Когато и да приложим дарбите дадени ни от Него, Бог винаги прибавя Своята част от усилията. Именно това е искал да каже Исаия (48:17): "Аз съм Господ твоят Бог, Който те учи за ползата ти".

Честност

Има много принципи, директно приложими в света на бизнеса Един от най важните е честността. Божието Слово казва, че Бог мрази неверни теглилки (Притчи 11:1), а както знаете, везните и грамовете са търговски инструменти. Християнинът, движен от честността, трябва да се откроява с нея не само заради личния си успех, но и заради Бога, на Когото служи. Начинът, по който бизнесменът върши работата си и изпълнява всичките си задължения, както и качеството на продукцията му, ще определят въздействието му върху другите. Тогава той ще бъде не само благословен, но ще носи благословение.

Мултипликационен принцип

Господ е закодирал растежа във всяко Свое творение. Растежът се проявява при всеки стремеж. Това представлява библейският принцип на мултиплицирането (размножаването) в работата. Из дигането е естествена последица от следването на Исус и прилагането на дадените от Него дарби, но в комбинация с честността.

В Битие, глава 1, Бог казва, че всички ще дават плодове и ще се множат "според вида си". И тук се крие тайната: дали мултиплицирането представлява благословение, или е вредно? Някои хора само увеличават бъркотията и безредието. Но ако се базирате на Божието Слово, ако бизнесът ви се основава на християнските мотиви и методи, то вашият стил на работа може да се превърне в образец за подражание по целия свят, като носи благословение на много хора. А какъв е християнският мотив при бизнеспрограми? Всеки вид дейност трябва да поставя в център вниманието хората, които обичат Бога с цялото си сърце, които искат да прославят Христос и да служат по някакъв начин на човечеството.

Да служим на Бога и на човека

Друг важен принцип за всички християни, включително и за онези, които работят в "8 часовия свят", е формулиран в четвъртата Божия заповед "Помни съботния ден, за да го освещаваш". След като Бог е създал съботата, ще трябва да се съобразява

ме с нея особено в наше време, когато и млади, и стари са подложени на непрекъснато напрежение и стрес. Съботата оставянето настрана на всякаква делова работа в ден от седмицата една постоянна готовност да се доверите на Бога за завършване на започнатото. След като отделянето на десетък и финансовата увереност в Бога представляват доказателство за живота ни с вяра в Него, то съответната почивка за вас е предаване на деловите бизнес задължения в Божиите ръце. Всички ние имаме два много скъпи ресурса: време и пари. Много често ни липсват парите, необходими за онова, което Бог ни води да извършим, и все нямаме време да завършим задачата си. Какво правите, когато имате много работа, а разполагате с малко време? Сигурно работите все по упорито, по цели нощи, по цели седмици без почивка, жертвайки семейство, свободно време, църковни задължения, всичко само и само да успеете да се справите.

Съботната почивка е нещо повече от това, да не окосиш моравата в градината, защото точно това може да се окаже по резултатен начин за отмора от напрежението на ежедневието. Съботната почивка е толкова важна, че Бог я е включил като една от само 10-те заповеди!

Задължен съм на Фрейзър Хоуг, член на ръководството в Кона, за някои от следните пояснения за значението на Съботата:

1. Господ е Първият, Който е спазил съботната почивка. Той би могъл да продължи да създава още планети, галактики, растения. Но Той спрял и казал: "Край. Достатъчно."

2. Друга събота, задължително спазвана в Израел, било правилото да се сее семето 6 години и да не се сее на седмата. И понеже израилтяните не могли да се изхранват от труда на ръцете си, трябвало да се оставят в Божиите ръце, Той да промисля за тях.

3. Винаги работата ще бъде повече, отколкото бихме могли да свършим за времето, с което разполагаме. Ако Бог ни е водил ежедневно и сме се залавяли с онова, което Той ни е посочвал и по реда, който ни е определял, тогава Бог става отговорен за всичко, което не можем да изпълним. Това е духът на Съботата – партньорство и доверие в Създателя.

Ключът към този ден е подчинението. То е като дресировката на куче хвърляте 6 пъти пръчката и му казвате: "Хвани!" И ако след седмото хвърляне заповядаме "Седни!", това ще бъде изпитание за склонността му да се подчинява. Така че ние трябва да се научим да сядаме да отдъхваме, оставяйки Бог да довърши започнатата от Него работа.

В съблюдаването на съботния ден са включени още много неща: размишлението, развитието, празнуването, освещението, почивката и освежаването. Бог така е сътворил всичко, че ако рушим закона за Съботата, това ще ни пречупи. Не мисля, че може със сигурност да се определи точно кой ден от седмицата е съботен, още повече, че календарът не е боговдъхновен, за разлика от Библията. Той е създаден през 16 век и се е променял няколкократно.

Със сигурност обаче проповедниците не приемат, че съботният ден е в неделя, защото за тях това е един дълъг и тежък ден. Освен това, и в неделя имаме нужда от полиция, пожарна, бърза помощ и много други подобни служби. Но и онези, които работят в неделя, трябва да спазват Божия принцип за съботната почивка. Всички ние трябва да отделим един такъв ден от седемте дни на седмицата.

По време на Втората световна война нуждата от боеприпаси и други видове военни материали накара американското правителство да помоли фабриките да се опитат да работят цяла седмица без прекъсване: за работници, служители и машини.

Били направени предложения за сключване на договори с няколко корабостроителни компании.

Собственик на една от тях "Безопасно плаване" бил Уолтър О. Мелън, който приел договора, но отказал да подложи работниците на подобно изпитание. Правителството веднага го заплашило, че ще оттегли предложението договор. Тогава Мелън успял да уговори да му се даде допълнителен период от време, като гарантирал, че компанията му ще изпълни поръчката, без да се налага да се работи седмици наред без прекъсване. Не след дълго станало ясно, че християнинът Уолтър Мелън и компанията му ще успеят да изпреварят в производството конкурентите си, въпреки че работели само 6 дни от седмицата.

Какво да направите, ако забогатеете

Друг важен за християните бизнесмени принцип е следният: помнете, че Бог е Този, Който ви дава способността да печелите пари. Това сякаш е добре познато, но много често го забравяме.

Ако в процеса на работа започнете да се замогвате, спомнете си съвета към богатите:

"...и да не би да речеш в сърцето си, моята мощ и силата на моята ръка ми спечелиха това богатство. Но да помниш Господа, твоя Бог, защото Той е, Който ти дава сила да придобиваш богатство." (Второзаконие 8:17, 18) И още:

"Богатство, ако изникне, не прилепвайте към него сърцето си" (Псалм 62:10).

Павел пише на Тимотей да каже на притежателите на богатство да не робуват, нито да възлагат надежда на "непостоянното богатство", а да се уповават на Бога. Заръчва им още да вършат добрини, "да богатеят с добри дела, да бъдат щедри и съчувствени" (1 Тимотей 6:17 19).

Всички християни трябва да проявяват щедрост и да дават, но Бог е дал на някои хора таланта да правят пари и така да отделят повече средства за Божието дело. Можем да ги наречем "Богатите от Святия Дух". Павел счита тези хора за притежаващи дарбата да помагат (1 Коринтяни 12:29) или дарбата да дават (Римляни 12:8). Едно от многото средства на Божия промисъл е да дава на тези хора идеи, чрез които се печелят пари.

Някои християни смятат, че не е правилно да си богат, че богатството на един е натрупано за сметка на бедността на друг. Аз вярвам, че идеите са ограничението, пречещо на някои да се замогнат. Обикновено природните ресурси се считат за определящи за националното богатство на народите. Но тази теза вече е опровергана от Япония, Сингапур, Хонг Конг и Корея тези страни разполагат с ограничени природни ресурси и въпреки това са проспериращи. Ами вижте създаването на едва забележимите микро чипове, направени само от обикновен пясък, но подпомагащи хората ежедневно.

След като Бог ни дава силата да печелим пари, то ние, като християни би следвало да Го питаме как да ги употребим. Когато жертваме, трябва да го правим с желание и дори бихме могли да проявим щедрост, подобно на бизнесмена Ле Торнео, който отделял десятък, възлизащ на 90 процента от доходите му. Обяснението му било следното: " Не е важно колко пари давам на Бога, а колко от Неговите пари задържам за себе си".

Когато Бог ни благославя и открием, че разполагаме с повече средства, отколкото са ни необходими, значи е дошло време да Го помолим за ръководство. Попитайте Бога:

Какво да правя с излишните пари?

- Трябва ли да ги дам на някого?

- Трябва ли да ги отделя и да чакам Ти да ми посочиш как да ги вложим за Царството Ти? Друга причина, поради която бизнесменът често трябва да проявява щедрост, е фактът, че той работи в свят, в който доминиращото влияние е на царя на Тир. Както вече видяхме, самият Сатана на е стъпил здраво в областта на търговията. А когато щедро жертваме за Божия прослава, особено за мисионерска дейност, от където нямаме директна печалба, ние пречим и разрушаваме сатанинските дела на земята.

Бог търси отворени души, на които да се довери и чрез които да благослови други хора. Но ако те проявят алчност, Той ще спре да им дарява богатства.

Нов вид мисионерство

Необходимо е да се промени отношението ни към бизнеса. Имаме нужда от хора, търсещи Бога и решени да следват волята Му в професионалните си задължения. Трябват ни хора, изцяло от дадени на Бога и Царството Му, и убедени, че работата им е част от генералната цел да се установи господството на Исус на земята.

Срещнах се с един такъв човек. Не мога да го назова, поради деликатното положение, в което се намира. Той усетил Божия призив за мисионерстване и заминал за страна, в която съществувала забрана на проповядване на словото Божие. Там той открил малък завод за производство на електроника и само за няколко години бизнесът му толкова се разраснал, че за него работели няколкостотин души.

Този мъж дал възможност на Бога да запали въображението му и създал някои уникални електронни методи и нововъведения. Например, видях изработената в неговия завод кредитна карта. В нея е вложен микрочип с 30 минутен запис на текст от Евангелието. Друго негово изобретение е преносимо радио със слънчево захранване, което е настроено само на един канал християнска радиопредавателна станция. Е, разбира се, не всички нови продукти са с евангелизаторско предназначение производството има нужда и от големи пазари.

Друга идея на този човек беше да подреди християните до нехристияните край поточните линии, като по този начин улеснява вярващите да свидетелстват пред невярващите си колеги през работно време.

Как мислите, приятелят ми мисионер ли е? Не в традиционния смисъл, но той също е прекрчил границата с Библия в ръка.

Глава 10

Как да даваме

Случвало ли ви се е някога да си седите в колата в очакване на зеления светофар и да видите на тротоара свито семейство мъж, и дете а мъжът държи табела с надпис: "Работя за прехрана". Какво ще направите? След това се прибирате вкъщи, отпускате се в креслото и преглеждате пощата попадате на един куп сметки, няколко рекламни брошури и 2 писма. И в двете послания се искат пари за подпомагане на гладуващи в Северна Африка или за разпространение на библии в Русия. После прелиствате списание, а там попадате на снимката на малко негърче с огромни очи. Под нея ви напомнят, че с парите от сутрешното си кафе можете да нахраните бедното момиченце.

Как ще реагирате на всичко това?

Някои стават безчувствени към всички тези апели. Те се разграничават от бездомните, като се успокояват с мисълта, че ако някой наистина иска да работи, може да си намери работа. Други просто полагат по голямо усилие на волята, за да забравят изражението на мъжа край светофара, гледат напред през стъклото на колата и нервно

очакват смяната на светлините, търсят нова станция по радиото и дори проверяват автоматите за заключване.

Когато биваме постоянно атакувани от заобикалящата ни бедност, ние или ставаме по безчувствени, или се отчайваме. До ри когато се ограничаваме в жертване само за църквата, пак ни се представят повече нужди, отколкото бихме могли да задоволим. Как можем да останем чувствителни към човешкото нещастие и да се отворим за Бога, когато решим да жертваме?

Жертване при ръководство от Святия Дух

Единствения начин да запазим чувствителността, разумността и добротата на сърцата си е да помолим Бога да направлява средствата, които искаме да дарим. Защото първата стъпка към научаването, как да даваме е да питаме Бога. Той ни е обещал, че овцете Му ще чуват неговия глас. Веднага можете да решите, че когато ви се наложи да се сблъскате с нечия нужда, най напред ще Го питате трябва ли да й отговорите и каква сума да дадете. Ако Той ви каже "Не", ще трябва да Му повярвате, че Той ще помогне на нуждаещия се по някакъв друг начин.

Понякога точно това ще бъде проверка на склонността ви към послушание. През 70 те години в Зимбабве (после Родезия) работеше малка група с ръководител Дон Прайс. Един от членовете беше висок, слаб, русокос норвежец Бьорн Скиелботен. В един декемврийски ден младежът пожелал Дон да се моли заедно с него защото след едногодишно мисионерстване в Африка трябвало да се върне в Норвегия, за да отбие военната си служба. Той знаел че ще замине, но не знаел кога точно да отпътува и искал да пита какво мисли Бог за това.

И така, Дон се молил заедно с Бьорн и предложил момчето да тръгне в края на месеца, т.е. на 31 декември, когато за Швейцария щяла да отлети цяла група студенти на У\УАМ. Имало възможност Бьорн да отиде с тях до Люксембург, а оттам да продължи за Осло. Младежът се съгласил и много скоро ежедневните задължения изместили този въпрос от ума на Дон.

Един ден преди отпътуването норвежецът пресрещнал ръководителя си с въпроса:

- Все още ли си убеден, че е Божията воля да тръгна утре?
- Да отговорил Дон и заровил из паметта си, за да си спомни за какво точно са се молили в онзи декемврийски ден. Да, почувствах, че Бог ни определи датата, а ти?
- Ами... да промърморил Бьорн.
- Защо питаш? Какво се е случило?
- Ами... нямам пари. Мислех си, че щом Бог ми казва, че трябва да се прибирам и ми определя кога да го направя, Той ще ми осигури и парите за пътуването. Трябват ми 200 ранда за билет.

Опитах се да направя резервация, но все още нямам никакви пари,за да я потвърдя.

Дон заклатил глава, опитвайки се да скрие изненадата си. И как би могъл да обясни на момчето, че въобще не е предполагал,че няма пари та нали бил от една толкова богата страна като Норвегия! А между другото оставали по малко от 24 часа до полета.

Нека проверим нещата и да питаме Бога дали не сме обърка ли датата предложил Дон. След молитвата Бьорн продължавал да твърди, че трябва да тръгне на следващия ден, а Дон се съгласил, защото бил почувствал същото, макар че би предпочел да са сбъркали. Веднага започнал наум да прехвърля различни варианти би могъл да помоли някои свои приятели да му заемат необходимата сума или да измисли нещо... Но всичко, с което разполагал,били 24 часа. По някакъв начин Господ трябвало

да осигури 200 ранда. Дон и Бьорн решили да се оставят в Божиите ръце и да се срещнат на следващия ден на аерогарата.

Дон бил зает до последната минута с опаковането и подготвянето на групата за Швейцария. В чакалнята пред погледа му изникнала русокосата глава на Бьорн. Момчето стояло край сака и спалния чувал с глава, сгушена между раменете, и едва забележима измъчена усмивка.

- Какво става, получи ли парите/ го запитал Дон.

- А не, но предполагам, че Господ все още има възможност да ми изпрати пари, макар и в последната минута, нали? промърморил норвежецът.

Дон се запътил към пропускателните входи, за да помогне на младежите от групата, които весело се смеели и бърборели, тътрейки тежките си чанти. Коствало му много усилия, за да скрие безпокойството си, което бързо преминавало в паника. Все пак този млад човек вярвал, че Бог ще му помогне! Дон смятал, че е напълно сигурно, че някой е почувствал ръководство да даде пари на Бьорн или пък, че някакво неочаквано дарение ще пристигне в последния момент по пощата. Но нищо подобно не станало, а самолетът вече бил готов за излитане. Нямало да бъде лесно да се обясни всичко това на момчето, чиято увереност в Божия промисъл щяла да претърпи крах.

Дон седнал в чакалнята и започнал да вади от джобовете си всички пари, с които разполагал, надявайки се, че ще стане чудо и те ще се окажат достатъчно за един билет до Люксембург. Оказало се, че малко не му достигат. Тогава той извикал жена си и секретаря си, обяснил набързо каква е ситуацията и ги накарал да изпразнят портфейлите си. За съжаление прибавили само няколко ранда и центове. В това време групата вече минавала паспортна проверка, а някои се качвали по ръкава за самолета.

Дон! Дон! извикал някой. Бил Майк Килън, един от заминаващите за обучение в Швейцария. Това е за служението ти тук!

Младежът размахвал плик, в който, Дон знаел това, били запечатани пари. “Е, Господи, този път изчака доста дълго!” – му минало през ума. Сумата била достатъчна, за да се купи билет за Бьорн. И тогава чул ясният и отчетлив Божи глас: “Тези пари не са за него!” Сърцето му помръкнало. Дон се обърнал назад към младежа, който все още се надявал и чакал, гледайки безучастно през прозореца. Повечето пътници били вече в самолета. Опитвайки се да се поуспокои, Дон си помислил, че норвежецът вероятно не е видял плика с парите и се обърнал мислено към Бога: “Добре, Господи, няма да му дам тези пари, но те моля да направиш нещо веднага...”

Точно тогава пред него изникнало едно момиче Телма Бродрик, дошла наскоро в Родезия. Тя била дошла на летището само, за да изпрати някои свои заминаващи за Швейцария приятели. Телма споменала, че има 200 ранда в пътни чекове които взела със себе си, ако възникнат неочаквани разходи, но решила да ги даде на Бьорн, защото ѝ се сторило, че Бог иска това от нея.

Дъхът на Дон спрял. Той промърморил набързо някакви благодарности и хукнал към обменното бюро. Докато получи парите, цялата група била вече в самолета. Борн, нищо неподозиращ, бил с гръб към Телма и Дон и разговарял с жена му Сесилия. Още преди да стигне до него, Дон видял как билетният служител се приближил и казал: "Г н Скиелботен, един клиент анулира резервацията си и можете да си купите билет".

Борн си взел сака и тръгнал след служителя, докато Дон се втурнал в бяг и ги догонил точно в момента, когато на касата поискали парите за билета. Преди момчето да успее да отговори, той мушнал банкнотите през гишето. Накратко разказал на изненадания младеж за случилото се, прегърнал го и го изпратил зад преградата за паспортна проверка.

Даване без стремеж за обвързване

Втората стъпка към правилно мотивираното дарение е да се от кажете от правата си над парите, които давате. Много хора нарушават правилното използване на средствата, защото искат да продължат да разполагат, макар и косвено, с парите, които даряват, искайки да имат думата в тяхното разпределение и оползотворяване. Несъзнателно те се опитват да упражнят контрол както над човека, така и над служението, за което са решили да отделят парична помощ.

След като определяме сумата, не би трябвало да се опитваме да манипулираме хората чрез парите си. Ако сте послушали Бог и сте дали на посочения от Него човек, то доверете Му се, че пак Той ще го води и ще му покаже за какво да изхарчи парите ви.

Третият важен принцип при даряване сякаш звучи като отрицание на току що казаното, но е действително необходимо да разберете за какви цели са употребени парите ви. Отчетността на средствата дадени за Божието дело е нещо съвсем библейско и е отчасти ваше задължение. Опитайте се да откриете каква част от сумата е била отделена за съответното служение, за административни нужди или за по-голяма печалба.

Всички ние се проявяваме по различен начин, когато решим да дадем нещо. Някои обичат да дават на хора, а други предпочитат да подпомагат планирани дейности с начален и краен срок. Има и такива, които влагат средства за обучение на вярващите или в медиите, за да увеличат размера на дарението си.

Няма нищо лошо в това да имаме отделни предпочитания, но трябва винаги да сме отворени за Светия Дух и водителството Му. Според мен повечето хора предпочитат да дават пари на други хора, докато църквите и домашните групи отделят средства за проекти.

Ние в "Младежи с мисия" станахме свидетели на един друг феномен едни християнски организации подпомагаха други такива. В моята книга "Побеждаващият Божи път" съм разказал за всички трудности и препятствия по време на първите ни опити да купим кораб за мисионерски цели. Бог беше накарал такива организации като Клуб 700, Църквата на Светиите от последните дни, Улица Хънтли 100, Евангелската Асоциация на Били Греъм и Кръстоносците на Дейвид Уилкинсън, да отделят големи суми от собствените си фондове, с което в крайна сметка ни помогнаха да купим първия си милосърден кораб "Анастасис".

Всички тези пари фактически бяха взети от общата хазна на Христовото тяло и ако ние се бяхме поддали на изкушението дори Да си помислим, че сме по специални, по важни от другите мисионерски организации, помощта щеше постепенно да секне.

Да получиш Божия поглед върху нещата

Сигурно сте забелязали тенденцията някои нужди да ви убягват от погледа и вниманието. Всеки се чувства по-отговорен за своето семейство, за собствените си приятели, църква, родина. Но Господ Бог на цялата земя непрекъснато се опитва да ни накара да се издигнем над нашия малък свят, защото Неговата загриженост и внимание не се ограничава само с нашите национални и лични обвързаности. Вземете си един хубав атлас и го проучете, прочетете международните новини в списанията, разберете най-важното за целия свят, молете се за целия свят и когато жертвите, жертвайте според Божията воля за целия свят.

Научете се да не изхвърляте пощата, защото писмата, които получавате от мисионерите, не са излишни, доколкото те ви за познават с работата на Божиите служители в различни части на света. Доколкото е възможно, трябва да познавате

съдържанието на посланията или да ги дават на някой, който също се интересува, като остават отворени за Божието ръководство .

Как да вземаме дарение

Вероятно този въпрос представлява важна част от службата повечето църкви. Проповедниците завършват библейските училища и семинари, за да се научат как най-добре да организират службите си. Голяма част от седмицата им отива за учене и подготовка за времето, когато ще застанат на амвона, за да проповядват Музиканти и ръководители на хвалебни групи също с години изработват уменията си и часове наред се подготвят за неделните хваления.

Но къде могат хората да се научат как да организират събирането на дарения и колко време отделят за молитва, с която да питат как да разрешат този въпрос? Обикновено дарението в църкви те е придружено от музика или песни, с които се настройват умовете на хората на вълна "пускане на пари", докато кутията за диска обикаля редиците. В Библията се говори много за даренията препратките са 356 и всички те съдържат драматизъм и вълнение. Обикновено ръководителят е този, който получава ръководство от Бога и насърчава хората да дават. Даренията в Библията не са вместени между "по-духовните" части на службата, защото самите те са дълбоко духовни и често пъти лишени от видима радост.

Прочетете, например, за строежа на първата скиния в Изход 25. Забележете, че нуждата е подбудила сърцата на хората нужда, която трябвало да бъде задоволена чрез много внимателно разпределение на злато, сребро, бронз, масло, есенции, скъпоценни камъни, багреници и боядисани в червено кожи. Всички тези материали трябвало да се набавят от дарения.

Мойсей също изискал от тези, които умеят, да участват с платен труд (Изход 35:10). Забележете каква огромна разлика съществува между старозаветните и настоящите дарения. Сега ние обикновено използваме подноси, или още по-лошо, торбички, заковани на пръчка, в които незабелязано пускаме левчетата и стотинките, които са ни се откъснали от портмонето. Децата на Израел, обаче, трябвало да товарят даровете на каруци и да ги трупат на голяма купчина пред Бога. Това мероприятие траело няколко дни, докато свещениците дадели знак, че количеството е достатъчно. Винаги събраното било повече от необходимото за предстоящата работа в името на Израилевия Бог.

Виждали ли сте някога подобна картина във вашата църква? Аз никога не съм присъствал на такова изливане на любов към Бога. Затова пък все пак съм бил свидетел на изобилна жътва и се понаучих как да насърчавам хората при такова пълно с живот даряване. Духовните водачи трябва да правят основните дарения.

Започва се от духовния водач и готовността му да приема Божието ръководство по отношение на даренията, както и с желанието му да се подчини и да засвидетелства това пред хората. Не искам да кажа, че всяка неделя трябва да се запланува някакъв вид проява на голяма щедрост, като примера с Мойсей, но съществува период на първоначално даряване, в което Бог води някаква група от хора. Именно тогава духовните лидери трябва добре да се вслушват в Божието Слово и да водят вярващите, като отделят по-щедро, по-голяма част за дарение от личните си запаси, отколкото обикновено.

Както вече споменах, Бог ни посочи един замък в Германия, който купихме. В него бяха настанени 1000 души по време на Мюнхенските Олимпийски игри, а след тях останаха около 100 души ръководство и студенти, които си бяха платили. Изплащането на замъка Хурлах стана чрез няколко вноски, но за една от тях парите

вобщо не ни достигаха трябваха ни още около 200 000 дой че марки или приблизително 120 000 долара, които да внесем в срок от 2 месеца.

Събрахме се всички лидери общо 6 души в тесния апартамент на Дейвид и Каръл Бойд, седнахме около кухненската маса и в обща молитва попитахме Бога как смята да посрещне и отговори на нуждите ни. Ижчакахме известно време в безмълвно пребъждане в Неговото присъствие и не след дълго Го чух да ми говори: "Дайте всичко, което имате и ще ви се върне десетократно, като взема необходимото от ръководството и студентите. А на тях ще върна десетократно, като взема средства извън У.А.М.

Когато казах на останалите какво съм почувствал, всички се съгласиха. Някой изказа мнение, че Бог иска ние да направим основно дарение и че ще изпитаме велика радост от това.

Джон Бибкок, отговорника по издръжката, също се съгласи, с думите: "Като лидери трябва да започнем първи. Ние с жена ми цяла година спестявахме, за да можем да си отидем до Щатите за дипломирането на децата, но вярваме, че можем да дадем тези пари". Тогава Джон извади чек за няколкостотин долара и го остави на масата.

Ние го последвахме и събрахме по груба сметка 1200 долара. На следващия ден представихме нуждата пред ръководството и студентите, без да им казваме, че Бог е определил нашите дарения да съставляват 1/10 от техните. Спокойно обясних на стоте младежи да изчакат в смирена тишина и да попитат Бога какво и колко трябва да дадат. След като изчислихме всички пари и чекове, включително и стойността на дарените ръчни часовници и фотоапарати, се получи обща сума, 10 пъти по голяма от дадена та от нас, лидерите. А през следващите дни започнахме да получаваме финансова помощ и материални подаръци от различни хора повечето вярващи от Германия. Така всичко събрано се увеличи десетократно и успяхме да изплатим поредната вноска за замъка. Оттогава често съм ставал свидетел как Бог изисква от една малка група лидери да дарят 10 % от онова, което по-късно бива отделено за дарение от по голяма група хора. Понякога сумата не възлиза точно на 1/10, но това се получава, защото лидерите трябва да се упражняват в проявление на по-агресивна вяра, защото те определят крачката. Колкото по жертвоготовни са ръководителите, толкова повече дават от собственото си техните последователи, дори и да не знаят какво са извършили водачите им нали Светият Дух знае жертвата, която са направили и именно Той движи хората да вървят в крачка с онези, които ги водят в подчинение и послушание пред Бога. Както се казва в Съдии 5:2: "Задето взеха водителството в Израила военачалниците, задето доброволно им се предадоха людете... ". Вдъхновението на вярата на водачите се мултиплицира сред хората чрез дейността на

Светия Дух

Цар Давид дава пример за богато дарение, като започва събирането на средства и материали за изграждането на храма. В царе 29 най напред се описва какво е дал лично Давид в злато , сребро, бронз, желязо, дървен материал, оникс и скъпоценни камъни, а чак след това се изброяват даренията на поданиците, решили да последват жертвата на своя цар.

Даряване на вехтории

Понякога Бог кара вярващите да правят особен вид дарения такива, каквито никога не бихме могли да си представим. Когато бях малък, баща ми вкара един джип върху платформа, за да го покаже на вярващите и да ги пита иска ли някой да го купи и да го подари на някой мисионер в Африка. Тази процедура му коства много усилия,

защото периодически се налагаше да се маха преградата между аудиторията и залата за общение. Тогава присъстващите биваха подлагани на драматичното изпитание да жертват или не. А аз бях очарован по онова време от вида на раздрънкания джип и от въображаемото ми пътуване с него из африканските джунгли. До такава степен бях завладян от тази мисъл, че реших да дам за него парите, които упорито събирах, за да си купя кола. И много години по късно имах щастието да карам същия този джип в Западно африканската джунгла, на път за мисионерско служение в Бенин.

Следвайки татковия пример и Божието подбуждение, често насърчавал правенето на необичайни на вид дарения в У\УАМ. Веднъж, например, направихме дарение от вехтории, за да подпомогнем строежа на Университета на нациите в Хавай. Всички се молихме, след това, почувствали водителството на Святия Дух, се отправихме към струпаните стари вещи зад сградата. Всеки от нас си избра по нещо, за което трябваше да плати по собствено усмотрение. Някои пък написаха отделни обещания от Библията или направиха цели писмени декларации за съгласие с Божията воля върху части от дървенията на изхвърлените мебели, или простовърху счупени дъски и дъсчени прегради. Младежите знаеха, че всичко, което са надписали, ще бъде заличено боядисано или изгорено, но важното беше, че посланието ще се помни от Бога и от тях самите.

И след време, когато се натъквах на разкривените надписи, ми се искаше да плача при мисълта, че децата, оставили инициалите си върху парчета от вехтории, са помогнали на Университета да обучи самите тях за мисионери. Само си представете младеж на тяхната възраст, който седи зад чина в класната стая и се пита къде ли се намира онази малка, назъбена дъсчица с неговия надпис отгоре!

Даряване на хлябове и риби

Друг път се нуждаехме от 250 000 долара, за да завършим строежа на крилото за обучение към Университета на нациите в Хавай. Събрахме се общо 12 ръководители и Бог насочи вниманието ни към онзи момент, когато Христос нахранил 5000 души само с 5 хляба и 2 риби. Бяхме поставени в не по-лесно положение от това, в което се намирали апостолите. Аз почувствах, че Бог иска ние да постъпим също като момчето, дало обяда си – така и ние да дадем каквото имаме, а Той ще го умножи.

И така, в молитва попитахме Бога какво количество трябва даде лично всеки един от нас, като вярвахме, че Той ще увеличи сумата чрез дарение от по голяма група.

По онова време част от ръководството в Кона бяха Алън и Фей Уилямс. Въпреки че не разполагали с никакви средства почувстваха как Бог им казва да Му се доверят и че ще разполагат с 1000 долара съвсем скоро. Те не споменали на никого за това, а само почнали да се молят. След няколко седмици те получиха 1000 та долара по пощата. Д-р Брус Томпсън пък усетил, че Бог го кара да се обади на някакъв негов познат и да поиска 2000 долара. Така и Брус даде своята част от дарението ни.

След като събрахме приблизително 25000 долара, свикахме няколкостотинте души студенти и персонал, и им оповестихме намерението си да организираме вечеря и дарение "Хляб и риби" По онова време между отделните сгради имаше голяма поляна, на която насядахме. Обяснихме каква е нуждата ни а тя беше доста голяма трябваше да съберем 250 000 долара от около 700 души.

Повечето младежи бяха изненадани, но имаше и такива, в чиито очи прозираше вълнение. Накрая аз прочетох известната история за петте хиляди нахранени от Исус хора. След това лидерите тръгнаха между студентите с кошници, пълни с френски франзели и сушена риба. Докато всички ядяха, питаха Бога трябва ли да направят някакво дарение и какво трябва да бъде то. Хвалебната полинезийска група "Островен

бриз" водеше хвалението, а лидерите събираха парите във вече празните кошници. Когато Мартин Ридигер, човекът, който броеше събраните до момента пари, ми донесе първата вноска, аз прекъснах пеенето и отбелязах: "И така, събрахме 1200 долара от необходимите 250 000!" Настъпи тишина сред насядалите по поляната младежи. Тишина на падащи духом хора.

Въпреки това продължихме пеенето и хвалението и тук там някой подписваше чек или бъркаше в джоба си за пари.

След известно време Мартин дойде с втори резултат още 6000 долара бяха събрани за строежа.

Въпросната служба продължи почти 2 часа, като сумата нарастваше от 6000 на 14 000 долара, след това на 32 000, 47000 и накрая стигна числото от 100 000 долара. За много от студентите това не беше въпрос на решение, да дадат онова, с което вече разполагат, а да жертват сума, за която нямат представа откъде ще се вземе – също като Алън и Фей Уилямс.

Започна да пада мрак, свечеряваше се. Тогава едно семейство от Минесота написа нещо на едно листче и го пусна в кошницата. Те бяха изгубили сина си след автомобилна катастрофа в началото на годината. Момчето завършваше гимназия и имаше намерение да учи в нашия технологически отдел. Оказа се, че тези хора са решили да дарят няколко декара земя, която трябвало да наследи синът им. Цената ѝ, прибавена към общата сума, събрана от нас допълни доларите до 250 000.

Когато Мартин оповести новината, всички избухнаха в аплодисменти, като славихме Бога за пътя, по който ни изведе от нуждата, в която бяхме изпаднали.

Божият промисъл е осъществим във всички случаи, но хората, от които зависи той, трябва да се подчинят на Бога. Ако Го слуша ме и вършим онова, което Той иска от нас, всички нужди ще бъдат задоволени чрез дарения, защото Бог вече е осигурил необходимите средства и хората, които са готови да посрещнат чудото в послушание.

Хвърляне на пари върху одеяло

Веднъж, докато пътувах към Питсбърг, където трябваше да говоря на една конференция, Господ ми проговори: "Искам да събереш средства за новата телевизионна станция, която смятам да построя в града". Бях напълно изненадан, защото изобщо не знаех дали някой има намерение да организира християнски телевизионен канал. Веднага след като пристигнах, съобщих на домакините за това, което ми даде Господ. Рус Бикслър, председателстващият на конференцията, застана като вкопан срещу мен, с отворена уста и втренчен поглед. Най накрая успя да проговори:

- Лоурън, аз организирам телевизионна станция, но ти трябва да разкажеш всичко това пред целия комитет, защото някои от хората не са убедени, че идеята е от Бога.

По късно се срещнах с групата, която смяташе, че проектът е по Божията воля, и те предложиха аз да събера даренията. Прибрах се в стаята си и в молитва попитах Бога как да организирам дискаса. Той ме насочи към Геден, който постлал дрехата си и по молил хората да хвърлят върху нея златото. Придържайки се към този пример, взех едно одеяло от хотела и същата вечер призовах всички присъстващи да хвърлят онова, което са решили да дадат, върху одеялото. Залата беше огромна, с високи балкони. Хората се устремиха към подиума и хвърляха пари.

Онези, които седяха на балкона, само се надвесваха над перила и хвърляха пари долу върху одеялото. През цялото време всички пееха и екзалтирано хвалеха Бога, казвайки, че са се подчинили на волята Му. Някои дори хвърляха бижутата си и така ситуацията съвсем заприличваше на историята с Геден. Но най голямото вълнение

настана, когато се оказа, че събраната сума възлиза на 25 000 долара, т.е. точно толкова, колкото е дадена в Съдии 8:26

Така телевизионната станция беше построена. Междувременно Рус Бикслър съобщи, че разполагат вече с 5 такива станции.

Това преживяване в Питсбърг не беше единичен случай. Имаше едно подобно боговдъхновено жертване в Англия, по време на Библейската конференция, когато хората струпяха всичко, което бяха решили да дадат, а след това пяха и танцуваха в огромно хоро. На пасторската конференция в Ероухед Спринг, Калифорния, трябваше да следваме примера от Деяния 4:37 и да положим парите "в краката на апостолите" в случая, в краката на библейските учители. Методите биваха различни, но обикновено бяха драматични и пълни с действие, защото даренията изискват раздвижване от страна на хората – те излизат отпред пред всички и дават, а не си стоят пасивно на столовете в очакване край тях да мине дискоса.

Ако сме чувствителни към Святия Дух и ръководството Му, даренията ще станат най-съществената част от живота ни. Често и ще получаваме в замяна на онова, което даваме. Както се обещава в Словото Божие: "Давайте, и ще ви се дава. Добра мярка, натъпкана, стърсена, препълнена, ще ви дават в пазухата, защото с каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмеря" (Лука 6:38).

Глава 11

Невидимите начини на подпомагане и издръжка

Вероятно най-труден за онези, които са решили да мисионерстват, си остава паричният въпрос. Как можете да сте сигурни, че парите ще се намерят тогава, когато ви трябва? Ами ако трябва да издръжате и семейство? Ще можете ли да се грижите за издръжката на детето си, ако иска да учи в колеж? Много християни употребяват термина "мисионер на вяра", който сякаш звучи заплашително. Можете да си зададете въпроса: "Ами ако нямам достатъчна вяра, за да бъде мисионер?"

Най-напред трябва да разберете, че след като Бог ви призовава на пълновременно служение, значи знае всичко, от което се нуждаете. Той знае колко деца имате или ще имате. Той се грижи за здравето на родителите ви. Той вижда дори разваления зъб на дъщеря ви. Бог е практичен. Не се страхувайте да се подчините на волята Му, като си мислите, че Той не мисли за всички ваши проблеми. Той мисли не само за тях, но и за нуждите, за които въобще нямате представа, че ще възникнат.

За това говорихме във втора глава – тайната, която носят птиците. Небесният Отец е отговорен за тях и затова те не се тревожат за нищо. А Той наистина носи отговорност за вашето оцеляване.

Бог подпомага пълновременните служители по различен начин. Не се опитвайте да Му диктувате начините за вашата издръжка. Някои хора не могат да забравят гордостта си и просто да разчитат на онова, което ще получат от хората. Грешката им е, че искат да пристъпят към служение, но само ако могат сами да поемат разходите си. Други пък попадат в капана на духовното възгордяване като вярват, че единственият начин да работят за Бога е като само Той трябва да поеме ангажимента да накара хората да жертват, без обаче да знаят за нуждата им. А има и такива, които прекалено много разчитат на хората – те се надяват повече на личните си познания, отколкото на Бога, и ако Той ги води да постъпят по малко по различен начин, те ще се сблъскат с невъзможността напълно да Му се доверят.

Библията казва, че вярата идва от слушане на Божието Слово. Независимо от това дали сега започвате служението си, или от го дини работите за Бога, вслушвайте се в думите Му и правете само онова, което Той ви води да извършите.

Прочетете различните опитности, описани в Библията:

- Когато Исус и Петър се нуждаели от пари, за да си платят налога, Господ изпратил Петър на риболов, като му казал, че ще намери златна монета в устата на риба.

- Когато синовете на Божия служител щели да бъдат продадени в робство поради дългове, Елисей казал на майка им, вдовицата, да отиде при съседите си да поиска съдове, като започне да сипва вътре маслото, което има. Докато наливала съдовете, Господ увеличил количеството на маслото, така че жената започнала да го продава и натрупала средства за живеене.

Когато Илия бил гладен, Бог го посъветвал, казано на съвременен език, да "призове за събиране на средства". Но вместо разпращането на хиляди писма към потенциални дарители с надписани готови пликосе за отговор, било му казано да отиде при една жена много бедна и направо да я помоли да му даде нещо.

Кой начин на подпомагане е най библейски? Продажбата на масло? Директната молба? Когато четете Писанието, ще се натъкнете само на една закономерност на Божия промисъл за издръжката на пълновременните служители: разнообразието. Левитите живеели от онова, което израилтяните носели в Божия дом. Пророците често разчитали на спонтанно възникнали желания за жертване, както и на гостоприемството на приятелите си. За известно време апостол Павел правил шатри и работил "ден и нощ", за да се издържа в началото на своята дейност в Солун (1 Солунци 2:9). Друг път пък приемал дарения или пък хора, като Лидия го хранили и приютявали в домовете си.

Докато навърши 30 години, Христос живеел от спечеленото от Него като дърводелец. Но когато пристъпил към пълновременното Си служение, живеел с хората и ядял на трапезата им. Както видяхме в предходната глава, Той имал няколко близки приятели, които се отзовавали на нуждите Му. Божият Син имал поддръжници (Лука 8:3).

Историята за монетата в рибата разкрива безрезервността, която Исус можел да разчита на Божията помощ.

Повтарящият се елемент в преведените примери е пълното подчинение на Божията воля. Ключът към невидимите начини на подпомагане е чуването на Божия глас и послушанието във всичко, което Той желае да извършите. Пазете се от опасността, която крие мнението ви, че всеки път Бог ще ви води по един и същи път. Бъдете гъвкави и отворени за Неговото ръководство.

Питайте Бога каква стъпка да предприемете. Някой път Той може да иска да кажете на други хора за нуждите ви. Подчинявайте Му се! Възможно е понякога да ви накара да мълчите и само пред Него да изложите проблемите си. Подчинете Му се и тогава. Или пък ще трябва да направите някаква инвестиция, или да продадете нещо свое. Послушайте Го! Той може дори да ви предостави възможност за развитие на някакъв бизнес. Отново се възползвайте!

Но внимавайте за всички онези възможности и пътища, които ще ви отклонят от пълновременното ви призвание. Но пък и не се опитвайте да правите изобретателни алтернативи, с които да насилвате Господ да промисли за вас според вашето желание и начин. Всички чудеса на Божия промисъл се проявяват, ако се спазва съветът на Мария на сватбата в Кана Галилейска: "Каквото и да ви каже, направете го".

Керън Лафърти била компаньонка в някакъв нощен бар, когато Бог я призовал към пълновременно служение. Тя била наясно, че ако продължи да се подвизава като

платена бар дама, ще печели луди пари, но знаела също така, че това означава проява на непокорство. Пред нея стоял въпросът, от какво ще живее, ако напусне бара.

По време на библейските уроци в църквата на Калвари, Южна Калифорния, Керън си спомнила за 6 та глава на Матей, стих 33. фразата просто заседнала в съзнанието ѝ. След урока жената взела китарата си и мелодията сякаш сама зазвучала в съзвучие с думите: "Царството Божие търсете най напред...". Може би и на вас в момента ви зазвучава добре познатата мелодия на песента, която се пее по целия свят и която била чута за първи път от Керън:"... Всичко останало Бог ще ви даде. Алилуя Алилуя". Керън бързо записала гамите и продала новосъздадената песен на няколко издатели. Понастоящем тя е мисионер и живее в Амстердам, а преиздаването на вече нотираната песен продължава да ѝ носи печалба, с което тя посреща част от мисионерските си нужди.

Проверовъчен списък за проверка на вашето движение напред

1. Бог ли ме кара да направя това нещо?

Как разбирате дали Бог ви говори? Ще ви дам само няколко кратки характеристики и съвета. Помнете, че всяко едно впечатление може да се получи само от 4 източника: вашето съзнание, нечие друго съзнание, Бог и Сатана. Лесно може да бъде заглушен гласът на дявола: заповядайте му да млъкне в името на Исус. Както е казано в Яков 4:7, съпротивлявайте се и Той ще избяга от вас.

Как може да се справите с вашето собствено въображение? Да ли Бог желае да извършите нещо, или всичко е породено от огромното ви желание и вие само си мислите, че идва от Бога. С цел на истина да го чуете, попитайте Го и Го помолете да не дава път на всички мисли, които не са в съзвучие с Неговата воля (1 Коринтяни 10:5). Тогавя Бог ще спре наплива и бъркотията от ваши и чужди идеи, ще ги заглуши и така ще ви позволи да чуете по ясно Неговия глас. Ако сте готови да Му се подчините, Той ще ви изясни желанието Си.

Помнете също така, че ако ви говори Бог, това ще бъде потвърдено или чрез обстоятелствата, или чрез съгласието на околните, например на духовните лидери, или чрез знак. Бог не избягва повторението, ако вие откровено желаете да следвате волята Му. Вземайте всички решения в Божието присъствие, записвайте си ги, ако трябва, и накрая действайте (Евреи 2:2).

2. Какво ще ми струва това?

Изработването на перспективен бюджет е много съществена част от послушанието на вярващите. Някои смятат, че духовните хора са особен вид дремещи, живеещи сякаш насън личности, че те вървят по въздуха, като ангели поставят твърда основа под краката им при всяка стъпка.

Интересен е фактът, че едно от най великите чудеса, описани в Библията, започва с разработен бюджет. Когато Исус казва на апостолите да нахранят множеството, Филип прави бърза сметка и изчислява, че 200 динария няма да са достатъчни за поемане на разходите. От своя страна, Исус не го смъмря за това, защото не е намерил нищо недуховно в това, да се прави разчет на средствата.

Направете списък на необходимите ви неща. Независимо от това дали ще се заемете с мисионерската кариера, или за определен срок от време ще участвате в някакво мероприятие, задължително е да проучите цените, разходите и да си запишете всичко.

Когато си правите разчета, избягвайте да предвиждате варианти на крайна бедност или задоволяване на особени екстравагантности. Една млада жена, решила да разчита на Божията помощ в мисионерството, ми зададе въпроса: "Бог ще ми даде ли пари за козметика?" Ако едно нещо е необходимо за вас, то Той го смята за важно. Но,

от друга страна, би трябвало да не забравяме, че Бог е обещал да отговаря на нуждите, а не на капризите ни.

3. Какво имам?

Всеки път, когато Бог ви говори, има предвид и онова, с което вече разполагате. Той не помага с чудесата Си, докато вие не започнете със собствени усилия да придвижвате нещата. Петте хиляди са били нахранени, като в началото едно малко момче решило да отстъпи яденето си. Илия попитал бедната вдовица: "Какво имаш в дома си?" (2 Царе 4:2), а тя отговорила: "Нищо друго, освен малко масло".

Това, което вече имате, може би ви се струва, че е почти нищо, но Бог иска да го дадете някому. Имате ли кола за продажба? Държите ли нещо за черни дни? Попитайте Бог какво да направите с онова, с което разполагате. Той може да желае да продадете нещо, или да ви накара да инвестирате в нещо част от собствеността си. И отново пълното подчинение на волята Му е ключът към всичко.

Има хора, които неправилно смятат, че единственият начин да проявят послушание е да не притежават нищо. Христос казва на младия богаташ да раздаде всичко, което има, но не дава същия съвет на Никодим, въпреки че и той е бил от знатните хора.

Има много случаи, когато Бог казва на хората да раздадат и малкото, което имат, въпреки че те самите Го молят за пари. Много често начинът за получаване на пари е да се дадат пари, като това е извършено в послушание, а не с користна цел или с цел манипулиране на някого.

4. Аз ли трябва да кажа на другите за нуждата си?

Още в началото на дейността на У...АМ почувствах, че нашите работници не бива да запознават хората с нуждите си. Години наред не съм споменавал за финансовите затруднения на У...АМ в нито едно писмо, в нито един вестник. Не смятах, че това е единственият библиейски начин за организиране на мисионерска дейност – просто това бе пътят, по който Бог ни водеше.

Докато веднъж през 1971г., когато бяхме в процес на закупуване на първото ни собствено имущество – хотел в Швейцария – аз почувствах, че Бог иска да напиша за читателите на брошурите ни (отпечатвахме ги в няколко хиляден тираж) колко много вярваме в Божия промисъл и че бихме искали всички наши съмишленици да се молят за нас.

Бях изненадан от собствената си реакция на това ръководство – последва вътрешна борба в мен дали да се подчиня и да напиша посланието. Не осъзнавах колко много се бях възгордял от факта, че сме по-различни от другите мисионерски организации трябваше просто да разчитаме Бог да води хората да жертват за нас.

Освен това не бях подготвен и за реакцията на някои хора, които се бяха запознали с апела ни. Един мой близък приятел ми пра ти гневно писмо: "Мислех, че УАМ не вярва в силата на апели те за финансова помощ!" Това ми беше достатъчно, за да се обърна отново към Бога, а Той ме увери, че правилно съм Го разбрал и че съм Го последвал.. Тази ми постъпка показваше колко тесногръди сме били, като сме се опитвали да накараме Бога да работи по стария начин непрекъснато. И така неусетно сме прехвърлили вярата си от Него към хората, от които очаквахме подкрепа.

Успяхме да купим хотела, като събрахме точната, до последния франк, сума и то в определения ден от крайния срок.

Вярата представлява акт на подчинение спрямо онова, което Бог изисква, и нищо друго. Така че питайте трябва ли да сподели те нуждата си с някого или не. Спомнете си как Илия е бил хранен от враните, водени единствено от Бога, докато един ден изворът пресъхнал и пророкът трябвало да помоли за помощ вдовицата Сарепта. Какво ли би станало, ако Илия беше възкликнал: "Но, Господи, Ти знаеш, че не казвам на

хората за нуждите си! За тях знаеш само Ти и Ти ме храниш, защото аз съм прекалено духовен, за да моля хората за помощ!"

Може би съществуват определени причини, поради които трябва да оповестите нуждите си или пък заради които трябва да мълчите. Една част от този проблем зависи от нивото на служението ви. Понякога Бог изисква от вас да не споделяте от какво се нуждаете, с цел по най драматичен начин да докаже любовта Си към вас. А тези Негови чудеса се превръщат в маркировка по пътя на вярата, по който да можете да се връщате, когато ви е най трудно, за да черпите сили.

5. Какво да направя, за да започна дейността си?

Има много хора, които цял живот чакат възможност да започнат да работят и да вършат велики дела за Бога. Но те никога не се залавят с нещо, защото чакат Господ да го извърши..

Иска ми се да запитам тези хора: "Виждали ли сте някога куче да гони паркирана кола?" Разбира се, че не. Исус казва: И знамения ще придружават повярвалите" (Матей 16:17). "знаменията" не биха могли да ви съпътстват, ако сте "паркирани". Вие трябва да се раздвижите, да преодолеете инерцията, защото вярата не е пасивна. Павел казва: ".. аз гоня изподир дано уловя, понеже и аз бидох уловен от Христа (Филипяни 3:12).

Така че, ако искате действително да започнете отнякъде, нарушете спокойствието на безделието и се опитайте да се вслушате в Божия глас. Ако Бог ви каже да извършите нещо, започнете от там, където сте, и с това, с което разполагате. За останалото ще промисли Той.

Можете да наложите ограничение на Божия промисъл.

Когато Бог ви е говорил, бъдете готови да Го послушате! Той обича агресивността във вярата. Съчетайте целите си с индивидуалната си инициативност и Божието ръководство.

В историята с Илия и маслото на вдовицата широтата на Божия промисъл е била ограничена единствено от броя на съдовете, които жената е поискала назаем от съседите си.

Когато Бог ви обещава нещо, то е зависимо и от качеството на вашата част от работата. Човешките усилия, положени наполовина, могат да забавят или променят Божието обещание при изпълнението му, както и да ограничат обхвата на Неговото действие. Затова работете от сърце и с пълни сили.

Не забравяйте, че Бог иска да ни дава голяма широта на погледа, по-големи предизвикателства и цели, а след това съответно ще ни накара да работим за осъществяването им. Днес може да сте се молили за няколкостотин долара, необходими за кратко мисионерско пътуване. А след няколко години може да разчитате на Него за милиони, които да вложите в голям евангелизаторски проект. Във всяка ситуация, в която се намирате, обърнете се най напред към Бога, за да получите ръководството Му, а след това упорито работете, за да осъществите поставените цели.

Глава 12

Как да искаме пари

Как да искаме пари

Прочетох следното "типично" мисионерско писмо в едно християнско списание от Англия, което е един ироничен пример:

„ Скъпи братко или сестро,

Моля те, не обръщай внимание на разкривения шрифт и нискокачествената хартия на писмото, но фондовете ни са ограничени, откакто навлязохме в 98 та фаза на проекта ни за изграждане на Универсален евангелски колеж. Както вече знаеш от предишното ни писмо, нуждаем се от 23,5 милиона лири. Досега сме събрали 13,50 лири и е чудесно да виждаме как делото се осъществява.

Много е окуражително, когато човек живее с вяра и вижда, че се задоволяват всичките му нужди. Ядем редовно, като моят ред е да се храня във вторник и четвъртък. Освен това невероятно много дейности могат успешно да се организират в тъмнината.

Онази нощ, когато се опитвах да заспя върху линолеума, ми хрумна нещо. Наистина, политиката никога да не молим за финансова помощ е това, което ни отличава от онези организации, които непрекъснато просят пари за проектите си. Някои от тях дори оспорваха пророчеството, че колежът ни ще бъде построен и цяла Англия ще се обърне към Господа в срок до минала та сряда. Пророчеството не се изпълни, но ние вярваме, че това се дължи на духа на злоба и скъперничество, завладял някои хора извън проекта ни. Ние се молихме за тях миналата нощ, докато четяхме историята за Ананий и Сапфира на светлината на свещта. Ти знаеш ли тази история, приятелю?

Искрено ваш..."

Беше трудно да се разчете разкривеният подпис в края писмото. Вероятно бедното приятелче е страдало и от рахит.

Можем да се научим как да апелираме за финансова помощ, като най-напред се научим как да НЕ го правим. Господ съди за стъпките ни в зависимост от мотивите ни. Поради това е много важно да имаме правилна мотивировка при даването, както отправянето на молба към дарители.

Как НЕ трябва да събираме пари

1. Не използвайте чувството за вина, когато искате пари.

Хумористичният пример от Англия преувеличава нещата, за да постигне целите си, но има и действителни писма, които звучат по следния начин: "Ако не ни помогнете веднага, програмата ще се провали и милиони ще отидат по дяволите!", или: "Знаете ли, че парите, които ще похарчите в ресторанта, ще са достатъчни, за да се храни едно семейство от Централна Америка в продължение на цял месец?"

Вината е лош мотив. Бог обича състрадателните дарители, а не виновните. Та нали Бог изпрати Сина Си в света не за да го осъди? Тогава трябва ли ние да го правим?

2. Не апелирайте за финансова подкрепа, като се базирате на събуденото съжаление в другите.

Няма нищо лошо в състрадателното отношение към човешка та болка и страдание, нито пък към човешката духовна слепота без надежда за вечен живот. Но постоянното събуждане на човешкото чувство на съжаление води до рискове. Тогава хората стават коравосърдечни и трудно решават да помогнат на ближния си.

Първото шокиращо впечатление на всеки новопристигнал в Калкута, Индия, е множеството просещи бедняци, които ви пресрещат където и да сте хората ви гледат с умолителен поглед и протегнати ръце. А второто нещо, което ви шокира, е липсата на всякаква реакция от страна на белите хора. Работниците от средната класа прескачат спящите просяци и се спъват в телата, докато се опитват да се качат на автобуса, за да отидат на работа и сякаш изобщо не забелязват страданието наоколо.

Осъзнавам задачата, която е поставена пред всички хора с милосърдно служение. Те се борят, за да запазят човешкия облик на фона на бедността и болката по света. Броят на гладуващите и бездомните е толкова голям, че те трябва да намерят

начин да доведат фактите на живота до личностното възприятие на всеки човек и да ни посочат с какво бихме могли да помогнем. Но само съжалението не е достатъчно. Господ трябва да ни води, когато решим да направим дарение. Необходимо е да се разговаря с дарителите по начин, който им позволява да питат Бога трябва ли да посрещнат нуждата и по какъв начин.

Не бива да се възползваме емоционалното им състояние след обявената нужда.

3. Не насочвай апела си към алчността на хората

След като Библията обещава: "Давайте и ще ви се даде", не бива в никакъв случай да събуждаме алчността у хората, която да ги движи при даване на средства за Божието дело. По този начин ги изкушаваме да сторят грях. Всички сме се натъквали на въпроси като следния: "Искаш ли по хубава кола? Жертвай за служението ми и Бог ще те благослови, ти не можеш да Му се отблагодариш!" Трагичното в случая е, че по податливи на този вид апели са бедните хора.

Божие слово е истинно и често получаваме благословения, дори и когато е налице явно манипулиране на множеството. Но също така много често, когато даваме пари, Бог не ни благославя чрез даване на повече пари, а по друг начин: дава ни радост, откровение за Себе Си, открива ни действията Си, характера Си, дарява ни чувството за принадлежност към Неговото царство, дава ни мир и ни успокоява във всяка ситуация в живота ни.

4. Не се опитвайте да събудите страх у хората

В дните преди "гласността" и преди падането на комунистическата система много обичаен беше следният призив: "Единствената причина, поради която Бог пази нацията ни от комунизма е, че издържа мисионери в чужбина". Грешно е да се злоупотребява с човешкия страх, за да се накарат хората да жертват. В действителност призивът казва следното: "Страхувате ли се от нахлуването на чужди орди в земите ни? Тогава е най-добре щедро да дадете каквото имате, защото не се знае какво може да се случи..." Има и други видове заплахи, според които ако не жертвате за Бога, Той няма да пази обичаните от вас хора От болести, злополуки или смърт.

Нашата мотивация, когато правим дарение, трябва да произлиза от любовта ни към Бога и от желанието да видим установяването на Царството Му на земята. Освен това горепосочените призови сякаш ни карат да мислим, че Бог търси да види пропуските в послушанието ни и ако има такива, е готов да стовари купища ужасни неща на главите ни. Всички тези неща разрушават представата за Божия характер. Ние имаме любещ Небесен Баща, Който изпраща нежност както на праведните, така и на грешните дори когато трябва да наказва, Той го прави с много състрадание и милост.

5. Не се опитвайте да се възползвате от гордостта и честолюбието на хората

Този вид призив обикновено се отправя към хората с високо обществено и социално положение: "Дайте пари за строежа, и ще поставим красива плоча с вашето име в приемната". Няма нищо лошо в това, да се отблагодарите на онези, които дават, но не ги тласкайте към възгордяване, не събуждайте самолюбието им, за да ги накарате да жертват средства. Христос казва, че онези, които искат да бъдат почитани от хората, вече са си получили своето на земята. Само онези, които дават с чисто сърце, без да се интересуват от това дали някой знае за дарението или не, ще получат награда от Небесния им Отец (Матей 6:4).

Апелирайте за финансова помощ правилно

И така, как би трябвало да апелираме за финансова подкрепа? Най-напред трябва да степенуваме по важност предпочитанията си. Не бива да гледаме на хората като на източник на пари, а винаги да ги ценим като приятели. Трябва да пазим сърцето си и в него да поставяме на първо място хората, а не парите им.

Всяко духовно общество трябва да има за цел да приближи всеки свой член към Бога и след това към останалите. Околните са вашите близки приятели, с които можете да споделите и най съкровени си желания. Това са хората, с които се молите, които ви издържат финансово или пък са вашите незаменими съветници. В крайна сметка обаче, всички те могат да ви напуснат и също да се заемат с мисионерска дейност, което пък ще прекъсне вашата издръжка. Но не забравяйте, че Бог ще ви изпрати други приятели и съмишленици, с помощта на които да довършите започнатата работа.

Начинаещите мисионери много често споделят, че няма на кого да кажат за нуждите си. Те имат предвид може би това, че членовете на семействата им мразят търсенето на парични средства и дори не вярват в това, с което са се заловили. (Истина е, че има хора, които предпочитат децата им да си останат неспасени, но да спечелят добри пари за семейството си, а чак тогава да вършат шуротии, като например мисионерстване.)

Други твърдят, че няма откъде да получат подкрепа, защото никой от приятелите им не е християнин, или идват от църква, която не отделя средства за мисионери, или пък дава на хора само от собствената си деноминация.

Ако вършите онова, което Бог ви води да извършите, и го извършите по време, определено от Него, то Той вече е подготвил хората и средствата, които ще са ви необходими, за да изпълните волята Му.

Осъществяване на служението дарителство

Преди няколко години говорих пред 55 лидера от нашата мисия. Попитах ги колко от тях са открили някой, който притежава дарбата дарителство и са го насърчили да започне това си служение. От всички 55 души само двама вдигнаха ръце. Защо е това колебание? Сигурно защото дарбата да даряваме не се смята за духовно равнопоставена с всички останали дарби на Светия Дух, изброени в Римляни 12 и 1 Коринтяни 12. А дарителската дарба трябва да се упражнява в същата степен, както и дарбата да се проповядва, изцерява, служи, обучава, ръководи и т.н.

Застанете пред Бога и си запишете имената, които Той ви дава. Кой е проявил доверие към онова, което вие вършите? Кой ви обича и ви вярва? Може да откриете само един човек, а може да попаднете и на няколко. След това се допитайте за какво да ги помолите и как? Чрез писмо? По телефона? Като ги посетите?

Да те препоръча друг човек

Много често съм чувал мнението, че трябва да имаш човек, който да те препоръча и да поиска финансова подкрепа за теб. Тази идея въобще не е нова. Баща ми, Т. К. Кънингам, е осигурил стотици мисионерски служения през живота си. Онова, което беше ново за мен, беше фактът, че съгласно Библията винаги съществува вероятността от попадане под влиянието на човека поръчител.

Във 2 Коринтяни 5:12 Павел говори за това, да не препоръчва ме себе си. Той препоръчва или по скоро дава мнението си за други хора, като Фива например (Римляни 16:1). Но едновременно с това Павел не се отказва от настоятелните си молби за финансова помощ, когато е необходимо. За това се говори в 1 Кор. 9, а във 2 Кор. 11 без капка стеснение той отново се връща към същия наболял за него въпрос. Защото, когато някой те хвали, той лично избира кое от делата ти да посочи и по какъв начин да призове желаещите да жертват за делото ви.

Въпреки това принципът, според който един човек препоръчва друг, е добро решение за подпомагане на мисионерите. Ако имате приятел или лидер, който има служение като вашето и желае да ви помогне, може да го направи, като събере други хора, готови да жертват за мисията ви.

Как да постъпим с нехристиянин?

Когато решавате с кого да се свържете, не изключвайте автоматично хората, които не са новородени християни. Разбира се трябва да сте особено чувствителни и внимателни с начина, по който представяте работата си, както и да се молите Господ да ви помогне в избора. Ако обаче е истина, че когато някой дава съкровището си и сърцето му върви след него, то тогава и невярващият може да се приближи до Божието царство, давайки средства и сили за делото Му.

Подчинението е по важно от парите

Когато споделяте някаква нужда, трябва винаги да насърчавате хората да изпълняват Божията воля за дарението. Ако сме действително убедени, че даването, жертването за Бога е и хваление, а не само нещо земно, което вършим, за да поддържаме духовната дейност, тогава можем да се чувстваме свободни да насърчаваме хората да дават. Дарителството е духовно служение. Подчинението на Божията воля е нашата цел и тя е по-важна от парите.

Когато споделяме новините и нуждите си чрез писма и редове на кореспонденция, ние даваме възможност на хората да отделят за служението ни толкова средства, за колкото имат подбуждение от Святия Дух. Така им осигуряваме голямото предимство да участват в делото, което Бог е започнал някъде по света. Не бива да преувеличаваме, нито пък да проявяваме колебливост, когато твърдим, че Господ действително благославя онези, които дават.

Друго нещо, което трябва да се вземе под внимание, е това, че писмото се изпраща, за да запознае хората със събитията и само за малко, веднъж или накратко, би трябвало в него да се споменат наредените нужди. Изключение може да се направи само ако сте в голяма криза. Също като в баснята на Езоп за лъжливото овчарче, където малкото момче викало "Вълк! Вълк!", можем да притъпим чувствителността на хората към истинската нужда, ако постоянно пледираме за пари.

И последна бележка, която трябва да отчетете, ако решите да потърсите нечия помощ: не забравяйте да поискате Божието ръководство. Възможно е Бог да ви накара да изпратите 1-2 лични писма или да се наложи да пропътувате няколкостотин километра, за да говорите с някого. Не е изключено Бог да ви напишете писмо и да разпратите голямо количество негови копия, с които да подтикнете хората да се молят за вашата нужда. Най-важното е да бъдете гъвкави, за да отговорите на изискванията във всяка ситуация.

Никога няма да задоволите нуждата от ръководство.

Господ ще ви води не само за да ви посочи с кого да се свържете, но ще ви покаже и начина, по който да го направите. Помнете, че Той е ангажиран с вашето служение толкова, колкото вас дори повече. Той е и щедър да благослови всички, които жертват. Не се залавяйте да насърчавате духовната дарба на дарителството у хората, без да поискате Божията помощ и ръководство.

Има ли някаква цена, която да заплатите заради отправената от вас молба за пари? Да, разбира се. Трябва да смириете себе си и да дадете на хората да разберат, че се доверявате на Бога да приведе някои от тях, за да ви помогнат в служението. Ще бъдете уязвими, може би уплашени или засрамени. Някои ще се опитват да ви разколебаят и наранят. Както каза Мойсей: "Съберете из помежду си принос за Господа; всеки, който е сърдечно разположен, нека принесе принос за Господа" (Изход 35:5). Мойсей не се тревожеше, че има хора, нежелаещи да откликнат, а насърчи онези, които са готови да "принесат принос за Господа". Направете като Мойсей послушайте Бога и Му се доверете резултати ще има.

Глава 13

Въпросът за изобилието

Гостите са струпани около масата. Домакинята сервира типична, добра новозеландска вечеря от месо и картофи. Но идва време за десерта и чая и тогава жената, наливайки чашите, започва да обяснява:

Извинете, че чаят е толкова слаб, но го приготвяме така, за да стигне за по дълго време. Нали знаете, че живеем на вяра...

Гостите я уверяват, че за тях това е без значение, но в действителност те, като американци, констатираат, че чаят не е толкова силен, колкото обикновено го сервират новозеландците. Но смешното във въпросната ситуация ги застига чак по пътя за къщи.

Животът на вяра означава ли, че чаят ви трябва да е слаб? И кое всъщност е слабото нещо - чаят или вярата?

Въпросът за изобилието е емоционален, защото е трудно да отделим чувствата от фактите. Християните тип "благослови ме" проповядват, че ако имате вяра, ще получите и богатство, и ако не живеете заможни, то е защото не упражнявате вярата си.

Християнските привърженици на "трудова теория" твърдят, че упоритият труд ще доведе до материално благословение. Те казват, че щом нямате пари, значи сте мързеливи. За съжаление тези хора много често са инициативни и работливи, но не проявяват милосърдие и не са склонни да подпомагат мисионери. Пълна противоположност на тези два типа християни представляват онези, които с недоволство гледат на всички с материално благосъстояние. Тази група "борци против злото богатство" не са далече от комунистическата идея, че всички болести на човечеството идват от неправилното разпределение на богатствата. Според тези хора, всеки сериозен християнин трябва да живее само с насъщни вещи и средства. И затова много от тях са затънали в бедност, защото смятат, че колкото по малко имаш, толкова по близо си до Бога.

Каквото и да е мнението ни, повечето от нас изпитват смесица от различни чувства, що се отнася до изобилието, на което се радват някои пълновременни служители. Но каква е Божията намеса във всичко това и съществува ли някаква видима граница на забогатяване, под която трябва да останете, за да задоволите волята на Му?

Съвсем скоро бях благословен по начин, който постави пред нас този въпрос. Преди няколко години, след като дълго време семейството ни беше живяло в малък апартамент в лагера на У\М\АМ в Кона, бяхме страшно изненадани от специалното дарение, което получихме от членовете на организацията ни - подариха ни нова кола и къща.

Преживяването беше неопишуемо, особено що се касае до усещането за изобилие от любов, изляна върху нас. Къщата е чудесна, но няколко седмици след като се нанесохме, Дарлийн отбеляза: "Имам чувството, че всеки момент истинският собственик ще се прибере и ще ни завари в къщата си!"

И тогава един ден ме спря някакъв човек, който искаше да даде пари лично за мен. Трябваше да реша за какво да ги използвам: да ги отделя за погребението си, да платя с тях на медицинската сестра в случай, че получа удар, или да построя плувен басейн, в който да се упражнявам физически, за да избегна горните две събития.

Разбрах защо приятелят ми ми прави това дарение с толкова определени изисквания за приложението му. Той знаеше, че ще е трудно за мен да се сдобия с басейн, въпреки че при нашия климат такова нещо си беше чисто благословение.

Намериха се други приятели, които също отделиха средства за басейна, а един друг мой близък човек направи проектирането му. И сега басейнът непрекъснато ни напомня за Божията любов и мъдростта на приятелите ми.

Бог, желаейки да даде примери за вяра, е направил цял списък от герои в глава 11 от Посланието към евреите. От тях Авраам, Исаак, Яков, Йосиф, Давид и Соломон са били богати мъже. Но има и други бедни, гонени, хулени, отритнати и дори убити; обличали се с овчи и кози кожи, живели в крайна нищета по пещери и земянки.

Павел ни напомня, че както богатството, така и бедността могат да са от Бога и че е необходимо да се научим бързо да свикваме с промените: "Зная и в оскъдност да живея, зная и в изобилие да живея; във всяко нещо и във всички обстоятелства съм научил тайната да съм сит и да съм гладен; и да съм в изобилие, и да съм в оскъдност. За всичко имам сила чрез Оногова, Който ме подкрепя" (Филипяни 4:12-13).

За себе си открих, че е по трудно да живееш в изобилие, отколкото в нужда. Много по лесно е да чуеш Божия глас, когато разчиташ на Него за следващото си хранене, отколкото ако си осигурен и не се тревожиш за утрешния ден. Според Бога е опасно да имаш много пари. Исус казва, че е много трудно за богатата да влезе в Небето, защото гледа към лъжливото богатство. Бог предупреждава хората Си "да внимават да не забравят Господа своя Бог", когато завладеят велики и богати градове, пълни с хубави неща.

В Притчите Соломон балансира нещата: "Не ми давай ни сиромашия, ни богатство; храни ме с хляба, който ми се пада, да не би да се преситя и се отрека от Тебе, и кажа: "Кой е Господ?" (Притчи 30:8).

Къде са границите? Откъде нататък бедността става прекалено голяма, и откъде нататък богатството става опасно? Границите очертават твърде променлив диапазон, зависещ от 3 неща:

1. От характера. Не става въпрос за това, до каква степен мога да очаквам Бог да ми дава, а доколко Той може да ми има доверие.

Ако сме верни в малкото, Той може да ни гласува доверие и за многото. Но съществуват още 2 фактора. Нивото на материалното ни благословение зависи от:

2. Нашето призвание.

3. От културата на нацията, сред която работим.

Дори ако Бог има пълно доверие в мен и характера ми, Той знае от какво имам нужда ни повече, ни по малко за да изпълня призиванието си в моя живот.

1. Би трябвало да живеете нито много над, нито много под жизнения стандарт на хората, сред които работите.

Сестра ми и зет ми, Джим и Ян Роджърс ми разказаха следната ситуация. Били на посещение на група мисионери в една азиатска страна, обедняла вследствие на политическо напрежение. Поради това незавидно положение на икономиката, много от мисионерите живеели в красиви домове, много по-добри от онези, които биха си позволили в Щатите само за 60 долара месечен наем.

Една вечер сестра ми и съпругът ѝ били на гости в един от мисионерите, заедно с други чужденци. На вратата се почукало. Бил пасторът. Сестра ми разказва: "Той стоеше в рамката на вратата. Чувстваше се притеснен и сякаш не смееше да влезе вътре. Нашият домакин излезе навън заедно с госта и набързо отговори на въпросите му. Ние не вършихме нищо лошо, но почувствах, че в стаята се настани някакво особено чувство на вина." И така, как ще разберете дали живеете по-охолно (или по бедно) от онези, на които искате да служите? Задайте си въпроса _ Тази кола, къща, начин на живот, помагат ли ми с нещо, или пречат, за да спечеля хората и да ги обучавам в името и на Исус.

2. Пазете се от алчността.

Библията постоянно предупреждава за това, особено онези, които са на пълноременно служение. Казано е: "Пасете Божието стадо, което е между вас; надзиравайте го не от принуждение, но драговолно, като за Бога; нито за гнусна печалба, а с усърдие; нито като господарувате над паството, което ви се поверява, а като показвате пример на стадото" (1 Петрово 5:2-3) С други думи стремежът към забогатяване чрез онова, което е необходимо за изпълнение на Божията воля, се осъжда от Библията.

Две неща разяряват днешната общественост: когато проповедниците живеят явно богато и сред лукс и когато политиците забогатяват, докато са на някакъв пост. Питали ли сте се някога за що е така? Аз мисля, че това отношение се дължи на запазената колективна мисъл от Библията. Огромното мнозинство не осъзнава, че тези идеи са взети от Библията, но те са от там.

Господ каза на израилтяните да си изберат водач (или цар), който да не увеличава броя на конете си и да не трупа злато и сребро за себе си, "за да не се надигне сърцето му над братята му" (Второзаконие 17:15-20). По подобен начин трябва да се избира и духовен водач, който да не обича парите (1 Тимотей 3:3).

Никога не използвайте служението си с цел да натрупате богатство. Имало е причина, поради която левитите са били единственото племе, на което не се е позволявало да притежава имоти тяхното притежание трябвало да бъде сам Господ Бог, а не материалните неща (Числа 18:20).

3. Не завиждайте и бъдете доволни.

Библията не ни учи да бягаме от богатството или от бедността. Казано е само да бъдем доволни от онова, което имаме. Казано е също да не сравняваме съдбата си с тази на другите, нито пък да пожелаваме онова, което имат.

Как можем да се справим с всичко това? Противдействието на завистта е да станем абсолютно подвластни на Божието правосъдие. Препрочтайте стиховете, в които се говори за прав дивостта на Бога. Нека тази истина попие в сърцето ви и оцвети всичко, което виждате. Бог е верен и ще ви благослови .

4. Не спирайте жертвите за Бога според начина, по който Той желае.

Божият подход на разпределение на материалните блага не е прокарването на закони или налози, чрез които насила да се разпредели всичко по равно. Нито пък даването на обет за бедност. Неговата воля е онези, които са благословени от Него, щедро да споделят благословенията с другите като израз на своята свободна воля: "На ония, които имат богатството на този свят, заръчай да не високоумстват, нито да се надяват на непостоянното богатство, а на Бога, Който ни дава всичко изобилно да се наслаждаваме; да струват добро, да богатеят с добри дела, да бъдат мъдри, съчувствителни, да събират за себе си имот, който ще бъде добра основа за в бъдеще, за да се хванат за истинския живот"(1 Тимотей 6:17-19).

Глава 14

Когато просто нищо не се получава

Какво става, когато сте чули какво иска Бог от вас, решили сте да Му се подчините, а парите бягат от вас? Започвате постоянно да проверявате пощенската кутия, опитвате се да се съсредоточите върху работата си, но всичко, за което можете да си мислите, е защо Бог не отговаря на нуждата ви, въпреки че вършите онова, което е поискал.

Бог е абсолютно верен Той и не би могъл да бъде друг. Когато даде дума, Той ще я изпълни. Освен...

Както видяхте, Божиите обещания винаги се основават на нашите способности да изпълняваме. Те не са автоматично дадени, нито пък се осъществяват по един точно определен начин. Нека разгледаме някои въпроси, които трябва да си зададем, ако нещо в служението ни куца.

1. Обичам ли вещите повече от Бога? (материализъм)

Не е нужно да сте богат скъперник, за да сте влюбен в парите или в материалните блага. Не е задължително да си заможен, за да си материалист. Това не е въпрос на количествено притежание, а е въпрос до каква степен ви владее онова, което притежавате.

Материализмът съвсем незабележимо, малко по малко, може да се прояви дори и при пълноценен служител, дори по време на мисионерстване. Вие виждате от какво се нуждае делото ви; за почвата да се съсредоточавате върху тези нужди; и накрая нуждите се оказват по важни от стремежа ви да чуете Бога. С една дума, станали сте материалист и всичко това в името на служението.

В Матей 6:24 се казва, че никой не може да служи на двама господари. Не можете да служите и на Бога, и на Мамона. Има няколко признака, които се проявяват в случай, че дълбоко в сърцето си сте се отклонили и сте започнали да служите на парите. Запитайте себе си: Когато се моля или когато групата ни се моли, колко време прекарвам в молитва за финансови нужди? Каквото и да е онова, което предпочита сърцето ви, то ще се прояви. Божието слово казва да търсим най-напред Царството Му а всичко останало ще ни се прибави.

Как вземате решения? Питате ли Бога какво да направите и как да постъпите? Или преглеждате приходите си и според онова с което разполагате, решавате какво да направите?

Когато наистина направите Исус свой Господ, ще вземате решения по напълно различен начин от хората, които ви заобикалят. Мнозинството живее заради идола на материалните блага. Никой няма да ви вземе за луд, ако се преместите от единия край на страната в другия, за да получавате по висока заплата, дори ако това нарушава семейния ви живот и ви лишава от приятелите, родителите и от всичко, което обичате. Но ако кажете на хората, че се местите, за да се подчините на Божията воля, и то вероятно без заплащане, без гарантирани приходи, сигурно ще бъдете сметнат за „по особен“ случай. Някои дори ще помислят, че сте някакъв окултист или че сте емоционално неуравновесен.

Когато са заплашени човешките богове, самите хора започват да се чувстват заплашени. Преди много години моите приятели Греъм и Трина Кер бяха богати и известни личности. Може би мнозина си спомнят за шоуто на Греъм "Галопиращият лакомник". След като повярваха, Бог им каза да раздадат всичко и те го направиха милиони долари.

Изненадващото в случая беше неодобрението от страна на християните. Някои смятаха, че те са постъпили неправилно. Трябвало е да направят капиталовложения и така все повече и повече да дават за Божието царство.

Подобни реакции показват кои са истинските човешки ценности. Също като учениците на Христос, които веднага сметнали за разхищение на средства разлятото миро върху главата Му. Не се чуват често проповеди на тема идолопоклонство, въпреки че в Библията се говори за този грях повече, отколкото за всеки друг. За него става дума в първата, третата и четвъртата Божия заповед, а специално само за него се говори във втората. Явно се нуждаем от ново разбиране за идолопоклонството в църквата, защото е нещо много по силно от подражанието на езическото поклонение. Идолопоклонството представлява живот, овладян от нещо друго, а не от Бога. А само Той заслужава нашето пълно отдаване, преданост и хваление.

И така, ако останете без пари, помолете Бога да ви открие да ли парите не са станали прекалено важни за вас. Не го правете, за да се отдадете на самоосъждение. Бог не съди, а ни коригира и ни призовава към покаяние. Дори тогава, Той е внимателен и все опрощаващ, обича ви и иска да ви види щастливи. Но Той знае, че това е възможно само ако поставите Него на първо място в живота си. Ето защо от любов към вас, Бог може да ви лиши от пари, докато правилно подредите предпочитанията си.

2. Пропуснал ли съм Божията воля?

Това е много често срещан, но и често пропускан въпрос. Не забравяйте, че съществува огромна разлика между вяра и предположение. Какво ли би станало, ако Господ взема под внимание и изпълнява всички желания и мимолетни капризи на хората, които си мислят, че изпълняват по този начин волята Му?! Вярата се базира на онова, което сте чули от Него и сте го изпълнили по начина, по който Той ви е определил. Вашите предположения в това отношение могат да изглеждат външно много духовни, сякаш вършите нещата в Божието име, но в действителност вие сте предприели стъпката без да се допитате до Него.

3. Длъжник ли съм някому?

"Не оставяйте никому дължни в нищо, освен един друг да се обичате " (Римляни 13:8).

Дълговете могат да бъдат причина за финансовите ви затруднения. Бог, поради любовта Си към вас, се грижи за паричните ви средства, докато се ориентирате и се научите да живеете в рамките на онова, което Той ви осигурява. Означава ли това, че вземането на заем е неправилно? И бихме ли могли да си купим някога кола или къща, без да дължим някому пари?

В Писанието съществуват два вида истини. Библията определя абсолютни истини, като 10-те Божии заповеди и поученията, даде ни от Христос (например като това, че никой не може да отиде при Бога, освен чрез Него). Либерализмът използва тези библейски истини и от тях създава подобни, казвайки: "Да, Исус е единият път към Бога, но Буда е другият."

Други принципи, описани в Библията, са относителни истини

Те се отнасят до определена култура и народ. Това са неща, като дадените от Павел напътствия за мъжете да не носят дълги коси (1 Коринтяни 11). Някои хора, след като прочетат тези стихове, изпадат в легализъм, превръщайки относителния библейски принцип в абсолютен. Ако Бог е противник на дългата коса, то бил ли е и срещу Самсон, Йоан Кръстител и всички други хора, дали назарейски обет? По същия начин ако съветът "Не бъдете дължни никому" от Римляни 13:8 е абсолютен, то защо пак Библията казва, този път във Второзаконие 15:8, "непременно да заемат" на бедния? След като бедният приема заема, означава ли това, че проявява непокорство спрямо Бога?

Онова, което Бог ни казва в Римляни 13:8, е да бъдем в крак с времето и хората, да спазваме непрекъснато задълженията си. Да вземеш на заем толкова, колкото можеш да върнеш, е проява на финансова мъдрост.

С други думи, вземете назаем пари за кола, но не попадайте в капана на дребните заеми за храна и други подобни, които се изконсумират и проиграват бъдещите ви възможности за нещо по голямо. Не искам да кажа, че не бива да използвате кредитна карта, например. Ако можете да поддържате притока на средства, за да се разплащате, без да натрупвате дългове, вие не сте проявили непокорство по отношение на съвета да не ставате длъжници на хората.

Има и друго приложение на гореспоменатия принцип. Можете да станете длъжен някому, ако някога сте го оцетили, ако сте откраднали от него или пък сте го

наранили по някакъв начин. Можете да сте в дълг пред правителството, защото сте скрили част от доходите си и не сте платили данъка за тях. И това, че сте постъпили по този начин, преди да повярвате, не ви освобождава от задължението да възстановите укритото. Бог не приема подобни извинения. Той прекъсва финансовата ви "издръжка" и чака да послушате гласа на съвестта си и да поправите старите си грешки.

4. Давал ли съм десятък?

В Малахия гл. 3 се казва, че ограбваме Бога, ако не даваме 1/10 от приходите си редовно за делото Му. Ако проявим послушание и започнем да отделяме десятък, в Малахия 3:11 е обещано, че "заради вас ще смърря поглъщателя, та няма вече да поврежда рожбите на земята ви и лозата ви на полето няма да хвърля плода си преждевременно ". Ако не ви достигат средства, може би не сте се подчинили на Божията воля в това отношение.

5. Проявявам ли щедрост?

Щедростта се проявява, след като сте отделили вече десятъка. Ако изпитвате сериозен, хроничен недостиг на пари, би могло да означава, че получавате онова, което сте дали каквото посеете, това и ще пожънете. 1 Коринтяни 9:6 ни говори: "Който посее оскъдно, оскъдно ще и да пожъне."

Когато се намирате в положение на финансова нужда, помолете Бог да ви посочи какво и как да дадете. Той може да ви даде пари, които да ви накара да дадете някому и това може неколккратно да се повтори, докато реши да ви изпрати повече, за да посрещнете нуждите си. Възможно е да се наложи да се впуснете в духовна борба, ако пазите в себе си зрънце алчност. Знайте, че само противоположният дух действа срещу нашия враг, т.е. духът на алчност може да бъде победен чрез проявите на щедрост.

Не мислете, че щом сте на пълноременно служение, сте изключени от числото на онези, които жертват средства. Всеки християнин трябва да прави дарения. Кой знае, може би точно това е начинът, по който ще си осигурите финансова подкрепа.

Освен това, когато очаквате Бог да промисли за ежедневните ви нужди, пазете се да не попаднете в капана на мисълта за бедността. Бъдете щедри без да вземате под внимание средствата, с които разполагат хората, на които трябва да дадете нещо. Не забравяйте, че сте представители на Божието царство.

6. Благодарен ли съм за Божията помощ?

Формирането на Христовия характер в нас се определя от качествата, които Бог смята за най важни. Ние все се връщаме към нуждите си, въпреки че Той винаги проявява желание да ни помогне. Бог може да направи за нас онова, което е направил за Илия отчетете факта, че враните не са му занесли "шатобриан" в пустинята, нито пък наоколо са обикаляли ангели, готови да му донесат каквото пожелае, питайки "Желаете ли още сос, сър?". Господ иска да ни промени, а не само да ни нахрани. Онова, което вече ни е дал, за нас представлява част от овладяването на пътища та Му и изучаването на характера Му.

В Стария завет левитите се хранели с онова, което им носели хората в храма. Едновременно с това, тези приноси се смятали за святи. На свещениците е казано: "Речи на Аарона и на синовете му кога да се въздържат от светите приноси, които израилтяните ми посвещават, за да не омърсяват Моето име" (Левит 22:2).

Сериозната страна на въпроса е, че понякога сам Бог изпитва благодарността ни. В началото на създаването на Университета на нациите в Кона, Хавай, изпитвахме големи финансови затруднения. По време на един такъв период, в продължение на 3 месеца ядохме само мерлина, която ни донасяха рибарите. Не можете да си представите колко начина на приготвяне измисли готвачът ни за този единствен вид риба. ядахме печена мерлина, пържена мерлина, мерлина с ориз, мерлина лазаня, мерлина тасос и

енчиладос. Можехме спокойно да се сравним с израилтяните, на които манната започнала да втръсва.

Времената се промениха, животът в Кона е друг. Може би щеше да се наложи да се замислим, ако и сега, 15 години по късно все още се хранехме само с мерлина... макар че този случай беше доказателство за Божия план за нашето бъдеще. Той ни готвеше за нещо специално. Онези рибни дни бяха дни на основополагане, а благословенията, които получавахме се превръщаха в истински празници. Удоволствието за нас беше фактът, че Христос работеше сред нас, Той ни говореше и ръководеше, а онова, което беше в чиниите ни, нямаше голямо значение.

7. Бил ли съм верен за дребните неща?

Притчата за талантите, разказана от Исус в Матей 25, е една от най важните части в Библията, отнасящи се до финансите. Двама та слуги, които мъдро влагат парите, са и повече възнаградени. Онзи, който скри таланта, трябвало да се раздели с малкото си съкровище. Господарят се обръща към извлечките печалба слуги: "Хубаво, добри и верни слуги! В малкото си бил верен, над много ще те поставя..." (ст. 23).

Принципът, според който проявената вяност в малките неща позволява възлагане на по големи отговорности, много често се среща във всички области от живота ни. Бог, проявявайки вяност, няма да ни изпитва, предлагайки ни изобилие от пари и средства, а ще иска да се убеди във верността ни според начина, по който се отнасяме към стотинките. Господ пита в Словото Си: "Кой презира тоя ден на малките работи?" (Захария 4:10). Не бива да пренебрегваме дребното начало, а трябва да го приемем и да оправдаем доверието, което ни се гласува. Каквито и големи цели и за дачи Бог да е вложил в сърцата ни, Той няма да ги осъществи, Докато не преминем през изпитанията на дребните неща.

8. Проявил ли съм някога непокорство по отношение на Божията воля?

В миналото, когато влакът излизал от релсите, машинистите трябвало да го издърпат от линията, за да могат отново да го пуснат движение. По същия начин, понякога липсата или недостигът на средства може да е предупреждение за нас, че някъде сме излезли от релсите. Учудващо е до каква степен джобното ни тефтерче заема вниманието ни, та пренебрегваме и дори не забелязваме алармения сигнал на нашата съвест. Бог знае това и понякога, ръководен от Своята любов и милост към нас, отдръпва помощта и подкрепата Си, докато Го потърсим и се покаем.

В Писанието неподчинението се свързва с неверието. В Евреи 3:17 се казва, че на децата на Израел не било позволено да влязат в Обетованата земя точно поради проявеното от тях непокорство. А в стих 18 четем: "И тъй, виждаме, че поради неверието си, те не можаха да влязат". Естествено, че непокорството води до неверие. Атеистът затова е атеист, защото не приема изявената в миналото истина, и докато не пожелае да се изповяда и покае, като започне да се подчинява на Бога, той не може да притежава вяра.

Понякога за нас, като християни, е много трудно да признаем собственото си неверие. Казваме си: "О, но аз вярвам в Бога и в Словото Му!" Но си помислете колко ви е трудно да повярвате, че Той ще ви помогне за нещо по специално, по желано, днес или утре. Вашият проблем може би е неверието, произлизащо от неподчинението.

9. Помолил ли съм Бога да задоволи нуждата ми?

Този въпрос изглежда съвсем обикновен, нали? Но я си помислете, все пак, помолили ли сте Бога да снабди нуждите ви? В Яков 4:2 се казва: "... вие нямате, защото не искате". Много пъти предполагаме, че Бог знае за всичко, от което се нуждаем и за това само чакаме да го получим. Но Той може би чака за нещо съвсем просто нашата молба. Не е нужно да отделите 10 дни за пост и молитва, за да Го помолите за нещо само го направете.

10. Има ли "грех в лагера"?

Това е въпрос, който трябва да си зададете, ако ръководите група или организация, която се е сблъскала с не задоволяване на някаква нужда. Фразата "грех в лагера" произлиза от разказа в Исус Навиев, гл.7 израилтяните биват победени при Гай поради греха на един човек Ахан. Изглеждаше така, сякаш битката ще бъде лека, но загубили 36 души. Исус Навиев легнал по лице и запитал Бог защо ги е отхвърлил. Сърцето на великия воин се свило при мисълта за предстоящата беда: "О, Господи, защо ни преведе през Йордан? Сега всеки ще чуе за загубата ни и ще дойде да ни погуби! Ние сме пушечно месо!"

Тогава Бог казал на Исус да стане от праха и че има грех в лагера му. Бог би могъл направо да му посочи сгрешилия, но процедурата е друга Исус проверява всички и по метода на изключването достига правилно до племето, фамилията, 10 те души рода, а накрая и до сгрешилия Ахан.

Много често Бог фиксира вниманието ни чрез т.нар. "объркано благословение" ("благословение по погрешка"), подобно на ситуацията, описана в Амос 4:7, където валил дъжд, но не в града, който се молил за него, а в друг град.

Важно е да се подчертае, че всичко това се отнася за ръководители на групи и други подобни, които страдат от необясними финансови затруднения. Всичко трябва да се изясни и посочи, защото много по-голяма беля ще нанесе подозрението, взаимното недоверие между членовете на групата.

Също така помнете, че Божията помощ за вас не зависи от проявеното от други хора послушание, а от вашата склонност към подчинение на Божията воля. Дори ако останалите са непокорни, ако вие останете верни и послушни, Той ще намери начин да отговори на нуждите ви.

11. Жъна ли плодовете на минали грехове или погрешни решения?

Финансовите трудности може да се явяват като резултат от минали грехове. Въпреки че Бог ни прощава, когато ги изповядаме, много често те имат последствия, от които продължаваме да страдаме, понякога с години. Във Второзаконие 28 се изброяват проклятията или плодовете, които жънем от греховете си. Много от тях са финансови: "Проклет ще бъде кошът ти и нощвата ти... плодът на земята ти... рожбите от говедата ти... проклет да бъдеш".

Тези проклятия са в нас. Не е необходима Божията намеса, за да се изсипе проклятието върху вас те просто автоматически следват като резултат от действията ни.

Защо Бог използва проклятия? Нима Той не е Бог на любовта? Да, такъв е. И именно поради любовта Си, Той вражда последствията от греха в самия грех. Бог знае, че никой не може да ни нарани така, както съгрешаването. А когато се налага да живееш, носейки последствията от собствения си грех, дори след като си получил; Божията прошка, изграждаш омраза към греха.

12. Работил ли съм упорито?

Млад пастор отишъл при по-възрастния си колега, за да се посъветва относно финансовите си лични проблеми и нуждите на малката му църква. Възрастният пастор го попитал как протича една негова обикновена работна седмица.

Ами, хората ми са малко само 5 6 човека. Най напред подготвям проповедта си за неделя. Това ми отнема няколко часа.

След това правя някои посещения. Обикновено допълвам седмицата, като играя голф и се занимавам с разни неща.

Възрастният пастор отбелязал:

В действителност сте добре заплатен, но не забравяйте, че Бог плаща на час.

С други думи, уплътнявайте си времето. Работата за Бога означава, че действително се трудите, и то упорито. За да живеете, получавайки средства от хора, вие трябва да сте с най-развитото чувство на отговорност, най-упорито работещият от всички.

Мързелът е поставен на едно положение с грехове като пиянството и лакомията според Библията те имат еднакво осъждение. Ето ви няколко стиха, които можете да вземете под внимание:

- „Който обработва земята си, ще се насити с хляб, но който следва суетни неща, ще има доволно сиромашия" (Притчи 28:19).

- „Защото пияницата и чревоугодникът ще осиромашеят, и дремливостта ще облече човека с дрипи" (Притчи 23:21).

... Ако не иска някой да работи, той нито да яде (2 Солунци 5:10).

Бог влага във всеки желанието да бъде продуктивен. Разбира се, съществуват хора, които не работят, защото не са в състояние. Нашата задача тогава е да проявим милосърдие и да им дадем някаква задача, цел, към която да се стремят. Но в никакъв случай не бива да насърчаваме безотговорността. Почти на всеки човек може да бъде дадена полезна задача, върху която да работи.

13. Присвоил ли съм нещо от Божиата слава?

1 Летописи 29:11 12 казва: "Твое, Господи, е величието и силата, и великолепието, и сиянието, и славата; защото всичко що е на небето и на земята; Твое е царството, Господи, и Си на високо като глава над всичко. Богатствата и слава са от Тебе, и Ти владееш над всичко; в Твоята ръка е могъществото и силата, и в Твоята ръка е да възвеличаваш и да укрепваш всички".

Успехът крие опасности във всички области на живота, включително и във вашето служение. Има вероятност да мислим повече, отколкото за Исус. Парите са един от начините, чрез които господ сигнализира, че нещо не е наред.

14. Проявил ли съм грешно разбрана независимост и гордост?

Има една история за някакъв вярващ, преживял наводнение. Той отказал да се евакуира, защото искал да докаже, че Бог ще го спаси. Прииждащите води накарали човека да се качи на покрива на къщата си, молейки се за чудо. При него 3 пъти идвали спасители с лодка, но той все ги отпращал. Накрая потънал и се удавил. Когато застанал пред райските врати, обидено попитал: "Господи, защо не възнагради вярата ми?" А Бог му отговорил: "Три пъти ти изпратих лодка, но ти не искаше да се качиш в нея!"

Често се случва така, че молим Бога да отговори на някоя наша нужда, но отказваме да приемем помощта Му, когато ни я изпрати. Причина за нашия отказ може да бъде погрешната ни представа за начина, по който Бог ще задоволи нуждата ни. Може би не желаем да смирим себе си и да помолим някой да ни помогне в служението. В такъв случай твърдим, че искаме да притежаваме по голяма вяра, но в действителност казваме, че не искаме да се облегнем на другите, защото разчитаме на себе си.

Независимостта е ценно качество на характера, но тази сила може да се превърне в грях. Сатана изкушил Ева чрез възбуждането на желанието и за независимост, като ѝ обещал, че тогава ще стане като Бога. Бог иска да сме зависими от Него, да Му принадлежим, а един спрямо друг да сме взаимозависими, т.е. обединени. Ако имаме неприятности с духа на независимостта, Бог може да използва финансовите затруднения, за да се опита да ни привлече вниманието.

15. Разчитал ли съм повече на хората, отколкото на Бога?

Библията нарича този проблем "да се облекнеш на плътски Рамене" (1 Летописи 32:8, виж също Еремия 17:5). Всичко с тече ние на времето може да се промени. Започваме със заякване на вярата, когато нямаме представа откъде ще дойдат пари, за да ни подкрепят в служението. Бог в Своята вяроност употребява някого, да ни даде необходимите средства. Когато този модел започне да се повтаря, има вероятност постепенно да изместим вниманието си от Бога към личността, която ни е дала парите. Неусетно можем дори да изпаднем в положение, когато ни манипулират, да започнем "служене под влияние".

Можем да не усетим, че сме започнали да разчитаме повече на човека, отколкото на Бога, докато не се случи нещо извънредно със средствата ни... верният помагач изгубва работата си, премества се в друга църква или град и т.н. Тогава осъзнаваме, че сме се надявали повече на хората, а не на Бога.

Животът с вяра е нещо чудесно. Никога няма да се отдалечим прекалено много от Бога, ще зависим единствено от Него.

16. Страхувам ли се за бъдещето?

Много хора са толкова сковани от страх пред неизвестното бъдеще, че не могат да прекратят границата към подчинението на Божията воля. Те отхвърлят призиванието си и си остават там, където са били и преди, но този път демонстрирайки непокорство.

Страхът за бъдещето е нещо ужасно, още повече, че той се разраства. Все се питате възможно ли е да сте сигурни, че сте достатъчно обезпечени, че сте инвестирали добре парите си, че сте предвидили всичко. Тази несигурност расте, докато се превърне в парализираща верига.

Съвършената любов пропъжда страха (Йоан 4:18). Можем да се обърнем към Исус, за да ни освободи напълно от страховете. Тогава ще можем да Му поверим бъдещето си. Всичко останало е крайно несигурно. Божието слово казва: "Не се тревожете за утре... Нека денят се грижи сам за себе си" /Матей 6:34/. Това не означава, че не бива да спестяваме или да влагаме парите си изгодно. Йосиф бил призван да изведе Египет от предстоящия глад и суша, като трябвало да отдели 20% от реколтата за бъдещите тежки години. Слушайте Бога и вършете онова, което Той ви казва.

Глава 15

Ако паднете от ръба

Щом като живеете с вяра, значи животът ви се базира на познанието Кой е Господ. Вярата се основава на доброто познаване на характера Му, т.е. увереността, че Той ще изпълни онова, което е обещал. Кой е този Бог, на Когото служите? Коя е тази Личност, на Която разчитате за ежедневните си нужди? Едно от най-добрите Му описание "Отец", "Баща". Той е вашият Баща, добър Баща, най-най-добрият във вселената.

Добрите бащи осигуряват децата си. Добрите бащи също така отговарят на въпросите на децата си. Когато нещо не върви, когато издръжката ви спре, просто идете при вашия Небесен Баща в молитва и Го попитайте какво е причинило спирането на средствата.

В предишната глава ви дадох 17 причини за финансови паузи. Ако се окажете без пари, може да е именно поради тях. Или да има нещо друго. Първото нещо, което трябва да направите, е да помолите Бог да ви посочи грешката. В Притчи 4:7 се казва: "... И при всичко що си придобил, придобивай разум". Доста хора не успяват да се справят точно с това. Те получават Божието ръководство за нещо, но системата не се задвижва и те захвърлят всичко, без да се опитат да разберат защо не се задвижва.

Следващият път те чувстват насърчение за нещо, опитват се да се доверят на Бога, но не могат. Не получените отговори на старите въпроси ограбват тяхната вяра. Живот чрез вяра означава, че трябва да знаеш защо нещо не върви. Да се научиш да вярваш в Бога означава да задаваш въпроси, без да се смущаваш те няма да Го изненадат с липсата си на разбиране от наша страна. Той ни познава по добре от нас самите. Той ще отговори на всеки откровен въпрос и няма да се ядоса на това, че питаме та това не е грях!

Йов наистина не се е страхувал да задава въпроси на Бога. Той преживял големи финансови проблеми и в добавка изгубил всичките си деца и се разболял от ужасна болест. Библията казва, че надмогвайки всички трагични събития в живота си, Йов никога не съгрешил с устата си, не похулил името на Бога. Но през цялото време задавал въпроси ... изобилие от въпроси ... големи въпроси.

Ако сте се опитали да си отговорите на всички 17 точки от предходната глава и не сте разбрали причината, довела до вашето "падане от ръба" във финансово отношение, питайте Бога да не би Сатана да ви атакува. Това е нещо, което Сатана иска да ви причини и не е предизвикано от вас самите. В такъв случай много лесно можете да го изпъдите, прилагайки властта, която ви е дал Исус.

Заповядайте на дявола да ви остави (виж Яков 4:7). След това питайте Бога как да отбивате сатанинските атаки чрез владеене на противоположния дух. Ако врагът ви напада чрез дух на алчност допитайте се до Бога към кого да проявите щедрост и какво да дадете. Ако Сатана използва страха, трябва да противостоите с вяра и любов.

Какво да правим, докато получим необходимите средства (пари)

Може да не сте сбъркали в нищо Бог може да ви е говорил, вие да сте Го послушали, и въпреки това, да не получавате необходимите ви пари. В такъв случай е възможно Той да ви изпитва, за да разбере ще Му останете ли верен служител и в трудните моменти (виж Второзаконие 8:2).

Изпитанието винаги изисква време. На вас може да ви се струва, че парите се бавят, но не забравяйте, че Бог владее друго временно измерение. Чакайте със съзнанието, че изпитването на вярата изгражда упоритост и постоянство. Важното е да не се предавате и чрез вяра в Бога ще преодолеете трудностите.

Докато сте в очакване, спомнете си отново колко пъти Бог е проявявал вяръност към вас. Това е една от причините, поради която е добре да си водите дневник. Ако имате такъв, прелистете страниците му и препрочетете разказаното от вас самите за Божията намеса в трудни за вас моменти. Ако нямате никакви записки, идете при някой ваш приятел и го накарайте да ви припомни част от нещата, които Бог е извършил за вас. Така са постъпвали във времената на Стария завет когато предстояла битка или се живеело трудно, водачът изброявал пред всички Божиите дела на вяръност. Голямо място е отделено в Библията за подобни изброявания. Чудили ли сте се някога защо Бог е позволил да има толкова много повторения в Писанието? Защо, например, трябва да четем за едно и също събитие в Неемия, гл. 9 и в Изход гл. 14. Бог така ни посочва начина, по който да се справим с трудностите, начина, по който да посрещнем битките и да изградим вярата си, докато Го чакаме да се намеси на наша страна. Благодарете Му, че е отговорил на всички ваши минали нужди, защото за съжаление често само отбелязваме Божията помощ или липсата ѝ.

Докато чакате Божия промисъл, не обвинявайте други хора за вашите затруднения онези, които винят другите, никога не получават истински отговори. Те изгубват радостта на живота за Бога. Пазете се от примката на сравнението между вашата съдба и тази на другите. Ако имате навика да правите това, вероятността да пропуснете онова, което Бог цели в живота ви, е голяма. Онова, което не виждаме в

такъв момент, онова, което не отчитаме, е духовното ниво на онези, с които се сравняваме, и нашето такова. Може да съм подложен на изпитание в момента, но това съвсем не означава, че всички около мен трябва да са в период на изпитание. Ако всички са в една и съща ситуация, няма да има никакви изпитания. Изпитанието се осъществява тогава, когато всички карат коли, а ние имаме само велосипед или сме пешеходци.

Благословенията, на които се радваме в такива моменти на финансов недостиг, не могат да бъдат получени нито по друго време, нито по друг начин. Човек заяква в бедите, но и се научава да разбира бедността, да я познава и да ѝ съчувства.

Жан Жак Русо разказва за "великата кралица" точно преди Великата Френска революция, когато чула, че стотици хиляди души се събират и негодуват в Париж, тя попитала за причината.

- Мадам отговорили ѝ, те нямат хляб.

- Добре казала тя, нека ядат тогава торти!

Съществуват голям брой хора, които до такава степен са отдалечени от безимотните, че не могат да ги разберат. Не смятам, че кралицата се е държала арогантно тя просто не допускала какво значи бедност, в която няма комат хляб, камо ли торти.

Бог може да ни изпрати временни затруднения, за да изостри съпричастността ни, милосърдието и симпатията ни към истинската бедност в света ... към милионите хора, които живеят в постоянен недоимък.

Може да нямате пари, но ще изпитате вълнението от Божията помощ, макар и не финансова.

Шърли Алмън ми разказа един драматичен пример от живота си, доказващ колко добър може да бъде Бог по време на трудности. Цялото ѝ семейство живее в Южна Америка, а съпругът ѝ Уедж е директор на филиала на У\УАМ за испански говорещия свят. Това, което Шърли сподели, е станало преди години, когато те били току-що завършили Библейското училище и се опитвали да организират църква в Аламогордо, Ню Мексико.

Един ден се оказало, че всички шкафове в кухнята са абсолютно празни. Тогава Шърли седнала и с плач се обърнала към Бога скоро 4 те ѝ деца щели да се върнат от училище гладни, а и Уедж сигурно нямало да е сит след продължителното копаене на основите на бъдещата църква.

Изведнъж ѝ дошло на ум... Бог е Работодателят им и Онзи, Който им помагал през цялото време на упорит труд в бедната част на града. Какво ще стане, ако напише списък с необходимите ѝ продукти и го представи пред Него? Тогава жената съставила един дълъг списък, като включила в него всичко нужно за любимото им блюдо мексиканска вечеря.

Същият следобед Шърли се срещнала с жените от църквата. След това решила да ги закара по домовете и една от познатите ѝ я поканила да влезе.

Още с влизането в кухнята, сърцето ѝ се разтуптяло върху полиците имало оставени две найлонови чанти, претъпкани с продукти. За нея! Един бърз поглед бил достатъчен, за да разбере, че всичко от списъка ѝ е в тези чанти ... освен брашното.

Шърли поела багажа, качила се в колата и попитала Бога как би могла да приготви торти без брашно.

Преди да излезе от колата, последната жена казала: "Сеньора Алмън, майка ми каза, че е отделила 10 паунда брашно за вас. Ще дойдете ли да го вземете?"

Когато най сетне останала сама в колата, Шърли запяла и за почнала да слави Бога с пълен глас. Изведнъж си спомнила, че е забравила да включи в списъка си фасул. След като се прибрала, започнала да разопакова багажа и на дъното на едната

торба намерила килограм фасул Бог си бил спомнил за него, въпреки че била забравила.

Този вид отговаряне на нужда е нещо много лично и означава повече, отколкото ако Бог ви изпрати пари, за да си купите всичко необходимо.

Бог не прилага ограничен брой методи, за да ни помогне. Той направил обувките и дрехите на децата на Израел толкова здрави, че те не се износили 40 години. Само си представете, че същото се случи и на вас!

Моментите на финансови затруднения възстановяват чувството ни на доверие в Божия промисъл, защото Той желае преживяванията ни, нашите опитности да се базират не върху нещо, което е направил за нас преди години, а да са непосредствени и нови.

И най накрая, още един съвет докато сте в очакване на финансова подкрепа, размишлявайте върху Псалм 37. Той сякаш е написан точно за хора, които имат нужда от пари. Три пъти в него се повтаря "Не се раздражняй". Уповавайте на Господа, облекнете се на Него и търпеливо чакайте.

Според Псалм 37, ако вие вършите вашата част от работата, правите добрини, развивате вяръност, радвате се в Господното присъствие, вървите по Неговия път и спазвате законите Му, Бог ще ви възнагради:

- Ще ви дари с желанията на вашето сърце;
- Ще ви даде онова, от което се нуждаете;
- Ще ви направи праведни;
- Ще съди злосторниците вместо вас;
- Вие ще наследите и населите земята;
- Ще се радвате на неспирно благополучие;
- Бог ще съди нечестивите заради вас;
- Той ще ви подкрепя;
- Наследството ви ще бъде до века;
- Няма да се посрамите в лоши дни;
- И по време на глад ще бъдете сити;
- Ще сте щедри в дарения; ще можете да помагате на хората, изпаднали в нужда;
- Стъпките ви ще се оправят от Бога;
- Когато падате, няма да удряте челата си, защото Бог ще Ви държи за ръка;
- Ще имате достатъчно средства, когато остареете;
- Наследниците ви ще бъдат под Божия закрила и ще са благословение за другите;
- Бог ще ви пази до века;
- Ще се учите от Бога и ще можете да преодолявате трудности и да помагате на хората;
- Ще бъдете защитени от опасности и гонение;
- Бог ще ви вдъхновява;
- Ще видите унищожаването на нечестивите;
- Бог ще ви освободи; Той ще бъде вашата сила, вашето спасение и помощ.

Това е доста внушителен списък, нали? Но това са специалните Божии обещания за вас, които ще се изпълнят, когато уповава те на Него. Струва ли си да се живее чрез вяра? Ако поне за малко сте опитали този живот, той наистина ще ви привлече. Едновременно с това животът чрез вяра е като ходенето по въже едно неописуемо, невероятно въление, великолепно преживяване.

През 1800 г. един акробат с псевдоним Блондин (Жан Франсоа Граве), станал известен с това, че преминал над Ниагарския водопад по опънато въже и без обезопасителна мрежа.

Един ден тълпата отново се събрала, за да наблюдава най опасния дотогава номер французинът възнамерявал да мине по въжето, тикайки ръчна количка с торба цимент в нея. С това до пълнително тегло едно леко поклащане можело да събори количката, а тя да повлече акробата надолу към смъртоносните води на водопада.

Хиляди хора със затаен дъх следели как едва едва, много внимателно Блондин местил стъпало след стъпало краката си и леко тикал ръчната количка над пенещата се ревяща бездна под него.

Когато стъпил на противоположния бряг, всеобщите възгласи заглушили тътена на водопада. Тогава Блондин предизвикателно се обърнал към най-близкия до него репортер:

- Вярвате ли, че мога всичко да направя върху въжето?

- О, да, м р Блондин казал репортерът, след това, което видях днес, вярвам, че ще успеете да направите всичко.

- Тогава вярвате ли, че вместо торба с цимент ще мога да мина отсреща с човек в количката човек, който никога преди дори не е стъпвал на акробатично въже?

- О, да, м р Блондин. Вярвам смело отговорил журналистът.

- Добре казал Блондин. Качвайте се!

Репортерът пребледнял и бързо изчезнал сред тълпата. Защото едно е да вярваш теоретично, а съвсем друго да предприемеш действия на вяра.

Още щом Граве махнал торбата с цимент, станало ясно, че се е намерил доброволец, решил да заеме мястото в количката. От двете страни на водопада започнали залагания ще успее ли дръзкото начинание, или ще се провали.

И така, смелият акробат запристъпвал по опънатото въже, като този път тикал жив пътник в ръчната количка. Когато бил по средата на дългото 1600 фута въже, някакъв човек, който заложил солидна сума в полза на неуспешния край, се промъкнал и отсякъл един от помощните придържащи телове. Изведнъж въжето се разлюляло напред назад, двамата смелчаци сякаш били на секунда от смъртта и всичко зависело от това, дали акробатът ще успее да за държи колелото на количката да не излиза извън металното въже.

Блондин балансира умело и извикал на изплашения до смърт доброволец:

Стани! Стани и се хвани за раменете ми!

Човекът обаче продължавал да седи изцяло парализиран. Граве заповядал:

Стани! Да вървим! Направи го или умри!

Неизвестно как мъжът се изправил и прекрачил през количката.

Ръцете ... хвани ме през врата! Сега краката... сложи ги около кръста ми! казал Блондин.

Човекът отново се подчинил и сякаш се залепил за спасителя си. Празната количка паднала и изчезнала в бездънните води на Ниагара. Въздушният акробат останал стъпил върху въжето, напрягайки всеки свой мускул да се задържи, докато люлеенето постепенно намаляло. След това, инч след инч, той продължил пътя напред, като носел един уплашен човек като дете. Най-накрая стигнали заедно до другия бряг на водопада. Ето това значи да живеете живот чрез вяра. Трябва да притежавате действително огромно доверие към онзи, който ви носи Страшно лесно е да се каже, че вярваш в Бога. Но бихте ли пожелали Той да ви пренесе по опънатото въже високо над бучащата вода? Знаете ли, можете да преживеете всичко това, стига да уповавате на Божията сила. Тогава ще видите как всичките ви нужди намират своя отговор.

Това е, което ви очаква в живота с вяра, но вяра в Самия Господ Бог, а не извършване на някакъв ритуал или спазване на система от правила. Това е вяра в жива Личност, вяра; че Той ще ви помогне да довършите задачата, която ви е възложил.

Бог е планирал различни предизвикателства специално за вас и иска вие да вземете участие в най вълнуващата надпревара в историята надпреварата да се направи познато Евангелието за всяко творение в света. Бог иска да дадете най доброто от себе си за Него и за света около вас. Поемете предизвикателството. Направете стъпката напред заради Него. Доверете Му се, уповавайте се на Него. Дръзнете да заживеете на ръба.

ПРИЛОЖЕНИЕ

Създаване на благосъстояние и облекчаване на бедността

Към края на деня двама души стоят на ъгъла на улицата. По-високият е добре облечен и авторитетно е мушнал дипломатическо куфарче под мишница. Другият е с износени дрехи, липсата на чорапи се забелязва изпод късия му панталон. Този беден човек изглежда слаб и тъжен, бръчките издават отчаяние противно на младоликото лице срещу него.

Този контраст често остава незабелязан от повечето хора. Но подобни картини понякога изплуват в съзнанието ни и би трябвало да реагираме по някакъв начин. Тези контрасти се срещат в целия свят, те съществуват както в развиващите се, така и в развитите страни. Това доказва пропастта между бедния и богатия и е проява на класови различия. Бедността е тъжен факт от нашия свят, тя винаги е съществувала.

Но какви са причините за бедността? Какво определя успеха? Тези важни въпроси създават нови политически теории, различни спекулации и дори революционни движения по целия свят.

Много хора вярват, че богатството е ограничено и поради неправилното му разпределение се е получил дисбалансът между бедност и богатство. Някои политически дейци също така вярват, че злото е причинено от несправедливи външни системи. За тях външните системи: общество, правителство и т.н. предизвикват проблеми, т.е. човекът е лош, защото системата, в която живее, е такава.

Много от тези идеи са развити на безупречна логика. Но съществува вероятността да са построени върху основата на грешни предположения. Богатството ограничено ли е? Дали богатството на едни е за сметка на бедността на други? Наистина ли икономиката в капиталистическия свят се гради върху експлоатацията на хората? Истина ли е, че богатството причинява бедността? Биха ли могли шепата богати хора да са събрали непочтено голямо количество богатства, причинявайки липсата на средства за други?

Има ли вероятност богатството да не е ограничено? Може би съществува нов вид богатство, което е неограничено и се състои в даване и получаване на идеи, изобретения и честно служение на хората. Допуснете, че преуспяващият човек не е лош и зъл. Как е възможно това?

Богатството се създава!

Имате нужда от идеи, характер и правителство, което да защитава интересите ви.

Идеи

Идеите са първият източник за създаване на богатство. Всеки човек е създаден по образ и подобие на Бога и притежава уникален източник на съзидателност, извор на безкраен брой идеи. Богатството е дотолкова ограничено, доколкото са ограничени и идеите и обратно.

Природните ресурси не създават богатства. Нефтът не е бил смятан за нещо важно, докато не бил открит двигателят с вътрешното горене. Днешната компютърна

индустрия широко прилага микрочипа. Той е направен от силиций, основен компонент на пясъка! Ако естествените природни запаси са залог за богатство, то Япония и други източно азиатски народи все още сяха да тънат в бедност, защото са почти лишени от природни запаси.

Човешкият дух е първичният източник за създаване на богатство. Хората не бива да проявяват пасивност, когато се сблъскват с бедността. Успехът започва от дъното: от идеите, изобретателността и дейността на милиони дребни бизнес творци. Основаването на дребен бизнес е истинско изкуство!

Добрите бизнес идеи трябва да имат за цел задоволяването на истинските човешки потребности. Тогава създадените ценности няма да бъдат резултат от егоистични цели, а ще представляват всеобщо богатство.

Характер

Характерът е морално понятие, състоящо се от личностните действия, навици и мотиви. Това е самоизграждащ се модел на мисъл и поведение. Вашият характер оказва влияние върху качеството на идеите и изобретателността ви. Чистите помисли и мотиви са семената, от които се нуждае плодоносната градина на успешния бизнес. Хората са създадени от Бога, за да управляват добре всичко създадено от Него. Човекът трябва да бъде верен довереник, преработващ грубите материали с цел да ги превърне в по ценни продукти, които да служат на човешките същества.

Хората трябва да проявяват прилежност, дисциплинираност и мъдрост, за да създават богатства, а не само да ги консумират. Всеки трябва да поема рискове, да прави жертви и да работи упорито. Лошите хора могат да са алчни и нечестни, безочливи и нахални, дори да присвояват част от средствата, принадлежащи другиму, с едничката цел да забогатеят, но единствено добродетелният човек е в състояние да създаде и натрупа богатства, полезни служещи на обществото. Състраданието към бедните е човешка добродетел, която търси начини за облекчаване на бедността.

Правителство

Задачата на гражданското правителство е да защитава и служи на гражданите. Истинското правителство няма да ограничава или заграбва човешките източници на блага. Държавата е установена, за да служи на човека, а не човекът да служи на държавата.

Бог е дал таланти на хората, без да взема под внимание социалното им положение. Той е дарил бедните с вътрешни дарби, които дремят в очакване да бъдат развити. Обществото трябва да се ангажира да създаде възможности за бедните да излявят скритите си таланти. Правителството трябва да е готово да гарантира всяка възможност за бедните и безимотните да се трудят и да осъществяват идеите и способностите си. Обществото трябва действително да бъде заинтересовано от успеха им.

Правителството трябва да подкрепя моралното и икономическото развитие. Изобретателността може да се обезкуражи при наличие на високи данъци. Това значи, че справедливото данъчно облагане ще спомага за развитието на икономиката. Истинските ръководители трябва да се опитват да прекратят несправедливото експлоатиране на по-слабите заради стремежите на по-силните. Престъпленията не бива да се множат!

Държавата трябва да уважава правата на отделните граждани. Мъдрото правителство ще разбере, че щом не може да създаде законодателство за морала на сърцата, то поне може да наказва и намалява неморалността чрез закони и наказания. Държавните, моралните и икономическите институции само ще подпомагат ръцете,

работещи упорито за създаването на справедливо общество. Коя е причината за бедността?

Несправедливото потискане на бедните е само една от многото причини за съществуването на разрушителната бедност. Понякога тя е резултат от личните навици и характер. Може да се причини от слабохарактерност, пиянство, неморалност, импулсивност, подлост или мързел. Някои хора стават невинни нейни жертви, на много жени и деца, потърпевши от делата на безотговорни съпрузи и бащи. Понякога алчните причиняват нещастия на честните хора.

Освобождение на бедните

И така, ако богатството действително е в идеите и характера, то то е неограничено. Това е добра новина за бедните, които са се обърнали за помощ към Бога. Той е обещал да снабди нуждите им в съответствие с неограниченото Си богатство в слава. Той ще им даде идеи и ще им помогне да изградят както характера си, така и мъдра стратегия на служение и управление. Освобожданието на бедните от опустошителната сила на моралния грях е отправната точка за намаляване на бедността. Безимотните и бедни хора не трябва само да протягат ръце, за да получат парче от тортата наготово. На тях трябва да им се даде възможност да творят, да произвеждат, за да посрещат нуждите си.

Правителството трябва да има облик, създаден от човека и за човека, защото човекът е по ценен от държавата. Задачата на държавата е да го защитава от тирания и да осигурява свободни възможности на по-бедните да изявят талантите си. Тези хора трябва да се насърчават да вземат дейно участие в намаляването и унищожаването на собствената им бедност.

Богатата част от населението би трябвало да се насърчава както от нравствените, така и от политическите институции, да подпомага материално безпомощните, като отделя средства за обучението, образованието и дори дребния бизнес. Създаването на блага е най-мощният източник, подходящ за освобождение на бедните от тиранията и разрушението на мизерията! Тогава краят на благата ще означава свобода.

1989

Дон Джонсън

Забележка: Дон Джонсън е мисионер на У...АМ. Той работи в една от развиващите се страни. Вече отбелязахме, че проблемът е комплексен, но ограничените ни възможности не позволиха на Дон да изясни и други фактори, като точното и правилно приложение на идеите и ресурсите, както и обучаването на хората като гаранция за успех.